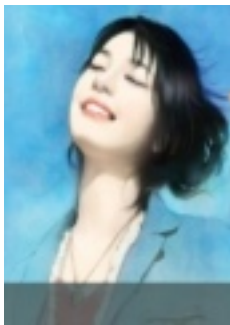

Kết Hôn Không Đơn Giản

Contents

Kết Hôn Không Đơn Giản	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	49
8. Chương 8	56
9. Chương 9	62
10. Chương 10	69
11. Chương 11	76

Kết Hôn Không Đơn Giản

Giới thiệu

Họ gặp nhau mười lăm năm trước, cô đối với sự chăm sóc nuông chiều của Cố Hằng Chỉ cứ nhiên coi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-khong-don-gian>

1. Chương 1

Cô đang đợi một người.

Buổi tối thứ sáu, quán rượu cũ ngập trong tiếng cười nói, mùi thịt nướng quanh quẩn trong không khí, hơi thở hỗn tạp mùi bia rượu, mùi khói thuốc, mùi gỗ mục. Bốn phía là tiếng la hét mời rượu lẫn nhau của mọi người. Ngày mai là cuối tuần nên không cần kiêng kị, cứ uống cho đã ghiền. Đứng đợi ai đó ở một nơi thế này, người cô muốn gặp tám phần không phải là người yêu.

Từ Minh Bồng lấy điện thoại trong túi xách ra, thấy có tin nhắn liền ấn nút mở, chỉ có một dòng : “Tớ đang rời công ty, sẽ đến nhanh thôi”.

Cô theo bản năng cúi đầu tính toán thời gian, kêu nhân viên quán để gọi món. “Thịt bò, thịt dê, thịt gà xé hai phần, còn có một phần cà tím chiên ngập, nấm hạnh bảo, cá thu nướng, sườn bê, cánh gà nướng, một phần salad... Ah... Tôi nhớ vẫn còn... Ô, cho thêm một phần gỏi cá hồi sống. Phiên anh nhé”.

“Vâng... Ờ...”. Nhân viên quán một bên ghi món một bên sững sốt, mở to mắt xem xét thật kỹ cô gái trẻ trước mặt này. Thật nhìn không ra một cô gái nhỏ nhỏ gầy gầy, hóa ra có thể ăn nhiều như vậy?. “Tôi nhắc lại các món đã gọi nhé...”.Anh ta đọc xong mỗi chuỗi dài tên các món ăn, nhin không được bồi thêm một câu. “Có phải nhiều lắm không?”.

Từ Minh Bồng điềm nhiên cười. “Không phải một mình tôi ăn, còn có người khác sắp đến nữa”.

“Ồ ô! Vâng!”. Nhân viên quán ngại ngần rời đi.

Trước khi bắt đầu ăn cái gì, Từ Minh Bồng luôn cầm giấy ăn lau đi son trên môi. Diện mạo cô xinh đẹp, trên khuôn mặt trắng nõn là đôi mắt to đen láy, lông mi dày, mũi thanh tú, đôi môi chu nhuận. Nhưng ngũ quan đáng yêu này lại thường khiến cô bị người khác hoài nghi tuổi tác, vì thế cô cắt ngắn tóc mái đến tai, uốn xoắn nhẹ, hy vọng có thể gia tăng cảm giác thành thực, đáng tiếc là không hiệu quả lắm.

Chưa đầy năm phút sau khi đồ ăn đã được dọn lên, một người đẩy cửa quán rượu bước vào, vừa thấy cô liền giơ tay chào, cười. “Lại bắt cậu đợi”.

“Đáng tiếc chưa quá mười lăm phút, nếu không chiều này cậu đãi”. Đôi mắt đen láy của Từ Minh Bồng nhìn người đó dịu dàng đầy ý cười, cô ngoắc nhân viên phục vụ đưa lên khăn mặt nóng, tiếp theo tự đem thịt bò xắt mỏng lên bàn chia làm hai phần, một phần tấm bọt.

Trong lúc cô đang chia thịt, người đàn ông mặc đồ tây cũng đã cởi áo khoác, vắt lên ghế, sau đó vén tay áo sơ mi lên ngang khuỷu tay, lộ ra một đôi cánh tay màu đồng dù nhiều năm làm việc trong văn phòng vẫn được tập thể thao thường xuyên. Bình thường sở thích của anh chính là chơi tennis, cho nên tay chân đặc biệt trắng kiện, thể trạng cường tráng dù ẩn đằng sau làn áo sơ mi, vẫn có thể nhìn ra cơ bắp cuộn cuộn mê hoặc.

“Cậu gọi gì thế?”. Cố Hằng Chỉ cầm lấy tờ giấy trên bàn nhìn, lập tức vừa lòng gật gật đầu. “Lợi hại, cần gọi đều đã gọi, nhưng không phải cậu không ăn gỏi cá sống sao?”.

“Nhưng cậu ăn”. Cô đơn giản đáp ba chữ, chỉ thấy người đàn ông vui vẻ nở nụ cười. Cô lườm anh một cái, rõ ràng sớm đã biết đáp án còn khẳng khẳng muốn hỏi, bắt quá, đây cũng là điểm đáng yêu của anh.

Hai người bắt đầu nhập tiệc, bụng còn đang rỗng nên chưa nói chuyện gì với nhau cả, hướng chỉ bọn họ sớm không phải là loại người không có đề tài còn quyết tán gẫu. Không khí huyền ảo xung quanh, dường như không có bàn nào giống như họ, một nam một nữ trẻ trung, hơn nữa còn là tuấn nam mỹ nữ, động tác ăn ý vô cùng, cơ hồ đối phương vừa nhắc đầu lên, người kia liền hiểu mà nêm thêm gia vị, không dư thừa tí lời nào. Nhìn không ra nha, hay đây thực ra là một đôi vợ chồng lâu năm?

“Hô, rốt cuộc cũng no rồi. Cậu biết không? Trưa nay tớ mới nhận được điện thoại của mẹ, mẹ mắng tớ lâu thiệt là lâu, nói tớ đã bao nhiêu tuổi rồi còn không mau kết hôn, mấy nhà cách vách ai ai cũng đều sắp sinh con thứ hai rồi, cho dù không kết hôn thì cũng phải dẫn đối tượng về nhà cho bà gặp mặt linh tinh gì đó... Aizz, tớ vừa mới chia tay chưa đến nửa năm đã kêu tìm người khác, cũng không phải đi siêu thị chọn cà chua, làm thế nào nhanh vậy được?”. Anh nói xong, còn nhú mày sâu khổ. “Hại tớ ăn không ngon, đối đến tận bây giờ”.

Từ Minh Bồng không chút nề tình cười ha ha. “Đáng kiếp! Bạn gái trước của cậu điều kiện tốt như vậy, ai bảo cậu nói chia tay liền chia tay, tớ còn tưởng mẹ cậu tụng đến thũng hai lỗ tai cậu ra kia!”.

“Trúng chiêu đã muốn chiêu sắp cháy rồi!” *. Nói xong, Cố Hằng Chỉ còn cố ý xoa xoa lỗ tai mình, môi chu ra than thở một ngụm tức. “Không hợp thì có biện pháp nào đây? Huống hồ cô ấy dị ứng với mèo. Lúc trước kết giao nói chuyện rất hợp, kết quả ở chung một chỗ xong, cô ấy lại bức tớ chọn giữa cô ấy và Lady...”. Anh trăm ngàn vạn không muốn như vậy! Nhưng vài lần thỏa hiệp không thành, đành phải vẫy vẫy ống tay áo thương tổn cô ấy, chúc phúc cho cô ấy tìm được đối tượng thích hợp hơn.

(* ý muốn nói thật sự mẹ của Cố ca đã tụng cho anh í suýt thủng màn nhĩ thật ^^)

“Lady” là con mèo Cố Hằng Chỉ đã nuôi từ lâu, toàn thân lông trắng muốt rất hiếm gặp, rõ ràng là mèo được lại bị chủ nhân ác độc đặt tên là “Lady”. Từ Minh Bồng cười cười. “Vây nha”.

Bắt đối phương chọn giữa mình và thú cưng của người ta, bất luận là nam hay nữ đều chứng tỏ người này coi tình yêu rất ngây thơ tùy hứng, nhưng dù sao cũng từng là người yêu của bạn tốt, Từ Minh Bồng không muốn nói nhiều làm gì. Hơn nữa trừ điểm đó ra, cô gái kia có điều kiện thực là rất tốt. “Tóm lại, thật đáng tiếc”.

“Hừ”. Cố Hằng Chỉ thấy cô mang vẻ mặt mặc kệ anh ra sao, không khỏi nguyền rủa mĩm một câu. “Đừng có nói gì tớ, tớ không tin bác gái không thể hiện chút công phu nào. Nghe nói cậu mấy cuối tuần này đều đi xem mắt? Lịch hẹn đúng là kín mít, kín mít!”.

“Thôi đừng nhắc!”. Nói đến người này, Từ Minh Bồng liền đau đầu một trận. Từ lúc cô ba mươi tuổi đến giờ, mẹ già thật giống như e sợ cô cả đời này dường như không gả ra ngoài được, đi khắp nơi thỉnh người làm mai dùm, nếu ai không biết còn tưởng cô là cô gái xấu xí dở hơi gì đó, tìm không ra người yêu!

“Ba mươi một tuổi không kết hôn thì làm sao chứ? Cậu không phải đã ba mươi hai rồi sao!”.

“Hê, đàn ông với phụ nữ không giống nhau. Hơn nữa tớ so với cậu chỉ lớn hơn có nửa năm, chúng ta còn học chung một cấp, không phải sao?”.

Từ Minh Bồng liếc cái xem thường. “Thật là nghiệt duyên”.

“Đâu có đâu có”.

Hai người nhìn nhau cười. Ăn uống no say, bắt đầu có tinh thần oán giận cha mẹ mình cứ liên tục hỏi “kết hôn”, sau đó tới công việc. Cố Hằng Chỉ đảm nhận nghiệp vụ ở một công ty văn phòng phẩm lớn, công việc bận tới mất. Từ Minh Bồng thì đảm nhiệm chức vụ biên tập, phụ trách sách tham khảo ở một nhà xuất bản quy mô nhỏ.

Cố Hằng Chỉ nhìn cô gái đáng yêu diện mạo như búp bê gái trước mặt, người đã có chút men, ngực cảm thấy nóng nóng.

“Lúc trước mới quen biết, cậu vừa đen vừa gầy, tớ còn tưởng là dân chạy nạn bên Châu Phi qua”.

Từ Minh Bồng nghĩ đến hình dung của anh về cô, thấy nóng mặt. Khi đó cô rất cao, mới từ nông thôn chuyển đến Đài Bắc, thi xếp lớp chuyển trường, nhân duyên thế nào lại cùng lớp với tên này. “Tớ mới thấy cậu giống con khỉ đó!”.

“Khỉ? Cậu đi đâu tìm được con khỉ đẹp trai thế này chứ?!”.

“Đi vườn bách thú!”. Cô đáp lại ngay lập tức.

Nhưng nói thật, bộ dáng Cố Hằng Chỉ rất tuần tú, mày rậm mắt to, mũi cao cương nghị, môi tuy rằng hơi mỏng một chút, nhưng nhan sắc rất được. Đầu đỉnh bị gọt khi xuất ngũ qua nhiều năm đã dài ra lại, hiện tại hớt cao lên gọn gàng hơn. Thói quen tốt vận động nhiều năm cũng khiến dáng anh cao ráo, trông chừng chạc hẵn, dáng người rắn chắc, mặc đồ tây vào càng tôn đáng thêm.

Hơn nữa giờ khắc này, anh thả lỏng cravat, nới rộng cổ áo, yết hầu mỗi lần nói chuyện cử động theo quả thật mê người. Lúc anh thoải mái cười to, lồng ngực trắng kiêu phập phồng khiến người ta có cảm giác muốn dựa vào đó.

Nhưng từ đó tới giờ, Từ Minh Bồng thích nhất là đôi mắt của anh, con ngươi đen tuyền, khi nhìn ai thì chuyên chú có thần, nghiêm túc nhìn khi người đối diện đang nói chuyện, làm cho người ta sinh ra hảo cảm. Anh trời sinh là người làm ăn, sáng sủa hào phóng, thích những con thú nhỏ, yêu con nít, đối với phụ nữ luôn ôn nhu sẵn sốc, ưu điểm không kể hết....

“Tớ nghĩ, nếu cậu muốn tìm một người vợ, chắc là không khó đâu?”.

“Phụt!”. Cố Hằng Chỉ thiếu chút nữa phun hết bia ra ngoài, lập tức trừng mắt lên. “Cậu thế nào mà lại có tư tưởng giống mẹ tớ thế hả?”.

Cô cười, rút khăn ăn đưa cho anh. “Bởi vì đàn ông tốt như cậu mà không có người coi trọng thật sự kỳ quái”.

Cố Hằng Chỉ chùi miệng, xem xét cô, như phát hiện ra vùng đất mới. “Từ Minh Bồng, cậu khai thật đi, không phải cậu muốn vay tiền tớ đây chứ?”.

“Cậu lần trước còn mượn của tớ một trăm vạn chưa trả kia kìa!”. Cô trừng mắt liếc anh một cái. “Cậu đúng là có bệnh! Được người khác khen mà không thấy vui sao?”.

“Vây à... Cái này... Hê hê”. Anh gãi cái mũi, hiếm khi cô lại khen ngợi anh trực tiếp thế này, tâm tình thật là tốt.

Đôi mắt đen như mực của anh nhìn cô gái trước mặt, cô có một mái tóc xoăn lãng mạn dài ngang vành tai, ngũ quan nhìn như một cô bé, làn da trắng nõn, thân hình hơi gầy, mặc dù thứ sáu nào cũng ra ngoài ăn nhiều như vậy mà vẫn không thấy cô béo thêm tí thịt nào, aizz!

Từ Minh Bồng mặc quần áo đơn giản, áo pull quần jean, từ nhỏ đến lớn chưa từng chạy theo cái gì gọi là mốt miếc. Cứ thứ hai, thứ tư mặc một bộ, thứ ba, thứ năm lại đổi bộ khác. Trên mặt cô chỉ tô duy nhất son môi, trang dung sạch sẽ, thói quen trước khi ăn cái gì cũng đều lau sạch son đi, lộ ra làn môi tự nhiên hồng nhuận... Đó là điểm anh thích nhất.

“Cậu cũng vậy đó thôi? Cũng là một cô gái xinh đẹp tốt bụng...”. Anh nói xong, vươn cánh tay đang rảnh ra, vuốt nhẹ những ngón tay lên gò má non mềm của cô, lại vén lên những sợi tóc mượt mà đen như nhung. “Đàn ông bây giờ đều mù hết rồi sao?”.

Từ Minh Bồng sửng sốt. Người đàn ông trước mặt nheo mắt lại, đôi đồng tử thâm thúy, làn môi xinh đẹp hơi mím lại thản nhiên, có phần hồng lên do uống rượu, làm cho cô không rõ lúc anh nói những lời này thực ra là đang tỉnh táo hay hồ đồ?

Hai người cứ nhìn nhau như vậy. Sau đó, không biết là ai bật cười trước tiên. “Hahaha... Chúng ta là đang tự khen nhau sao? Đại hội tự khen?”.

Từ Minh Bồng rút cuộc ngưng cười, lắc đầu. “Tớ tuyệt vọng với chính mình lắm, aizz”.

“Vì sao?”.

“Cậu biết không? Phụ nữ một khi đã qua tuổi ba mươi, cái gì phong hoa tuyết nguyệt cũng không thể lay động được chúng tớ nữa, cảm giác động tâm đó vốn đã cách xa lắm rồi. Mặc kệ thân phận đối phương có vĩ đại cỡ nào, tớ cũng đều thấy như đang nhìn bí đỏ khoai lang thôi, sau đó trong đầu còn tưởng tượng loại nào ăn với cơm thì ngon nhất...”.

Cố Hằng Chỉ rút tay về, khước miệng giật giật. Bị hình dung thành bí đỏ khoai lang ăn với cơm, thật sự không ai vui vẻ nổi. “Cậu không thấy ai là cà tím sao?”. Cà tím là món cô thích nhất.

“Ồ, không thấy”.

Cố Hằng Chỉ dở khóc dở cười. Bất quá, anh biết loại cảm giác cô đang nói tới. “Chúng ta cũng không còn trẻ trung gì nữa”.

Aiz, Từ Minh Bồng cười khỏ. Hai người bây giờ chỉ mới ba mốt ba hai, nhưng chớp mắt rồi sẽ thành ba lăm, rồi bốn mươi tuổi lúc nào không hay...

“Chúng ta quen biết đã mười lăm năm rồi nhỉ, từ khi còn là thiếu niên mới tốt nghiệp trung học”.

Mười lăm năm, thật sự là một khoảng thời gian phi thường dài. Nhìn kỹ lại, bọn họ mấy năm nay cũng đã có người yêu riêng, có lúc vui vẻ cũng có lúc đau buồn, nhưng tình bạn vẫn duy trì lâu bền đến tận bây giờ, chưa từng thay đổi.

Bọn họ biết rõ từng thói quen trong cuộc sống của đối phương, thậm chí cả chu kỳ sinh lý, anh ngay cả cô thích dùng loại băng vệ sinh nào cũng am hiểu tường tận. Cảm giác này rất khó nói thành lời, người trước mặt đây tuy không phải người nhà có quan hệ huyết thống, nhưng đã làm bạn với nhau cơ hồ muốn qua phân nửa đời người. Cố Hằng Chỉ tưởng tượng, tương lai mười lăm năm nữa, không biết cô có còn làm bạn với mình thế này không...

Bỗng nhiên, anh nghĩ đến một việc. “Cậu còn nhớ năm năm trước chúng ta từng thề điều gì với nhau không?”.

“Hả?”. Từ Minh Bồng ngạc nhiên, dở khóc dở cười. “Cậu làm ơn nhắc lại dùm tớ đi”.

“Khi đó cậu vừa mới chia tay với tên trắng hoa kia...”.

Tên trắng hoa? Từ Minh Bồng nhớ lại, thì ra là bạn trai trước của cô. “Thì sao a?”.

“Thì sao ư? Tên kia không phải bắt cả hai tay sao? Cậu còn khóc lóc thấu trời, thề cả đời không thêm tin đàn ông nữa, không thêm yêu ai nữa, cũng không thêm lập gia đình...”.

“Cậu làm gì nhớ rõ vậy chứ!”.

Từ Minh Bồng lúc đó quẫn trí, cô uống rượu, phải rất thương tâm, rất khó khăn mới vượt qua được. Bạn trai cô khi đó chính là hàng xóm cạnh nhà, hai nhà còn chung nhau cả cái ban công, hại cô phải vội vàng đau lòng chuyển nhà đi nơi khác... Hiện tại nghĩ thực hối hận, gian phòng đó điều kiện, tiền thuê cái gì cũng tốt, nếu chuyển đi thì đôi cậu nam nữ kia phải đi mới đúng!

Nhưng mà... Từ Minh Bồng giương mắt, nếu lúc trước không phải có tên này làm bạn, đầu tiên đem cô về ở trong nhà anh, sau đó còn theo cô đi xem phòng ở mới, chẳng hề nề hà gì chịu đựng những cơn khóc nháo như sóng dữ của cô, cô sẽ không dễ dàng bước ra khỏi bóng ma bị người ta phản bội như vậy.

Lúc đó cứ nghĩ sẽ không có khả năng buông, nhưng nay đã thành chuyện nhìn lại có thể cười được rồi.

Mười lăm năm, quả thật không đơn giản.

“Vậy nha, tớ cũng nhớ rõ khi cậu mới chia tay với cô bạn gái trước chưa lâu, từng nói : nếu qua ba mươi tuổi mà cả hai vẫn chưa kết hôn, cũng chưa có người yêu, chúng ta liền lấy nhau... Có phải thế không?”.

“Đúng!”. Không nghĩ cô còn nhớ rõ, Cố Hằng Chỉ chỉ cười, trong lòng bỗng thấy thật ảm áp. Cô luôn như vậy, suy nghĩ đơn giản, người không quen thì cảm thấy có chút thờ ơ, nhưng kì thật mỗi một lời người khác nói ra, cô đều tỉ mỉ giữ trong lòng.

Từ Minh Bồng hớp một ngụm bia. “Cho nên sao?”.

“Cho nên...”. Cố Hằng Chỉ ho một tiếng, đột nhiên mở miệng. “Chúng ta liền kết hôn đi, thế nào?”.

“Tớ thật không dám tin tưởng!”.

“Người không tin được phải là tớ mới đúng chứ!”. Giọng kháng nghị của Cố Hằng Chỉ vọng ra từ bên trong cánh cửa phòng tắm, có chút mơ hồ không rõ.

“Cậu im cho tớ!”. Từ Minh Bồng mắng ngược vào, tìm trong tủ áo quần của anh. Nghĩ tới cuộc đối thoại ở quán rượu, đầu óc cô liền lung tung hết cả lên. Ô, từ khi sinh ra tới giờ lần đầu tiên cô được cầu hôn, vậy mà lại ở nơi tràn ngập mùi khét, mùi người, mùi rượu..... Thật sự quá đủ!

“Chúng ta kết hôn đi, thế nào?”.

Lúc Cố Hằng Chỉ nói những lời này ra, toàn bộ rượu trong miệng cô đều ‘phụt’ một tiếng, văng lên toàn thân người đàn ông này. Tình huống thật sự là xấu hổ hết sức, Từ Minh Bồng nóng mặt nhìn ánh mắt mọi người chú ý, không khỏi tức giận. “Ai bảo cậu bỗng nhiên ăn nói khùng điên!”.

“Ờ, cậu thế này là không đúng!”. Cố Hằng Chỉ tắm rửa sạch sẽ, nửa người dưới quần một cái khăn tắm lao tới. Nhưng đối với cảnh tượng “đẹp mắt” này, Từ Minh Bồng hoàn toàn thờ ơ.

Thử nghĩ một người đàn ông cô đã quen biết được mười lăm năm, mặc kệ là vì bất kì nguyên nhân nào ngoài ý muốn, cô cũng đã gặp qua anh trần truồng, huống chi tên này chỉ cần thời tiết nóng lên là bắt đầu cởi, cởi đến chừng nào chỉ còn một cái quần lót. Muốn nói cô nhìn anh “từ nhỏ đến lớn”, cũng không kỳ quái chút nào.

“Đây là đề nghị chân thành của tớ! Cậu xem, tớ bị mẹ tớ râm đến thủng lỗ nhĩ, cậu bị mẹ cậu làm cho thắm, chúng ta cũng không phải thiếu chân thiếu tay hay tâm thần loạn óc, cũng chỉ là tìm không được

một nửa hợp gu. Chúng ta cũng đã quen biết mười lăm năm, cậu có bao nhiêu cái lông trên người tớ còn biết, tớ xì hơi thối cách một km cậu còn biết là tớ làm, nhưng quan trọng nhất là —”.

“Cái gì?”.

Cố Hằng Chỉ nắm tay cô, vẻ mặt nhiệt huyết mênh mông. “Lady thích cậu!”.

Từ Minh Bồng đầu tiên sửng sốt, sau đó tiện đà cầm quần áo trên tay ném tới. “Đi chết đi!”.

“Cái này rất quan trọng nha”. Cố Hằng Chỉ cầm quần áo đi vào phòng tắm, vừa đi vừa không quên lải nhải. “Cậu không thấy mỗi lần cậu tới nhà, cái tên tiểu súc sinh kia đều rất hưng phấn sao! Thật là, tớ đã đem nó đi triệt sản rồi, mà sao nó vẫn một bộ háo sắc thế chứ?”.

“Chủ nào tớ nấy”. Từ Minh Bồng vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ đến con mèo vừa béo ú vừa lười biếng. “Nhưng mà, nếu là vì Lady, tớ còn có thể xem xét”.

“Thì ra tớ so với một con mèo còn kém hơn a?”. Cố Hằng Chỉ kháng nghị, lập tức khịt khịt mũi. “Kỳ quái, quần áo này cũng quá nặng mùi đi?”.

Anh mặc quần áo đi ra.

Bọn họ có thói quen mỗi thứ sáu sẽ tìm một quán ăn gần nhà cô để ăn tối, có khi hứng trí uống rượu vào, anh liền ở luôn nhà cô qua đêm, cho nên mang đến một ít quần áo để tắm rửa.

Từ Minh Bồng nghe anh nói vậy, có chút đỏ mặt. Cô sao dám nói khi giặt sạch áo ngủ cho anh xong, thấy chất vải mặc thật thoải mái, liền mặc vào luôn.....

Nay quần áo đã về trên người chủ nhân, khi cô mặc thì rộng thùng thình, ở trên người anh lại vừa vặn, làm cô ý thức được sự khác biệt giữa hai người.

Anh ngồi xếp bằng trước mặt cô, một hồi lâu với mở miệng. “Bồng Bồng, tớ không nói giỡn đâu”.

“Vậy nha....”.

Anh nói thật. Gia phong truyền thống nhà anh, cha là quân nhân, kết hôn sinh con đều có trong kế hoạch cuộc đời của anh, những vẫn chưa tìm thấy đối tượng thích hợp. Về phần Từ Minh Bồng, cô cũng có áp lực từ phía cha mẹ, dù không nặng nề bằng anh, nhưng cũng không có khả năng sẽ độc thân cả đời.

Một khi đã như vậy, hai người thích hợp với nhau kết đôi, cũng không phải rất tốt sao?

Cô ngược mắt nhìn anh, người đàn ông trước mặt một bộ đứng đắn, đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn cô, ngũ quan đoan chính nhiều năm trôi qua vẫn soi không ra khuyết điểm. Lời anh nói nghe có vẻ thô tục, nhưng chứng tỏ một việc — nếu bọn họ kết hôn, quả thật không cần trải qua quá trình tiếp xúc yêu đương, bởi vì bọn họ quá hiểu nhau, thậm chí sự tồn tại của đối phương còn như một thói quen.

Huống hồ nhân phẩm của người đàn ông này cô hoàn toàn không cần hoài nghi, người lớn hai nhà đều quen biết lẫn nhau, mẹ anh cũng rất tốt với cô..... Ô, cô còn lo lắng cái gì chứ?!

Cố Hằng Chỉ nhìn biểu tình của cô biến hóa, hiểu được cô đang động tâm. Anh ở trong phòng cô, căn phòng nhỏ cô đã ở năm năm, sớm thấm sâu hương vị của cô, anh thích nơi này, luôn có thể làm cho anh đang suy nghĩ hỗn độn được trấn tĩnh xuống. Vốn chỉ là mang theo chút xúc động mà đề nghị, nhưng càng nghĩ anh càng thấy khả thi, thậm chí nên nhanh chóng thực hiện. Tốt nhất bọn họ ngày mai đi đăng kí kết hôn, sau đó hưởng tuần trăng mật, mang thai, sinh con...

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô phải đồng ý.

Từ Minh Bồng chu môi. “Tớ có một vấn đề trọng yếu....”.

“Sao?”.

Cô lập tức im lặng, thật không dám thừa nhận mình và người này trình độ giống nhau, ý tưởng này liệu cô có thể..... Quả thật có một chút hơi tối kiến. “Cậu đối với mình.... Có thể?”.

“Có thể cái gì?”. Cố Hằng Chỉ vẻ mặt không hiểu, thẳng đến khi tầm mắt cô dừng lại ở phần dưới cơ thể anh, sắc mặt anh bỗng tái xanh đi, ngay lập tức la lên. “Cậu là có ý gì?! Không lẽ cậu cho rằng mình—”.

“Không, không phải!”. Trời à, hiểu lầm lớn! “Tớ là đang nói, cậu xem, chúng ta đã quen biết nhau mười lăm năm, lâu như vậy chúng ta còn chưa có gì, hiện tại bỗng nhiên nói muốn kết hôn, nếu không được...”.

Cố Hằng Chỉ vừa bực mình vừa buồn cười, đôi mắt đen như mực của anh xem xét diện mạo ngọt ngào của cô gái này, vốn tưởng sẽ cười nhạo ý tưởng của cô, lại nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn cùng đôi má hồng hồng mê người. Rõ ràng anh quá quen với bộ dáng này, nhưng khi bị cô hỏi như vậy, như mở một cái chốt cửa, hình ảnh ngày xưa lại tràn về trong đầu—

Đó là mùa thu năm cuối thời trung học, cây cối trong trường um tùm, một trận gió mang theo mùi hương hoa sơn chi thoang thoang. Giờ học thể dục, anh cùng các bạn tranh cầu ngoài sân bóng rổ, vui vẻ huyền náo, còn cô nhàn tản ngồi học bài trên cầu thang, những sợi tóc ngắn loăn quăn như canh mì gói theo gió bay bay, đôi mắt đen bóng như ngọc nhìn chăm chú vào bọn họ, đôi môi cử ẩu không biết đang nghĩ gì, vẽ một đường vòng cung ngọt ngào.

Anh lơ đãng thoáng nhìn, nhất thời giật mình, bóng rơi khỏi tay anh, chân như bị đóng đinh tại chỗ, bất động thật lâu mới có phản ứng trở lại....

“Hằng Chỉ?”. Cô gái thanh tú trong trí nhớ này đã lột xác khác biệt rất lớn, chỉ độc có đôi mắt to mướt mà vẫn thủy chung không thay đổi. “Như thế nào lại đột nhiên ngăn người?”.

“Tớ....”.

Yết hầu anh khô khốc, đó là kỷ niệm anh đã quên, không ngờ bỗng chốc bị đào lên toàn bộ. Cố Hằng Chỉ khó thở, trong ngực từng tức, tứ chi nóng lên, không còn như bình thường, ôm lấy cô vào lòng. Lòng ngực cứng rắn áp sát vào cô mềm mại, mùi hương trên người cô và anh giống nhau, không màu mè lòe loẹt gì, chỉ là nước làm mềm vải áo quần bình thường.....

Từ Minh Bồng ngây ngốc, phản ứng không kịp, liền bị anh ôm chặt trước ngực. Mặt anh tựa lên mái tóc cô, hơi thở lay động lộn tóc cô, chớp mũi cô ngửi được mùi hương quen thuộc, là mùi sữa tắm của cô? Quần áo cũng có mùi hương quen thuộc, nhưng... Vẫn có một chút khác biệt.

Đầu óc cô choáng váng mông lung, ý thức bắt đầu có điểm không rõ, hai cánh tay ôm chặt sau lưng cô, ôm nhanh đến mức cô không kịp ngăn lại, sắp không thở nổi. Ngay lúc gần sát như thế, cô dần dần cảm nhận được cơ thể người đàn ông có phản ứng cứng rắn đối với cô... Trời!

Cô hít một hơi dài, như bị đánh thức, Cố Hằng Chỉ bừng tỉnh. Anh hoảng hốt buông cô ra, ý thức được mình vừa mới làm gì, khuôn mặt tuấn tú có chút đỏ. Hai người xấu hổ kéo giãn khoảng cách, hô hấp đều dồn dập. Trên trán anh rịn chút mồ hôi, ánh mắt thâm trầm, trong đó tiềm tàng cả dục vọng — đối với cô.

Từ Minh Bồng cảm giác từng trận da gà đang rần rần bốc lên, có chút ghê ghê, nhưng... Có điểm lằng lằng, có điểm nhột nhột, nhiều nhất vẫn là một cổ khô nóng không thể ức chế được. Hai người biến hóa kỳ lạ nhìn nhau, tiếp theo liền bật cười.

“Thật có lỗi”. Anh nói.

“Không sao”. Từ Minh Bồng ôm ngực, chỗ đang đập bình bịch từng hồi. “Cậu là người đầu tiên khiến tim tớ đập thành thịch mà không phải do chạy bộ đó”.

“Ha!”. Cố Hằng Chỉ nở nụ cười. “Yêu tớ rồi? Thật tình mắt”.

“Cẩn thận cậu cậy mạnh siết tớ khiến máu tuần hoàn không được, trái tim đành gia công lực đập?”. Từ Minh Bồng vừa bực mình vừa buồn cười liếc anh một cái, nếu muốn yêu, mấy chục năm nay hẳn đã yêu, nào bỗng dưng hiện tại vừa ôm nhau một cái liền sinh ra phản ứng?

Nhưng... Cũng không thể phủ nhận, cô thích vòng ôm của anh.

“Cậu có khỏe không? Có cần đi tắm nước lạnh không...”.

“Miễn”. Cố Hằng Chỉ cười có chút miễn cưỡng, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ cợt nhả. “Như thế nào, hiện tại an tâm rồi chứ?”.

“Nào có đàn bà con gái nào ở chung chỗ với một con sói động dục mà an tâm được chứ hả?”. Từ Minh Bồng đùa lại. “Hơn mười một giờ rồi, có muốn ở lại không?”. Kỳ thật có chút ngoài ý muốn của cô, vốn tưởng Cố Hằng Chỉ chỉ đối xử với cô như anh em trong nhà, không nghĩ tới...

“Không, tớ muốn về”.

Từ Minh Bồng giương mắt, bình thường anh vẫn có thói quen ngủ lại chỗ này — đương nhiên trong lúc kết giao bạn gái thì không có.

Nhưng cô không muốn hỏi nhiều, hiểu được, khẳng định có liên quan ”phản ứng” của anh vừa rồi. Cô tiễn anh ra cửa, hỏi. “Quần áo đã giặt sạch rồi để ở nơi tổ, hay đưa trả cho cậu luôn?”.

“Sao cũng được”. Anh đứng dậy, cầm lấy túi công văn, rời đi thẳng, bỗng một ý niệm trong đầu nín anh xoay người lại. “Bồng Bồng”.

“Hửm?”.

Từ Minh Bồng theo bản năng ngẩng mặt lên, cánh môi khô truyền đến một cảm giác mềm mại không kịp đáp lại.

Cô tròn mắt, nhìn ngũ quan của người đàn ông trước mắt mình từ to hóa nhỏ, Cố Hằng Chỉ thấy cô vẫn đang lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, cười nói. “Cần nhắc kĩ đề nghị của tớ”.

“Ồ....”.

Rầm một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Đã một tuần rồi, Từ Minh Bồng chưa có đêm nào ngủ ngon. Toàn bộ buổi tối, cô đều suy nghĩ đến “đề án” kết hôn của Cố Hằng Chỉ.

Hôn nhân không phải trò đùa, không thể nói kết hôn liền kết hôn, lấy chuyện năm năm trước của cô ra làm ví dụ thì biết. Nhưng một lần nữa cân nhắc lại, cô không thể không thận trọng lo lắng — chuyện này đối với bọn họ mà nói, đến tốt cùng có ý nghĩa gì không?

Chủ nhật, cô cùng vài người bạn gái có hẹn, sáng sớm đã rời giường trang điểm. Cô đến hẹn đúng giờ, nhìn các cô bạn thời đại học đang ngồi ở quán cà phê ngoắc, kêu. “Ê, ở đây nè!”.

“Đã lâu không gặp”. Từ Minh Bồng bước qua, kéo ghế dựa ngồi xuống, ba cô gái ngồi đối diện, một cô diện mạo thanh thú, thân hình cao gầy, một người khác tướng mạo diễm lệ, cuối cùng là một vẻ đẹp dịu hiền ngoan ngoãn, bốn mỹ nữ ngồi ở chỗ này, không khỏi thu hút ánh nhìn của người khác.

Một đầu tóc ngắn cho người khác cảm giác trung tính là Thư Hân Vũ – bạn thời cấp 3 của cô, hai cô gái còn lại ngồi cạnh Thư Hân Vũ là bạn cùng phòng thời đại học, bốn người quen biết kết giao làm bạn bè, sau khi tốt nghiệp ra ngoài làm việc, vẫn hẹn nhau tụ tập.

Trong đó, Phương Tề Hạm xinh đẹp mở miệng. “Đúng rồi, tớ sắp kết hôn”.

Ba người kia không hề ngạc nhiên, Phương Tề Hạm cùng bạn trai cũng là boss của cô ấy yêu nhau đã hai năm, nùng tình mật ý. Mạc Vi Á là người kết hôn đầu tiên trong bốn người. Ngược lại Thư Hân Vũ, cùng “đã thú” cô ấy luôn miệng gọi quen nhau đã mười năm, thậm chí sống chung năm năm rồi, một tin vui cũng không có.

Ba người nhất tề nhìn về phía cô ấy, vẻ mặt vẫn đang thản nhiên. “Gì? Làm gì nhìn tui?”.

“Đã thú nhà bồ không cầu hôn với bồ sao?”. Mạc Vi Á hỏi.

“Nha... Hình như có”. Cô gái đầu cười hắc hắc. “Tui quên ời”.

Mọi người té xỉu!

“Bốn năm trước không phải anh ta đưa nhẫn cho bồ rồi sao?”. Lúc ở hôn lễ của cô! Mạc Vi Á nhớ rõ ràng.

“Chỉ là nhẫn thôi mà, sau có nhắc tới việc đi đăng kí, nhưng mà phiền toái quá...”.

Phương Tề Hạm liếc một cái xem thường, lập tức cười. “Tốt lắm, bồ còn chưa kết hôn, quyết định cho bồ làm phù dâu, còn Bồng Bồng...”.

“Ể?”. Bị nhắc tên, Từ Minh Bồng ngẩng mặt lên, nhìn mặt bạn tốt đang phơi phới, bỗng nhiên nghĩ tới. “Cái kia... Tổ cũng có người cầu hôn rồi nha”.

Một trận im lặng.

“Gi? Gi? Gi?”. Đây là phản ứng của Thư Hân Vũ.

“Cái gì? Đối tượng là ai?”.

Chỉ có Mạc Vi Á lão thần đã quen nhìn sóng to gió lớn khắp nơi, xem xét khuôn mặt nghiêm nghị của Từ Minh Bồng có biểu tình không biết nên giải thích thế nào, nhất châm kiến huyết (*đâm một châm liền chảy máu ^_^). “Tiểu Cố? Chúc mừng”.

Đổi lại người bị dọa là Từ Minh Bồng. “Làm sao cậu biết?”.

Hai người bên cạnh cũng cùng bộ dáng kinh sợ, Mạc Vi Á cười, nói. “Bồ ‘bé quan tòa cảnh’ đã năm năm, gặp gỡ với đàn ông cũng chỉ duy có cậu ấy. Hơn nữa, nếu không phải cậu ta, bồ căn bản sẽ không để trong lòng, cũng không kể với tui...”.

“Không phải hai người là bạn tốt?”. Thư Hân Vũ khó hiểu, cô cùng Từ Minh Bồng là bạn học chung trung học, bọn họ quen biết bao lâu, cô ấy cùng Cố Hằng Chỉ nhận thức nhau bao lâu tất nhiên cô biết.

Phương Tề Hạm cũng biết anh, hai người là bạn chơi tennis. “Tui đã sớm biết hai bồ có vấn đề, còn không thừa nhận!”.

Nói xong, cô liếc Thư Hân Vũ một cái. “Hiện tại được rồi, còn thừa có mình bồ thôi, còn không lo đi chuẩn bị hai mươi bảy cái váy phù dâu*? Quăng cho tui tui mỗi người một bộ?”.

(*tình tiết trong film 27 dresses : Bộ film nói về một cô gái luôn bị người ta nhờ vả làm phù dâu, 27 lần làm phù dâu được nhận 27 chiếc váy phù dâu, trong hôn lễ của chính mình, cô đã có 27 phù dâu mặc đúng 27 chiếc váy đó ^^ film rất hay!)

“Chờ một chút, còn chưa quyết định!”. Từ Minh Bồng vội vài giữ chặt Phương Tề Hạm đang chuẩn bị viết mọi thứ cần thiết vào iPhone, vội giải thích tình huống mình bị cầu hôn ở quán rượu tối đó, nhưng đương nhiên giấu nhem cái “tiền triển” ở trong phòng.

Cẩn thận nghĩ lại, ý tưởng kia thật đúng là... không ổn lắm.

“Cho nên sao, bồ tính hiện tại...”. Mạc Vi Á bình tĩnh nhất trong bốn người, nói.

“Aizzz”. Từ Minh Bồng thở dài, quét mắt qua ba người bạn thân. Kỳ quái, sao chỉ có mình mình yêu đương chẳng lãng mạn gì cả?. “Tiểu Vũ hồi cấp ba đã quen ‘dã thú’, đơn phương yêu hấn mười năm, rồi cuộc tu thành chính quả, thật lợi hại. Vi Á bồ gặp lão đại, Tề Hạm cùng đại boss yêu nhau hai năm liền tính chuyện kết hôn... Mặc kệ kết hôn hay muốn kết hôn, đều bởi vì yêu nhau mới muốn ở cùng một chỗ, nhưng còn tớ thì sao? Tổ và Hằng Chỉ căn bản không phải loại quan hệ này!”.

Cô không mong đợi tình yêu kịch tính oanh oanh liệt liệt gì, nhưng ít ra... Cũng không bình thản đến độ đó chứ? Chỉ bởi vì quá tuổi kết hôn, bởi vì cảm thấy ở cùng nhau cũng không tệ, bởi vì biết được thói quen sinh hoạt của nhau... Liền kết hôn như vậy, tương lai liệu có hối hận không? Có thấy tiếc cuộc đời mình hay không?

Mạc Vi Á lẳng lẳng nghe, hỏi cô. “Vậy bồ muốn cái gì?”.

Từ Minh Bồng lập tức giật thót, Mạc Vi Á tiếp tục nói. “Bồ hy vọng kết hôn vì tình yêu, phải không?”.

Thật lâu sau, cô ừ một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Ít nhất cũng có yêu một chút chứ...”. Vừa nói, Từ Minh Bồng vừa cười khổ. “Ai, kỳ thật trước kia có thời gian, tớ từng yêu cậu ấy”.

Nhưng còn đang giấu trong lòng, còn tự hỏi có nên nói với anh tâm tình của mình không, Cố Hằng Chỉ đã chiêu cáo thiên hạ coi cô như anh em trong nhà, nên cảm giác động tâm khi đó, chậm chậm chết từ trong trứng nước.

Mạc Vi Á thở ra. “Kỳ thật a, người cùng một chỗ lâu ngày, tình yêu chỉ là thứ tốt đẹp khi nhớ lại, giúp mình duy trì một đoạn quan hệ, lúc tức giận bất mãn, cảm thấy tịch mịch thì khơi lại, giống như thuốc kích thích vậy. Hôn nhân có rất nhiều cảm tình hỗn tạp, có tình yêu, có tình cảm người thân, tình cảm bạn bè, trong đó tình yêu không bền chắc nhất, chỉ có tình cảm người thân là kéo dài. Hai bồ quen nhau lâu như vậy rồi, chính bồ cũng biết Tiểu Cố là người như thế nào. Nói thật thì, người bồ chờ mang tới cho bồ một tình yêu nồng cháy có thể chẳng bao giờ xuất hiện, hoặc nếu có cũng không thể cho bồ một cuộc sống khoái hoạt, tui ngược lại khuyên bồ nên nắm giữ phần tình cảm yên ổn trước mắt này, ít nhất... Sẽ không mang lại cho bồ bất hạnh nào”.

Vừa nghe cô dứt lời, mọi người trở mắt nhìn nhau, nhất là cô dâu sắp về nhà chồng Phương Tề Hạm. “Vi Á, bồ cùng lão đại....”.

“Không, tui tui rất tốt”. Cô cười ngọt ngào. “Chỉ là ở chung với nhau lâu như vậy rồi, oanh oanh liệt liệt không bằng bình tĩnh, chúng ta cũng đã sớm qua giai đoạn mơ mộng đủ kiểu, không phải sao?”.

Lời thốt ra từ miệng một người phụ nữ kết hôn đã nhiều năm, thật đúng khiến người ta không rét mà run, vấn đề thực tế quan trọng mà mọi người đều phải đối mặt hàng ngày. Tình yêu giống như là củi lửa, bất luận có ném vào bao nhiêu chất dẫn cháy, cuối cùng cũng thiêu đốt hết không quá một ngày, nhưng mọi người đều nhớ rõ ánh lửa cháy đẹp tuyệt vời, quan trọng là, tình yêu luôn là một kỷ niệm đẹp để ôn lại.

Nói đoạn, Phương Tề Hạm nở nụ cười. “Dù sao, tui cũng đã quyết định kết hôn, ba người các người nhớ rõ thời gian, nhất là Tiểu Vũ, tui đã định bồ là phù dâu rồi bồ tèo!”.

“Tui không có mặc ren đâu nha”. Thư Hân Vũ cao gần một mét tám, diện mạo trung tính căn bản không phù hợp với thứ đậm chất nữ tính này, cô không muốn dọa khách mời a.

“Hiểu!”. Phương Tề Hạm cười to, bắt đầu nói về kết hoạch kết hôn của mình, mọi người cùng nghe, cô dâu từng trải Mạc Vi Á cố vấn ý kiến.

Từ Minh Bồng nhìn gương mặt hạnh phúc không giấu được của cô bạn cũng vui lây. Trước kia cô vẫn rất hâm mộ cô ấy, tràn ngập tự tin, cá tính hào sảng độc lập, tất cả mọi người đều thích cô ấy, mặc dù từng bị bạn trai bắt cả hai tay vẫn rất nhanh vượt qua, tìm được hạnh phúc cho chính mình, nay còn muốn kết hôn, cô rõ ràng chúc phúc cho bạn, nhưng nội tâm vẫn dâng lên một chút ghen tị thêm muốn. Aizz, thật ghét bản thân mình như vậy...

Sau bữa trưa đầy năng, thời tiết tháng ba thật đẹp để ngồi ngoài trời. Từ Minh Bồng nhớ lại lời Mạc Vi Á nói vừa rồi. Chẳng lẽ cô muốn chờ đợi? Chờ đợi một đối tượng yêu đương có thể sẽ chẳng bao giờ tới? Cô không phải không muốn kết hôn, nhưng mà... Trong lúc chưa có dự định nào, lựa chọn anh đưa ra cho cô vừa mình xác lại chân thật.

Thẳng thắn suy nghĩ, trừ bỏ một chút khát khao trong tình yêu, cô không tìm thấy điều gì bất mãn về đề nghị đó, nhân sinh cả đời của cô, chẳng lẽ cứ như vậy tiến tới?

Bình tĩnh, an ổn, cũng không có gì không tốt, không phải sao?

2. Chương 2

Vẫn vào thứ sáu, vẫn quán rượu cũ.

Bọn họ có thói quen hẹn ở quán này, ngoại trừ thức ăn ngon, giá cả vừa phải, còn chủ yếu vì nó cách nhà cô khá gần, khuyết điểm duy nhất là hơi xa nơi ở của Cố Hằng Chi.

Đây là nơi tri kỷ của hắn, Từ Minh Bồng biết.

Khi vừa bị bạn trai phản bội lúc trước, cô ngủ không được ăn không xong, cả người gầy yếu tong teo, Cố Hằng Chi tuy có công việc và cuộc sống riêng, nhưng không thể bỏ mặc cô, nên đơn giản hẹn cô thứ sáu tuần nào, mặc kệ bận cái gì cũng sẽ gặp nhau, ít nhất để anh thấy cô gấp thức ăn này nọ cho vào miệng... Chớp mắt một cái, coi vậy mà đã năm năm.

Năm năm này, cô không biết chính mình có phải thương tâm quá nặng nề không, mà nhìn người đàn ông nào cũng sinh ra nghi hoặc. Đồng hồ báo yêu đương của cô giống như tạm dừng hoạt động, mà chắc cả đời này, có vẻ cũng sẽ không khởi động lại.

“Đáng giận, cậu lại là người đến sớm”. Cổ Hằng Chỉ đẩy cửa tiến vào, thấy cô đang lục tục chia đồ ăn nở nụ cười.

Anh hiện tại ba mươi hai tuổi, là giám đốc nghiệp vụ của công ty văn phòng phẩm Quang Thái, đồng nghiệp với Thư Hân Vũ, nhưng làm công việc khác nhau, nên hẳn không có cơ hội nghe về quyết định của cô từ Tiểu Vũ....

“Tương lai đại khái sẽ rất ít có cơ hội như thế này”.

“A?”.

Anh đang cắn một nửa miếng gà viên, vẻ mặt si ngốc, Từ Minh Bồng thấy thế, phụt một tiếng bật cười. “Tớ đang nói là — khi nào thì muốn đi gặp ba mẹ?”.

Hai chữ ‘ba mẹ’ này bao hàm cả ba mẹ của cô và anh. Nói đến đây, Cổ Hằng Chỉ đã hiểu được ý cô. “Cậu.....”.

Từ Minh Bồng ra vẻ đứng đắn, thi cái lễ. “Về sau thỉnh anh chỉ giáo em nhiều hơn”.

Đúng vậy, cô đồng ý rồi.

Cô suy nghĩ suốt một tuần, luôn tự hỏi về lời khuyên cô bạn thân đã nói, đối với tình yêu... Không phải không có kỳ vọng, nhưng có tình yêu cũng không có nghĩa là có hạnh phúc, mà người đàn ông trước mắt này, anh quý trọng cô, mà cô cũng nghĩ, mặc kệ là cái dạng tình cảm gì, hai người có thể chung sống thật tốt với nhau, mới là quan trọng nhất.

Cổ Hằng Chỉ còn đang ngây ngốc, thịt viên theo đôi đũa cùng hạ cánh xuống mặt bàn, Từ Minh Bồng thấy vừa bực mình vừa buồn cười. “Ngốc? Chờ một chút, không lẽ cậu đã quên — “. Cô liến la lớn!

“Không phải! Tớ chỉ là... Không nghĩ tới”. Anh hoàn hồn tu một ngụm bia, bia lạnh kích thích thần trí anh thanh tỉnh lại, anh nghĩ đến lời “câu hôn” của mình ở đây tuần trước, không phủ nhận kỳ thật phần lớn là do xúc động, hơn nữa vừa vặn ngày đó lại là ngày mẹ già “đuổi giết” anh.

Hồi tưởng lại thì cảm thấy chủ ý này không tồi, nhưng không tưởng tượng ra cô lại thật sự dễ trong lòng, nay còn đồng ý, đầu tiên anh ngây người, tiếp theo một trận sung sướng không tả nổi nhảy dựng lên — “Tớ không nghĩ tới... Cậu đồng ý nhanh như vậy”.

Anh biết tính cách cô so với mình trầm tĩnh hơn nhiều, có nhiều chuyện anh đã chuẩn bị sẵn sàng hừng hực tiến tới, cô lại ở phía sau nắm lấy vạt áo anh mà kêu “Chậm một chút, chậm một chút”, anh thậm chí còn nghĩ mình chắc chắn sẽ bị cự tuyệt, bởi vì... Thật sự anh chẳng lãng mạn chút nào cả.

“Hiện tại cửa hàng hoa còn mở cửa không? Aizz, sớm biết vậy hôm nay không nên hẹn ở đây....”.

Anh tựa hồ có điểm hoảng, bộ dáng rợn lên khiến cô cười nắc nẻ, mở thêm bia rót cho anh. “Thôi đi, cậu bỗng nhiên mang hoa tươi tới cầu hôn, tớ còn có thể lo lắng cậu có phải đang tính mang tớ đi bán không, cứ như vậy đi, cũng không có gì không tốt, không phải sao?”. Dứt lời, cô cầm lấy ly bia của mình, cụng vào ly anh, uống một hơi, chút buồn bực trong ngực cũng theo đó xua tan.

Dù sao lãng mạn này nọ, cũng không mài ra làm cơm ăn được.

Cổ Hằng Chỉ ngược lại vô cùng mừng rỡ, anh cười ha ha, đem bia Từ Minh Bồng rót cho anh một hơi uống cạn sạch, bọt bia còn dính ngoài mép, bỗng nhiên ngồi lại nghiêm chỉnh, khuôn mặt kiên nghị nam tính dễ nhìn cũng dần ông thêm vài phần, Từ Minh Bồng chấn động, còn chưa biết anh định làm gì, chỉ thấy anh cúi đầu thật thấp trước mặt cô thi lễ — “Anh cũng vậy, về sau nhờ em chỉ giáo nhiều hơn”.

Về nghiêm trang khó thấy được của anh làm Từ Minh Bồng vốn tưởng mình sẽ bật cười, nhưng cô không hề. Ngực bỗng thấy nóng len, giống như có một dòng nước ấm chảy qua, cô tự hỏi chính mình, cô có bao giờ được người đàn ông nào đặt trong lòng trân trọng như thế chưa?

Chưa từng.

Ánh mắt cô bỗng muốn nhòe đi, bởi vì cảm động, còn bởi một ít thứ khác... Có lẽ mười lăm năm qua, cô cùng người đàn ông này đi qua năm tháng đã không uống phở.

Cô lại nâng ly lên, áp chế cổ rung động mãnh liệt trong lồng ngực. “Được rồi, uống đi, chúc chúng ta kết hôn vui vẻ khoái hoạt!”.

Cố Hằng Chỉ cười. “Chúc mừng!”.

Bọn họ kêu thêm bia.

Lúc trước ra ngoài xã hội làm việc, Từ Minh Bồng từng lôi kéo Cố Hằng Chỉ rèn luyện tử lượng, biết uống đến đâu mới nên say, làm sao giả vờ say không biết gì, nhưng người đàn ông trước mắt đây thật sự uống rất dữ, một ly tiếp một ly không hề tiết chế, bia hay rượu cũng không nhảm nhò, thân thể không dật dờ đổ xuống đất, nhưng khi rời quán rượu thì bắt đầu nói xàm.

Anh vẫn cười, Từ Minh Bồng chịu không được móc ví tính đài thọ tất cả, kết quả bị bàn tay nhũn ra của anh nắm lại. “Không, không được... Không thể để bà xã, hờ hờ, trả tiền... Anh, anh trả...”. Anh quờ quạng moi trong túi lấy thẻ tín dụng ra. “Ma, Master card, các anh tính đi?”.

Sao mà quẹt thẻ trong quán rượu nhỏ tí teo thế này? Nhưng nhân viên cửa hàng nhìn ra anh đã say, đành phải cười khổ nhìn về phía Từ Minh Bồng vẫn đang tỉnh táo, vẻ mặt cô cũng đỡ khốc đở cười, nhưng lười so đo với con ma men. “Được rồi, bà xã giúp ông xã trả tiền”. Sau đó đem tiền của mình bỏ lẫn với thẻ tín dụng giao cho quầy, lập tức cầm tờ giấy cùng bút đưa cho người đàn ông say khướt, nói. “Ông xã, ký tên”.

Cô luôn miệng ông xã bà xã, làm trong lòng Cố Hằng Chỉ nở đầy hoa, anh tùy tay ký một chữ như gà bới, bỗng nhiên xoay người nói với toàn bộ khách trong quán rượu. “Tôi sắp kết hôn! Đây là bà xã của tôi!”.

Trời à! Từ Minh Bồng căn bản không nghĩ tới anh sẽ dùng chiêu này, trong người sẵn có chất cồn nên nghe xong liền muốn bốc cháy toàn thân, đổ từ mang tai đến gót chân, khách nhân trong quán phần lớn cũng đã uống rượu, vừa nghe liền nâng ly lên, nhất tề chúc mừng. “Hay lắm! Chúc phúc hai người trăm năm hảo hợp!”. “Chúc mừng đại ca đại tẩu vĩnh dục bể tình!”.

“Cám ơn mọi người! Cám ơn mọi người!”.

“Đi thôi!”. Từ Minh Bồng sắp té xỉu, vội vàng kéo anh rời đi. Ô, cái quán rượu này, cô thật không còn dũng khí quay lại nữa!

Ra ngoài quán, không khí lạnh lẽo đầu xuân khiến cô không còn xấu hổ nóng người lên nữa, cô cẩn thận ngắm nhìn người đang ông run rẩy trước mắt, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi buồn cười quá không nhịn được, cũng bật cười lớn.

Cố Hằng Chỉ đứng thẳng không xong đang đi phía trước chợt nghe thấy tiếng cười thanh thúy của cô, quay đầu lại, đêm tối trên đường, đôi mắt say lơ đãng của anh phản chiếu ánh đèn đường, như có lửa đang cháy trong đó. Từ Minh Bồng ý thức được tầm mắt anh, tiếng cười nhỏ dần, đón ánh nhìn chăm chú sáng rực như lửa cháy của anh. Đêm tháng ba mùa xuân, độ ẩm bốn phía hợp lòng người, cô bị anh nhìn chăm chăm cả người lại nóng lên. Cô không hiểu, anh bị làm sao vậy?

Anh mở miệng. “Anh...”.

“Hửm?”.

“Anh...”. Miệng anh mấp máy môi, ngũ quan tuần suất chớp mắt bỗng vụn vụn. “Anh muốn hôn—”.

“Gi?”.

Chưa kịp phản ứng, anh đã ra cây xanh mọc ven đường, hôn ra hết.

Hình ảnh bị thấm lấy lòng cô nhìn xem, thấy mây đen giăng trên đầu, nhưng không ghét bỏ. Cố Hằng Chỉ nhiều năm làm việc nhưng tử lượng không hề cao, bình thường anh uống nhiều không biết tiết chế đến như vậy, chỉ có hai loại tình huống – một là rất thương tâm, hai là cực kỳ vui vẻ.

Mặc kệ là nguyên nhân thế nào, cô đều có thể hiểu. Từ Minh Bồng đuổi theo anh đi nôn, đi vào cửa hàng tiện lợi mua nước khoáng, khăn ướt, chờ nôn hết ra, liền tiến đến lau miệng cho anh, sau đó đưa bình nước. “Súc miệng đi, cho dễ chịu, rồi uống một ít nước luôn”.

Cố Hằng Chỉ ngược mặt, tròng mắt đen tủa sáng nhìn cô ẩn chứa một tia bất đắc dĩ và sùng nịch. Cô hành động dịu dàng gọn gàng, làm anh cảm động sâu sắc. Đây không phải là lần đầu tiên cô chăm sóc anh uống rượu, nhưng thân phận hai người hôm nay đã khác, không còn là bạn bè bình thường nữa. Hiện tại, anh là vị hôn phu của cô, thái độ của cô thủy chung không thay đổi, không vì thân phận biến đổi mà cư xử khác đi, cô giống như một miếng bọt biển siêu thấm hút, dường như bất luận anh có bộ dáng gì, cô đều chấp nhận hấp thu.

Anh đón chai nước trong tay cô uống xong, thấy ấm người hơn, con đường phía trước đi thẳng về nhà cô, con đường anh đã đi nhiều năm như vậy rồi, cơ hồ tuần nào cũng đi, sớm quen thuộc với con ngõ này tường tận. Từ Minh Bồng dìu anh, mùi hương ngọt ngào trên cổ cô thản nhiên tỏa ra, tràn ngập khứu giác đục ngầu vừa mới nôn rượu ra của anh.

Người đàn ông nào được một cô gái đỡ mình như vậy, khẳng định sẽ cảm thấy mất mặt, nhưng Từ Minh Bồng lại khác, đức hạnh “thối nát” gì của anh đã sớm bị cô nhìn thấy hết.

Còn nhớ rõ đó là năm trung học thứ hai, lần đầu tiên anh đánh nhau với người khác hàng thật giá thật, vì cô gái này....

Kỳ thật khi đó, anh cũng rất thích cô.

Năm đầu trung học, cô từ miền Nam chuyển tới, mái tóc như một cậu nhóc cùng nước da đen sạm, luôn bị người khác trêu chọc cười cợt. Cô không hiểu một lưu hành là gì, mặc đồng phục tiêu chuẩn quê mùa, không nữ sinh nào muốn kết bạn với cô, cô liền ngồi một mình ở chỗ mình, thường thường ngẩng ra ngoài cửa sổ, khoe miệng lâu lâu lại nhếch lên nổi bật trên làn da ngăm đen, như đang đắm chìm trong phát hiện gì đó của bản thân ngoài khung cửa sổ đó.

Bạn học trong lớp xem cô là đứa ngốc, lời ra tiếng vào không ít, chỉ có anh là người duy nhất tò mò dõi theo tầm mắt của cô, không ngờ bất gặp một đám mây chói sáng ánh mặt trời xuyên qua trên tầng không, đám mây lập thể cảm giác như đưa tay ra sẽ với tới được, màu xanh biếc, theo gió trôi đi, cô thoải mái nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một cơn gió nhẹ thổi đến, thổi bay chùm tóc lòa xòa che trước trán cô.

Anh thích nhìn cô.

Đó là một loại cảm giác phi thường bình tĩnh hợp lòng người, người đàn ông trong thời kỳ trưởng thành đều cảm thấy thân thể mình như một con thú hoang đang khao khát thứ gì đó, mỗi ngày đều kêu gào bất mãn. Anh cũng vậy, nhưng cảm giác không thoải mái như lò lửa đè nặng này, chỉ cần nhìn cô, sẽ tự tan ra, giống như ngửi được quanh cô một luồng không khí tươi mát.

Năm thứ hai phân chia khoa, anh rõ ràng không giỏi khoa văn, lại ma xui quỷ khiến thế nào nộp vào chung khoa với cô, hiện tại nghĩ lại... Thật là khờ.

Cố Hằng Chỉ bắt giác bật cười, Từ Minh Bồng một bên không hiểu vì sao. “Anh không sao chứ?”. Nôn đến choáng váng mặt mày?

“Em còn nhớ lúc học năm thứ hai, anh đã đánh nhau một trận vì em không?”.

Anh bỗng dừng hỏi, cô sửng sốt, lập tức cười. “Làm chi a? Đột nhiên nói đến chuyện này, muốn em thưởng?”. Chuyện đã qua mấy trăm năm rồi, giờ còn nhắc tới cũng quá muộn rồi đi!

Cố Hằng Chỉ cười ha ha, Từ Minh Bồng năm nhất nhìn thật đen thui giống dân chạy nạn, nhưng qua năm hai, tóc cô dài ra, da cũng nhả màu trở lại trắng trẻo, chân tay gầy guộc, bao nhiêu nét nữ tính đều bộc lộ ra, dù vẫn ăn mặc quần áo quê mùa, nhưng vị ngọt ngào của cô vẫn không che giấu được.

Các cậu bạn cùng lớp ngày trước khinh thường cô đều thay đổi ánh mắt, không dưới một lần dùng đủ phương thức lôi kéo sự chú ý của cô, trong đó chuyện làm anh tức giận nhất là có người cầm một phong thư tình, nét chữ có chút giống của cô, chuyển tay cho cả lớp cùng đọc.

Đó là lần đầu tiên, anh nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Từ Minh Bồng đỏ lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, tức giận đến phát run. “Cái đó không phải tôi viết!”.

Cô bé tức giận tái mặt, bị nhiều người khinh bạc, Từ Minh Bồng tức đến nỗi khóe mắt bắt đầu chảy nước mắt, nam sinh nhìn thấy cô khóc, giống như sói hoang nhìn thấy thịt, chẳng những không im đi, ngược lại còn chọc tảo tợn hơn. “Người thừa nhận đi! Người thích Mỗ Mỗ đúng không?”.

“Không có!”. Cô cơ hồ hét lên.

“Ha ha, thích còn không thừa nhận? Từ Minh Bồng thích Mỗ Mỗ!”.

“Các cậu nói đủ chưa?”. Chơi bóng giữa giờ xong, quay về liền gặp phải màn này, Cố Hằng Chỉ không biết sao muốn bốc hỏa, một phen xông về phía trước, giật phắt bức thư trên tay cậu bạn kia, hừ một tiếng. “Làm ơn! Chữ xấu như vậy, Từ Minh Bồng còn đại diện lớp chúng ta đi thi viết chữ đẹp, chữ này vừa nhìn đã biết không phải cậu ấy viết!”.

“Cái này —”. Cậu bạn kia lập tức đỏ mặt đứng dậy, kiên trì mạnh miệng nói. “Ai biết có phải nó cố tình viết vậy hay không!”.

“Mày bị ngu ngốc hả? Con gái người ta muốn viết thư tình tất nhiên sẽ cố gắng viết sao cho đẹp nhất, có ai cố ý viết xấu không! Hơn nữa Mỗ Mỗ này... Mày không phải vừa mới bị Từ Minh Bồng từ chối hai ngày trước sao? Tao còn thấy rõ ràng”.

“Mày!”. Cậu trai kia bị vạch mặt, tất cả các bạn trong lớp đều nhất tề nhìn về phía cậu ta.

Cố Hằng Chỉ ở tuổi này bộ dạng cường tráng hơn hẳn những nam sinh khác, thêm tính cách sáng sủa, lại chơi bóng giỏi, thầy chủ nhiệm lại thích anh, nên lời anh nói được tín nhiệm mười phần. Cậu bạn cùng lớp mặt đỏ tai hồng, mặt mũi không biết nên giấu vào đâu. “Mày không được nói bừa!”.

Cố Hằng Chỉ nhú mày. “Nói bừa? Tốt nhất là tao nói bừa! Tao nói ày biết, ở chỗ này đặt điều cho người ta, thằng nói bừa là mày mới đúng!”.

Cố Hằng Chỉ không kịp phản ứng, một quyền bay qua đánh thẳng lên mặt, cậu trai mười bảy tuổi đem hết công lực, mặt đỏ như Quan Công. Cố Hằng Chỉ bị đấm một cái, cũng không ngồi không, lập tức ăn miếng trả miếng, hai nam sinh đánh nhau trong lớp loạn một đoàn, dẫn tới giáo viên chủ nhiệm, cuối cùng chẳng ai nhớ tới lá thư tình kia là thật hay giả, cũng chẳng ai so đo chuyện đó nữa.

Chuyện này, Từ Minh Bồng vẫn nhớ rõ.

Khi đó hoảng sợ, cô đã quen bị người khác xa lánh, nhưng sự tình trầm trọng hơn thì cô không biết nên xử lý ra sao, Cố Hằng Chỉ xuất hiện đã hóa giải cảnh của cô. Cô hại anh bị ghi vào sổ đen, lòng áy náy vô cùng, anh lại khoát tay, vẻ mặt không sao cả nói. “Bất quá chỉ là một dòng chữ, học kỳ qua đi thì cũng biến mất, tớ và huấn luyện viên rất thân nhau, cậu không cần lo lắng!”.

Nhưng trên thực tế, vì bị ghi trong học bạ là đánh nhau, Cố Hằng Chỉ đã bị ba anh phạt quỳ nguyên một đêm. Gia giáo nhà anh rất nghiêm khắc, ba anh xuất thân nhà binh từ nhỏ đã dạy anh sống phải đàng hoàng minh bạch, cái gì phong hoa tuyết nguyệt đều cấm tiệt, cho nên cảm tình của anh với Từ Minh Bồng như thế nào, ba anh nhận ra ngay, không hề chấp nhận. Từ nay về sau anh lại không muốn cô bị người khác bắt nạt, rõ ràng công bố trước lớp —

“Từ Minh Bồng này về sau chính là anh em của tôi, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, bao nhiêu lần vào sổ đen tôi không sợ, các người dám khi dễ bạn ấy, ta sẽ đánh ột trận!”.

“Anh em” – hai chữ đơn giản đã bóp chết tâm tư mới chớm nở của cô nữ sinh Từ Minh Bồng, tài có cao tới đâu cũng không thể nói được lòng mình thì còn giữ làm chi, đành phải an ủi làm bạn cũng tốt. Thái độ dứt khoát của Cố Hằng Chỉ cũng làm cho những bạn học có thái độ ám muội trong lớp phải câm miệng, còn có người chạy tới hỏi anh. “Cái kia... Từ Minh Bồng có phải bạn gái cậu hay không? Nếu không phải, tớ có thể theo đuổi bạn ấy được không?”.

Cố Hằng Chỉ khi đó cảm thấy là lạ, nhưng không biết lạ ở nơi nào, suy nghĩ vài lý do cự tuyệt lại không thấy thích hợp, đành phải nói. “Được, cậu tự theo đuổi, nhưng tớ không giúp gì đâu đó”.

Hiện tại nghĩ lại, thật là... Aizzz!

“Anh về đây”.

“A?”.

Một chiếc taxi vừa vùn từ phía trước trở tới, Cố Hằng Chỉ vẫy vẫy tay, anh nhìn mặt Từ Minh Bồng bụng đầy nghi hoặc, gãi gãi đầu. “Kỳ thật, ngày xưa học trung học, anh đã rất thích em”.

“Cái gì?”. Mặt cô càng trở to hơn.

“Cứ vậy nhé”. Dứt lời, không biết anh muốn che giấu gì, vội vàng lên xe.

Vì thế Từ Minh Bồng một mình đứng đờ người trên đường với ánh đèn tỏa ra từ những căn nhà bốn phía, vẻ mặt ngạc nhiên, chẳng đến khi cô hậu tri hậu giác ý thức được anh vừa nói gì. Cái gì kêu từ trung học đã thích mình chứ? Khi đó, không phải anh ấy xem mình như anh em, không phải sao?

Từ Minh Bồng mơ hồ, một đầu loạn lung tung, ngực bắt đầu vì câu “thổ lộ” kia mà ần ần hồi hộp, lại không biết nói sao cho rõ tâm tình của mình. Nếu thật muốn nói hết, năm đó trung học, cô cũng rất thích anh.....

Vậy, hiện tại thì sao?

Hiện tại giữa bọn họ, là thứ tình cảm gì đây?

Bất luận thế nào, bọn họ đã xác định sẽ kết hôn.

Ngày hôm sau, bọn họ báo cáo với ba mẹ hai bên, bà mẹ Lâm Hảo Vân cầm điện thoại nghe xong không dám tin. “Có làm hay không? A, lúc trước đều khuyên hai đứa đến với nhau thử xem, đều nói không cần, kết quả hiện tại lại muốn kết hôn....”.

“Aizzz...”. Từ Minh Bồng cũng gãi gãi đầu mình. Đời người chính là khó đoán như vậy a!

Hai người quen biết mười lăm năm, ba mẹ hai bên đã sớm biết, hơn nữa trong lúc ôn thi đại học còn thường xuyên lui tới nhà nhau cùng đọc sách. Ba mẹ hai nhà vốn lo lắng con mình yêu sớm, ảnh hưởng đến việc học, không ngờ bọn họ ở chung đều rất bình thường, chỉ nói chuyện bạn bè, quan sát lâu dần ba mẹ hai người cũng an tâm, mặc cho bọn chúng trao đổi.

Chính là hai đứa nhỏ càng ngày càng lớn, tình cảm lâu ngày càng lúc càng sâu đậm, mẹ hiền hai bên nguyên bản chuẩn bị ký làm thông gia, kết quả hai đứa đều tự có người yêu, hai bọn họ tính toán bao nhiêu thứ, mười lăm năm qua, bọn họ hy vọng lắm thất vọng nhiều, không nghĩ tới...

Nhưng mà Cố tiểu tử kia coi như rất được lòng “mẹ vợ”, phẩm chất con người anh tuyệt không cần nói tới, vốn hy vọng hai đứa thành đôi, nay tất nhiên càng không phản đối. Nhà họ Cố cũng tương tự, bác trai tính cách cường ngạnh vẫn thích Từ Minh Bồng khách khí lại lễ phép, đương nhiên không có ý kiến gì. Vì thế người nhà cả hai đều vui tươi hơn hớn hên ngày nào ra thảo luận chi tiết mọi việc, bước đầu tiên trong việc kết hôn, coi như đã ổn định.

Nhà họ Từ là điển hình của gia đình Đài Loan lạc hậu, nhà họ Cố lại theo đạo Thiên Chúa, hai nhà thỏa thuận ổn quyết định đám hỏi sẽ làm theo cổ lễ nhà gái yêu cầu, kết hôn thì theo ý nhà trai ở giáo đường.

Từ Minh Bồng vốn tưởng kết hôn giới lắm chỉ là thiết tiệc đãi khách, cắt cái bánh, sau đó đi đăng ký, không nghĩ tới mấy việc lật vật thật nhiều kinh khủng, chỉ một chuyện xem ngày lành tháng tốt không thôi, cô còn tưởng đang sắp lễ làm giỗ ai...

“Ừm, ngày này, ngày này, mấy ngày này nè, đều là ngày lành”. Thầy tướng số phụ trách xem lịch hoàng đạo vòng vo, lấy bát tự (*ngày tháng năm sinh) hai người còn chưa đủ, còn muốn xem bát tự cha mẹ hai bên coi có hợp nhau không. Cố Hằng Chỉ chẳng hiểu gì về mấy cái này, chỉ đứng bên gạt gù cái đầu, nhưng thầy tướng số còn nói thêm. “Chỉ là....”.

“Dạ?”.

“Ngày này, nhà trai vương, nhà gái suy”. Sau đó, lại chỉ vào một ngày khác. “Còn ngày này, nam nữ hai bên đại cát, nhưng khắc cha mẹ nhà trai”.

“Ách...”. Từ Minh Bồng và Cố Hằng Chỉ liếc nhau, cứ nói rằng đám trẻ bây giờ không tin thầy tướng số, nhưng nghe tới từ “khắc”, trong đáy lòng tổng cảm thấy bất kính với ba mẹ. “Vẫn là xem ngày khác đi”.

“Ngày này đây đại cát, nhưng khi kết hôn nhà gái sẽ không may mắn”.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa — “Dựa vào đâu chứ!”. Cố Hằng Chỉ đập bàn, hai người đi ra khỏi chỗ thầy tướng số, anh chịu không nổi nữa. “Có làm không? Chẳng qua là xem cái ngày, xem sao mà ngày nào kết hôn cũng không may mắn! Chúng ta mặc kệ được không?”.

Từ Minh Bồng cũng có chút không vui, vừa mới bị giảng là khắc ba khắc mẹ xong, chẳng lẽ bọn họ muốn kết hôn còn phải đeo trên lưng áp lực hòa bình thế giới sao?

“Để em về nói mẹ, xem có thể đổi chỗ khác được không”. Về phần không quan tâm tới ngày giờ thì không có khả năng, đó là thói quen truyền thống của nhà cô. Aizz, cô muốn chọn luôn cái ngày xui xẻo gì gì đó lắm, nhưng sợ mẹ già biết được khẳng định sẽ mắng con gái là hư đốn, còn chưa gả ra ngoài đã nghĩ vương cho nhà chồng...

Cô nghĩ nghĩ bất giác đỏ mặt lên. Hai chữ “nhà chồng” làm cô cảm thấy thật mình sắp gả cho người đàn ông này.

Trời tháng tư, chưa vào hạ, ánh nắng sau buổi trưa thật đẹp lòng người, anh thân hình cao lớn song vai cùng cô, lúc này Từ Minh Bồng mới hậu tri hậu giác ý thức được, chẳng bao lâu sau nữa, cô và anh sẽ cùng bước chung một con đường. Cô nhỏ gầy, đi đường rất chậm, những người bạn trai cũ đều phải cố ý hãm tốc độ lại mới có thể cùng đi với cô. Nhưng cùng anh, cô cơ hồ nghĩ không ra bọn họ lúc nào có trường hợp người bước trước kẻ theo sau, giống như rất tự nhiên, hai người đi bên cạnh nhau, hơn nữa, anh luôn là người đi phía đường cái, để cô ở phía trong lề.

Một dòng nước ấm từ mắt chảy xuống, lan tràn trong lồng ngực, khiến cô theo bản năng vươn tay, cầm lấy tay người đàn ông bên cạnh. Cố Hằng Chỉ sửng sốt, cúi đầu nhìn cô, từ góc độ anh đứng có thể nhìn thấy đôi mi cong vút kiêu diễm của cô, còn có hai gò má ửng hồng, anh cảm nhận được nhịp đập xúc cảm êm dịu nơi cô, cô gái thành thật với mình đã mười lăm năm, sau này cô chính là vợ anh....

Anh cũng đưa tay nắm chặt lấy tay cô, an tâm trong lòng, như khi còn trẻ, cô có thể mang lại cho anh cảm giác bình tĩnh yên vui, bức mình vì bị thầy tướng số “rửa” lập tức theo gió tan đi, anh thư thái rất nhiều, hỏi cô. “Chờ một chút, chúng ta muốn đi đâu?”.

Hôm nay hai người bọn họ cố ý xin phép ra ngoài đặt mua đồ chuẩn bị cho lễ cưới, cả hai đều ngại phức tạp, nhưng vẫn thuận theo ba mẹ hai bên. Từ Minh Bồng lấy tờ giấy trong túi ra. “Đợi chút nha, em xem xem, phải đi mua mười hai lễ vật”.

Bình thường theo trình tự đính hôn truyền thống, nam nữ hai bên phải chuẩn bị từ sáu đến mười hai món quà tặng cho đối phương, là quần áo để mặc. Từ Minh Bồng đối với ăn mặc không quá chú ý, Cố Hằng Chỉ muốn nhân cơ hội này, ăn diện cho cô từ đầu đến chân một phen.

Anh kéo cô đến công ty bách hóa, mặc kệ chính mình, coi trọng những thứ mua cho cô đã, mua hết quỹ A đến quỹ B, tính tiền liên tục làm Từ Minh Bồng hết hồn, liền ngăn cản. “Chỉ là hình thức, có tất yếu mua đồ tốt vậy không?”.

“Tiền nào của nấy, em xem, vải này chất lượng rất tốt, em mặc cũng thoải mái, huống hồ dù là quần áo mặc cho lễ đính hôn nhưng cũng nên dùng được lâu một chút, mua đồ dỏm dỏm, em không biết rất rủi ro đó?”. Cố Hằng Chỉ khéo nói một hồi, cuối cùng làm cô không phản bác được câu nào. “Hơn nữa em cũng phải mua cho anh, không phải sao?”.

Từ Minh Bồng cười một tiếng. “Được được được, em nghe ông giám đốc nghiệp vụ, hết thấy đều nghe anh, được chưa nào?”.

Anh cười đắc ý, nói như vậy thôi, nhưng khi cô chọn cho anh cái gì, anh đều đem bỏ hết mớ đồ đắt tiền qua một bên — không thích, không cần, anh có rồi... Từ chối một hồi gân xanh nổi đầy mặt cô, Từ Minh

Bồng chịu không nổi. “Mua đồ cho em nghe lời anh, mua đồ cho anh phải nghe lời em! Hiện tại bắt đầu, im lặng!”.

Cô nhìn mảnh mai vậy thôi, nhưng khi cáu lên, cũng rất đáng sợ, cái này Cố Hằng Chỉ không dám đụng tới a, chỉ cúi chào. “Tuân mệnh, bà xã đại nhân!”.

Từ Minh Bồng lờm anh một cái, hai người chọn đồ từ chiều tới tận tối, kết quả chỉ mua được một nửa, mang theo túi lớn túi nhỏ tìm một gian nhà ăn nho nhỏ yên tĩnh dùng bữa tối. Ăn no nê, cô thở dài. “Trước kia nghe người ta nói kết hôn liền kết hôn, giống như rất đơn giản, hóa ra lại phải làm nhiều chuyện phức tạp như vậy, phiền toái muốn chết”.

Hơn nữa mới hôm nay thôi nha, ngày kế tiếp lo tiệc đính hôn, còn phải chọn nhà hàng, thử món ăn, chọn bánh cưới, thử áo cưới, quyết định kiểu dáng thiệp cưới.... Thậm chí còn phải đi chụp ảnh cưới! Người nhà hai bên đều nghiêm khắc cẩn thận, trình tự này một cái cũng không thể lược bỏ, cô nghĩ tới đó đầu bắt đầu ong ong đau nhức.

“Nếu mà so sánh, ly hôn còn đơn giản hơn”. Cũng chẳng cần xem ngày giờ gì.

“Phi phi phi!”. Cố Hằng Chỉ thiếu chút nữa sặc nước, kháng nghị. “Nào có ai còn chưa kết hôn đã tính tới chuyện ly hôn!”.

“Cũng đúng ha”. Cô cười ha ha, vừa nghĩ đến phiền toái đó, cô bỗng nhiên cảm thấy kiên định, cho dù là thật yêu nhau mà kết hôn với nhau đi nữa thì tiến tới hôn nhân phải làm sao? Nhiều hạng mục công việc vụn vặt như vậy, đủ để hai người yêu nhau cãi nhau âm ỹ lên, ngay cả quan hệ bình tĩnh ổn định như bọn họ còn lời qua tiếng lại đôi chút, cũng khó trách nhiều người vì chuyện kết hôn mà chia tay nhau như vậy.

Mạc Vi Á nói đúng, tình cảm người thân, tình cảm bạn bè quả thật đáng tin cậy hơn so với tình yêu, hướng chỉ đối góc độ nhìn nhận, bọn họ đâu phải hoàn toàn không thương nhau, chính là khi còn trẻ con không hiểu chuyện nên bỏ lỡ, sau đó yêu người khác, tiếp theo lại chia tay, một lần nữa trở về đời sống lẻ loi một mình.... Cô nghĩ đến lời anh nói lần trước, cảm thấy đủ rồi, mặc kệ bọn họ hiện tại kết hôn vì thứ gì, quan trọng là, trong đáy lòng đều có nhau tồn tại.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta —”.

“Hằng Chỉ?”.

Một giọng nữ đột nhiên vang lên từ phía sau, Từ Minh Bồng thấy vẻ mặt người đàn ông đối diện có điểm ngoài ý muốn nhìn thẳng phía sau cô. “Tâm Nghiên?”.

Vừa nghe thấy tên này Từ Minh Bồng đã hiểu, đúng là oan gia ngõ hẹp, đó là bạn gái trước “có Lady thì không có em” của Cố Hằng Chỉ. Cô ta đi lên trước, Từ Minh Bồng nhìn, khóe miệng bất giác giật giật, thật đúng là... Quá khéo.

Cô không quen biết bạn gái cũ của Cố Hằng Chỉ, nhưng ít nhất cũng từng gặp mặt qua mấy lần, thứ nhất vì sau khi anh quen cô ta không lâu, dẫn cô ta theo đến hẹn đi ăn cùng cô, thuận tiện giới thiệu, đóng dấu ISO lưu hành. “Đây là Từ Minh Bồng, bạn thân của anh, tụi anh biết nhau đã mười lăm năm, so với anh em còn thân thiết hơn. Cho nên làm ơn, trăm ngàn lần không cần hoài nghi anh cùng cô ấy có gì với nhau —”.

Mà hiện tại, hai kẻ lúc trước khăng khăng tình cảm sạch sẽ như anh em, giờ chuẩn bị kết hôn.

“Đã lâu không thấy”. Từ Minh Bồng cười với cô gái kia, ngấm dùm sức giao ánh mắt với Cố Hằng Chỉ – lão gia, ngài trăm ngàn lần đừng có nói lung tung a!

Đáng tiếc, Cố “lão gia” đang chìm đắm trong cảnh gặp lại tình cũ, hoàn toàn không nhận ra ám chỉ của cô.

Đừng nói là anh định chia xẻ “tin vui” của bọn họ với bạn gái cũ, để chứng minh mình đã sớm bye bye cái quá khứ với cô nàng kia đi?

Đơn giản quá!

“Thật là khéo, hai người đi dạo phố sao?”. Trần Tâm Nghiên nhìn túi nhỏ túi lớn của bọn họ dưới chân.

Từ Minh Bồng đang muốn gật đầu nói ‘đúng’, Cố Hằng Chỉ lại cười sáng chói. “Đúng vậy, tụi anh sắp kết hôn, nên ra mua một số đồ dùng thiết yếu”.

Trời ơi là trời!

Không chỉ Trần Tâm Nghiên trợn tròn mắt, trong lòng Từ Minh Bồng cũng trào lên một cảm xúc mãnh liệt muốn bóp chết người đàn ông này. Lão gia ơi lão gia, anh không phải giám đốc nghiệp vụ sao? Làm sao công phu nhìn mặt người lại kém như vậy a a a a—

“Hai người... Sắp kết hôn?”

“Đúng vậy”. Cố Hằng Chỉ đương nhiên không ngu xuẩn đến mức nói sẽ đưa thiệp mời cho bạn gái cũ, nhưng anh cũng không muốn làm Từ Minh Bồng nghĩ mình cố ý giấu diếm chuyện này, sợ cô nghĩ nhiều.

Không, cô không nghĩ nhiều chút nào cả. Từ Minh Bồng nội tâm âm thầm niệm A di đà Phật, cầu cho vị Trần tiểu thư này nhanh nhanh rời đi đi, nhưng hôm nay thần may mắn không đứng về phía cô.

Biểu tình trên mặt Trần Tâm Nghiên lập tức biến đổi, xả ra một cái cười lạnh. “Phải không? Thật chúc mừng hai người! Lúc trước còn bày đặt thề son sắt là anh em tốt, xoay người đã nói là sắp kết hôn, tình cảm giữa hai người, thật sự là rất ‘tốt’ đó... Từ tiểu thư, đợi đến giờ phút này, thật không dễ dàng phải không?”

“Cô —”. Cố Hằng Chỉ sa sầm nét mặt, ý cô ta là Từ Minh Bồng đã làm chuyện ám muội gì với anh trong lúc anh và cô ta kết giao người yêu.

Trần Tâm Nghiên phẩy tay, hừ một tiếng. “Cũng đúng thôi, tôi còn tưởng anh so con mèo với bạn gái anh quan trọng hơn? Hóa ra chỉ là cái cớ...”

Từ Minh Bồng không hề vui. Chuyện hai người họ vì con mèo mà chia tay, cô vốn không muốn phát biểu nhiều, dù sao cô cũng không phải đương sự, nhưng hiện tại, cô rốt cuộc không thể nhịn được nữa. “Trần tiểu thư, Lady là con mèo Hằng Chỉ nuôi đã mười năm, nếu nói thật thì nó là ‘bà cả’, còn cô chỉ là ‘tiểu thiếp’ thôi, tiểu thiếp muốn bức người ta đuổi vợ chính đi cũng phải xem mình có quyền không, huống chi cô còn nói ‘đó chỉ là con mèo’, cô là con người toàn thân đầy đủ tay chân mà đi ghen với con mèo, không biết ngây thơ hay ngốc nghếch nữa đây?”

Dứt lời, cô nháy mắt bảo Cố Hằng Chỉ rời đi thôi, anh còn muốn nói gì đó, lại bị Từ Minh Bồng ngăn lại. “Về phần tôi, tôi cam đoan trong lúc hai người kết giao, không hề làm chuyện gì có lỗi với trời đất như lời cô nói, tin hay không tùy cô... Tóm lại, cô nghĩ sao cho bản thân vui vẻ là tốt rồi”.

Hai người không hề quan tâm tới Trần Tâm Nghiên sắc mặt trắng bệch, mang theo túi đồ vừa mua bước ra ngoài, Cố Hằng Chỉ ban nãy bị cô ngăn lại lên tiếng, thực bất mãn. “Tâm Nghiên cô ấy hiểu lắm, vì sao em không cho anh nói?”

Từ Minh Bồng liếc một cái xem thường. “Nói gì bây giờ? Cứ mặc kệ cô ấy có tin hay không, cho dù cô ấy tin thì có thưởng cho anh cái gì không? Anh cũng không muốn làm bạn với cô ta nữa, cô ấy nghĩ cái gì là chuyện của cô ấy, em —”.

Cố Hằng Chỉ nhú mày. “Muốn cô ấy hiểu lắm?”

“Em tức chết rồi!”. Từ Minh Bồng dậm chân, xoay người trừng Cố Hằng Chỉ liếc một cái. “Anh sao không nhìn ám hiệu em nháy mắt chứ!”

Cố Hằng Chỉ đầu tiên sững sốt vì phản ứng của cô, tiện đà cười ha ha.

Từ Minh Bồng đá anh một cái. “Cười cái gì mà cười! Có muốn em cho anh quỳ trong góc tường cho tỉnh lại không!”

“Ha ha... Đau!”. Anh ai ai kêu lên, ngũ quan đoan trang ngay thẳng vì đau mà nhăn lại. “Lúc trước khi kết giao cô ta không như vậy, hơn nữa chẳng phải em cũng nói cô ấy rất tốt sao?”

“Em thu hồi câu đó!”. Cô tức giận nha, không nghĩ tới loại người mềm mỏng thích đọc tiểu thuyết tình cảm như cô ta cũng có vẻ mặt ghê gớm, đi tra khảo sự tồn tại của bạn gái bạn trai cũ như thế, làm sao lại không biết trời cao biển rộng như vậy? Có gì bất mãn phải nói ra, không tính sổ làm sao gọi là anh hùng hảo hán

được? Hơn nữa chọn hồng ăn phải chọn hồng mềm*, cô ta dám khi dễ cô, dám nói cô là kẻ thứ ba. “Cô còn không biết đời này tôi hận nhất là đàn ông bắt cả hai tay!”.

(* ý nói : chọn người để bắt nạt cũng phải chọn người dễ bắt nạt chứ, tưởng chị Từ nhà ta hiền sao? *hê hê*)

Cố Hằng Chỉ từng sốt, ý định ban đầu cười những lời cô nói cũng tiêu tán, có vẻ vết thương lòng ngày xưa của cô vẫn còn đau lắm. Thì ra, mặc dù ở ngoài cô nhìn rất tốt, nhưng nỗi đau bị người khác phản bội vẫn còn trong trí nhớ của cô, hơn nữa trước khi chuyển đến Đài Bắc học trung học, cô vẫn sống ở nông thôn, bóng ma bị phản bội đã khiến cô đối với đàn ông không cảm thấy an toàn.

Cho nên năm năm nay, cô chưa từng kết giao với người đàn ông nào khác, phí mất một đoạn tuổi thanh xuân.

Anh nắm chặt tay thành quyền, bắt đầu hận chính mình năm đó không bảo vệ tốt cho cô, làm cô bị tổn thương. Cái tên vương bát đản kia.... Anh thề sau này gặp một lần đánh một lần, đánh cho hắn chết luôn!

“Rồi”. Từ Minh Bồng phát tiết xong, cả người bình tĩnh rất nhiều. Cô không hy vọng xô xát với bạn gái trước của anh, vốn tính đã quen chịu đựng, nhưng vừa rồi đụng đến Lady nên cô mới phát hỏa, mà nghĩ lại, cô thật không tưởng tượng được người yêu cũ của Cố Hằng Chỉ vì cô mà trở mặt với anh, cho nên thấy hơi áy náy. Cô thở hắt ra, nói. “Chúng ta đi thôi”.

“Đi đâu?”.

Từ Minh Bồng liếc anh một cái, tiếp theo nở nụ cười. “Nhà anh, em muốn gặp Lady, thuận tiện đáp tạ nó hậu hĩnh —”.

3. Chương 3

Cố Hằng Chỉ nuôi Lady đã mười năm, lông nó màu trắng tuyết, mắt to màu hổ phách xinh đẹp, vì là mèo đực nên mặt nó to hơn, hơn nữa ăn no ngủ kỹ, nên thân hình tròn vo.

Cố Hằng Chỉ mới mở cửa ra, nó không biết từ chỗ nào lao tới, cọt cọt vào chân Từ Minh Bồng kêu meo meo, hoàn toàn không nhìn thấy chủ nhân nó tồn tại.

Cái con mèo béo này!

Cố Hằng Chỉ liếc nó một cái trừng mắt. Từ Minh Bồng cũng nhìn thấy mèo không thấy “ông xã” đâu, quăng hết túi giấy cầm trên tay xuống, khom người ôm lấy con mèo.

“Ai nha, Lady, nhóc nặng quá!”. Bình thường mèo chỉ nặng ước chừng bốn, năm kg, lần trước ôm, cảm giác nó đâu có nặng như vậy, cô cười hì hì xoa xoa cái bụng phì của nó. “Xem, bụng cũng thêm một ngấn”.

Con mèo thoải mái cuộn trước ngực cô, khò khè khò khè kêu theo mỗi cái vuốt ve của cô, Cố Hằng Chỉ nhìn xem, mắt tròn trĩnh. “Khó trách tên tiểu tử này gần đây không cho anh ôm, khẳng định là sợ anh phát hiện cân nặng của nó rồi cắt bớt khẩu phần đây mà!”.

Từ Minh Bồng dùng mặt cọ vào lớp lông mềm mượt của con mèo, nghe thấy nó rên rừ rừ ngoài miệng, cô rất yêu con mèo này. Trông mắt cô ảm áp, nghĩ đến năm đó khi cô phát hiện ra Lady đang nằm trong bụi cỏ, khi đó nó vừa nhỏ vừa gầy yếu, không chịu nổi một kích nào nữa, mấy bạn cùng phòng thấy cô ôm một con mèo nhỏ, hoảng không biết nên làm sao.

Ký túc xá cấm nuôi vật cưng, hơn nữa mười năm trước mạng internet chưa phát triển, Từ Minh Bồng đành tự viết thông báo, chuẩn bị đến sở công bố dán, đúng lúc này, Cố Hằng Chỉ nói. “Nếu không để tớ nuôi cho”.

“À?”. Nguyên bản Từ Minh Bồng chỉ tính nhờ anh dán hộ dùm cô áp phích nên choáng váng, dù sao trước đó, Cố Hằng Chỉ cũng chưa từng nuôi vật cưng gì, cũng chưa từng biểu lộ hứng thú nuôi con nào.

Học đại học, anh cùng bạn thân thuê nhà bên ngoài, phòng ở cũng là nhà bạn thân anh, cho nên không ai cấm đoán gì. Từ Minh Bồng có điểm do dự, sợ anh muốn giảm bớt phiền toái cho cô, cuối cùng hối hận. Anh lại nói. “Nếu phải tìm người nuôi, tìm người quen không phải an tâm hơn sao?”.

Đúng là vậy, nhưng...

“Cậu có nuôi được nó cả đời không? Tổ nghe nói mèo sống lâu nhất phải tám năm, hơn nữa chó mèo còn phải gặp bác sĩ, còn phí đồ ăn cho nó... Còn các bạn ở chung phòng cũng không thần thánh mà che giấu được nó? Cậu xác định được sẽ giải quyết hết?”.

Cô chần chờ một hồi, kiến thức nuôi mèo của anh ngay cả cô cũng không tin tưởng mình sẽ làm được một trăm phần trăm như vậy, chàng trai cao lớn này thật lòng? Cô không đành lòng thấy anh hứa nhận nuôi nhưng sau lại ghét mèo con vì phiền phức, nhìn mặt cô vẫn đang cố chấp...

“Cậu muốn tớ cầu hôn nó sao?”.

Cái gì chăm sóc cả đời, cái gì không rời một chút? Cố Hằng Chỉ nghe được cười ha ha, vẻ mặt trêu chọc, làm Từ Minh Bồng đỏ mặt trừng mắt. “Tớ đã nói là cậu phải đứng đắn!”.

“Tớ nghĩ mèo con không phản đối đâu, cho tớ mang nó đi đi”. Cố Hằng Chỉ khéo léo đánh trống lảng, vẻ mặt thoải mái. “Coi như nó là bà xã của tớ, còn tên hả? Vừa vặn, về sau gọi nó là ‘Lady’....”.

“.... Nó là mèo đực”.

Cô đã quên Cố Hằng Chỉ nghe xong lộ ra biểu tình thế nào, tóm lại, phạm là chuyện anh đã quyết định, cô chẳng bao giờ nói được anh. Từ Minh Bồng ôm mèo con đặt lên giường anh, khi đó còn nhỏ không biết gì, chỉ cảm thấy anh nghĩa khí quá đáng, nhưng hôm nay nghĩ lại... Cô đã hiểu, là vì cô luyện tiếc con mèo này.

Con mèo trắng tuyết toàn thân, đôi mắt hổ phách xinh đẹp này được cô phát hiện, suy yếu kêu meo meo trong lòng bàn tay cô, nếu không phải cô dừng chân, nếu không phải bạn cùng phòng không chấp nhận nuôi, nếu không phải vì còn trẻ, gánh không được trách nhiệm đối với một sinh vật khác, cô nhất định sẽ tự tay nuôi nó.

“Lady à, anh ấy là người chồng tốt đúng không?”. Cô cười, gãi gãi con mèo, mèo con phát ra tiếng khò khè, như là đồng ý với cô.

Một chú mèo, một cô gái, cứ như vậy triền miên lẫn lộn trên giường đàn ông. Lady là một con mèo rất khôn, vẫn nhớ kỹ mình được ai cứu, cho nên nó đặc biệt thân thiết với Từ Minh Bồng, người ngoài ôm còn không dễ, chỉ có cô, nó mới ngoan ngoan chui vào lòng làm nũng. Vì thế, Cố Hằng Chỉ pha cafe trở về, nhìn thấy bức tranh thế này.

Trên giường anh, một người một mèo thân mật cọ cọ vào nhau, anh dựa khung cửa, ung dung nhìn. Làn da trắng nõn của Từ Minh Bồng và bộ lông tuyết của Lady. Bên ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, chỉ có ánh đèn đường, hơi lạnh lay động màn cửa sổ tiến vào phòng, thổi lên một người một mèo.

Ngày xưa vì lo lông của Lady rụng, nên anh chưa từng mua chăn đệm tối màu, hiện tại bỗng cảm thấy, nếu phòng tân hôn có thể mua ga trải giường màu chàm, một người một mèo nằm lên giường, sẽ là quang cảnh xinh đẹp cỡ nào?

.... Chờ một chút, Lady là mèo đực.

Anh từ trong khung cảnh kiều diễm kia hoàn hồn trở về, gõ gõ cửa, khẩu khí trêu tức. “Phu nhân, giấu tướng công ta yêu đương vụng trộm, không tốt lắm đâu?”.

Từ Minh Bồng ngẩn ra, hai gò má trắng bất giác ửng hồng, cô nhìn người đàn ông trước mặt vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trong đôi đồng tử đen láy của anh như rực cháy trong đó, giống như bị cái gì đã động, khiến môi cô có chút khô khốc, nói không ra lời. Lady đại khái cảm thấy bầu không khí kỳ dị, thức thời nhanh rời đi, chỉ còn lại Từ Minh Bồng ngồi trên giường anh, như mới chầm ngồi ột ngọn lửa...

Cố Hằng Chỉ giật mình, anh vốn tưởng cô sẽ hài hước đáp lại. “Em yêu Lady!”. Hoặc là. “So đo với một con mèo, không sợ mất mặt sao?”. Nghĩ linh tinh, không ngờ cô xuất hiện phản ứng e lệ như vậy. Trong ngực anh căng thẳng, hơn nữa ngay trên giường anh không lâu, cô còn ôm Lady nằm đó...

Anh bỗng cảm thấy đáng giận, đôi môi hồng kia anh bắt quá cũng chỉ mới lướt qua một lần. Cứ nghĩ tới vừa rồi cô ôm nó, môi chạm vào mặt nó, anh vẫn cảm thấy... Ừm... Có điểm khó chịu.

“Anh...”.

Từ Minh Bồng bị anh nhìn cả người có chút không tự nhiên, đang muốn phản ứng, đã thấy anh đột nhiên đi đến, đem hai ly cafe trong tay đưa cho cô. “Cầm lấy, nào”.

“Hả?”.

Cô thấy kỳ lạ, đành phải cầm lấy cả hai chén cafe bằng hai tay, kết quả giấy tiếp theo anh lại xốc hai tay của cô lên, đặt cô ngồi lên mép giường, nửa thân mình khuynh xuống gần cô. Cả người cô run lên, lại nghe anh nói. “Cẩn thận cafe đổ tung tóe”.

Vậy đừng có làm thế a!. “Anh...”.

Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt cô trong khoảng cách cực gần, cơ hồ dán tại gương mặt cô, Từ Minh Bồng đỏ mặt, mới định nói gì lập tức quên bống. Anh hỏi cô. “Vừa nãy em hôn Lady thế nào?”.

“Cái này—”.

Từ Minh Bồng hiện tại chỉ có thể thốt ra một chữ, còn chưa kịp nói hết, lỗ tai liền bị anh nhẹ nhàng hôn lên. Cô như bị sét đánh, sau đó là hai má, cổ, xương quai xanh bên này... Lại hôn bên kia. Cô nhin không được run rẩy, tay vẫn gắng cầm hai ly cafe, không dám động mạnh.

Anh tinh tế hôn lên khắp khuôn mặt cô, nhưng cố ý tránh môi của cô ra, cô hơi mở miệng, giống như con cá rời khỏi nước đang cố gắng hô hấp, ngực tức ần ần đau, toàn thân nóng rực, một cổ tê dại từ ngón chân truyền lên trên, tê liệt luôn não cô. Nhiệt khí ngày càng tăng, Từ Minh Bồng thở gấp một hơi, quan sát ngũ quan của người đàn ông trước mặt, hơi thở anh dần dần chiếm cứ khứu giác của cô, anh thậm chí... Còn chưa chân chính hôn lên nơi cần hôn.

“... Cái này làm sao?”. Anh ngược tầm mắt ngang mắt cô, hơi thở phả vào miệng cô, nhưng cổ tình không hôn cô.

Từ Minh Bồng vừa hoảng vừa giận, nhưng não đang hoảng đang gấp vì cái gì thì cô không hiểu được chút nào, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt đang làm cô động tâm, làm cho từng tế bào trên cơ thể phản ứng mãnh liệt như sóng triều, tay chân mềm nhũn ra, còn chưa kịp mở miệng trả lời, cánh tay đã bủn rủn....

“Oa!”.

Hai người đồng thanh kêu lên, Từ Minh Bồng trừng mắt nhìn vệt cafe loang lổ trên người anh, ngây người ba giây. “Anh anh anh... Có nóng không?”.

“Hoàn hảo”. Cổ Hằng Chỉ mắng. Cả người vừa lọt vào “lễ rửa tội” bằng cafe, khuôn mặt anh đen đi. “Vừa vặn không còn nóng nữa”.

“Phụt!”.

“Em còn cười được?! Đúng là không có lương tâm!”. Cổ Hằng Chỉ tức a, hận không thể đem cô gái đang ha ha cười trước mặt đặt trên giường, đem cafe còn dư đổ hết lên người cô, sau đó... Ồ, anh rất thích uống cafe.

Cảnh tượng trong đầu quả thật tốt đẹp, nhưng cafe đổ hết lên nửa trên người anh ướt nhẹp, không thể không tắm rửa.“Lúc anh cầu hôn em thì bị phun bia, giờ lại bị đổ cafe lên người, thủy quang tai ương không tránh được a”. (*thủy quang tai ương : xui xẻo dính tới nước)

“Ai bảo anh...”. Nghĩ tới hình ảnh vừa rồi, mặt Từ Minh Bồng bất giác nóng lên, ly cafe còn lại trên tay miễn cưỡng xem như vẫn uống được, cô nâng lên miệng, trấn định thể xác và tinh thần. Cô chưa bao giờ ý thức được lực hấp dẫn trên người anh lại mạnh như vậy, trống ngực cô đập thành thịch, thần kinh căng thẳng, còn tưởng bản thân đã sớm qua thời kỳ tim đập mặt đỏ này rồi, không nghĩ tới... Cô đúng là sai lầm.

Thì ra, rung động tình cảm là một bản năng.

Cô vẫn xem nhẹ nó quá, quên mất cảm giác rung động tốt đẹp như vậy, cứ nghĩ cả đời sẽ chẳng có ai làm mình rung động được nữa, không ngờ người làm cô rung động lại là người bạn thân thiết của mình, đáy lòng cô có điểm sợ hãi khó nói nên lời.

Cố Hằng Chỉ tắm rửa sạch sẽ đi ra, phát hiện cô đang cầm cafe ngồi ở mép giường anh, mặt đỏ vẫn chưa tan. Kỳ thật anh rất cảm tạ ly cafe kia đã đổ, nếu không, anh không tự tin có thể ở trước mặt cô gái mà người này cầm giữ bản thân được.

Nếu đều phải kết hôn, anh hy vọng chính mình nhẫn nại chờ đến sau khi làm lễ kết hôn đã, anh muốn cô thuộc về anh danh chính ngôn thuận, hạ trên người cô một dấu vết riêng biệt của anh, cô sẽ không còn khóc vì bất cứ người đàn ông nào khác nữa...

“Em không cảm thấy anh là bí đỏ khoai lang chứ hả?”

Từ Minh Bồng đỏ khóc đỏ cười, lườm cái xem thường. “Được rồi, anh là cà tím, được chưa?”

Đàn ông mà so đo, thật sự cũng không mong cô gả cho anh chỉ bởi vì nhìn anh ăn với cơm rất ngon. Cứ nghĩ đến lúc trước cầu hôn, anh không hề suy nghĩ sâu xa, chỉ nghĩ đến hai người tính tình hợp nhau sống sẽ thoải mái, nhưng cô lại đồng ý, từng chút từng chút nhớ lại, giống như củi lửa, thiêu đốt tình cảm đã tắt trong anh, nhiệt năng phát ra so với lúc còn thanh xuân thậm chí mạnh hơn.

Anh không hiểu vì sao ngày xưa bản thân lại bỏ qua cô? Thậm chí về sau cũng không đặt thử cô vào vị trí người yêu mà xem xét. Mười năm này, anh và người khác phân phân hợp hợp, chỉ có cô chung thủy kiên định chưa từng bỏ anh đi, có lẽ... Chính là tình bạn rất chắc chắn, cho nên không lý do gì có thể phá hư mối quan hệ của bọn họ lúc đó. Anh có thể không có được tình yêu cả đời, nhưng không thể không có cô.

Từng phần tình cảm đã phai nhạt lại cháy lên trong anh, anh nghĩ đến lúc ở nhà hàng, cô cản anh lại trước mặt cô bạn gái cũ, rõ ràng có thể để anh bảo vệ cô, nhưng lại không muốn anh nặng lời với người xưa, lựa chọn tự mình ghèngh chiến.

Cô luôn kết hợp với anh vô cùng hoàn hảo, Cố Hằng Chỉ thở dài, hóa ra khi yêu mến một ai đó, căn bản không thể chuẩn bị bất cứ thứ gì, tự nó sẽ đến. Anh biết mình yêu cô, không phải thứ tình cảm ngây thơ khi còn trẻ con, mà giờ phút này, anh yêu cô bằng tình cảm chín chắn của một người đàn ông ba mươi hai tuổi —

“Bồng Bồng”.

Anh đột nhiên gọi, Từ Minh Bồng còn chưa kịp hoàn hồn, liền nhìn thấy người đàn ông mới đi tắm rửa khi này đang quỳ gối một chân trước mặt cô, biểu tình thành thật thiết tha tâm sự trước nay chưa từng có.

Anh ngửa đầu, ánh mắt đen ảm ướt trêu mến nhìn cô, bỗng dưng mở miệng. “Gả cho anh”.

Ba chữ kia hoàn toàn đánh úp cô, Từ Minh Bồng không dám tin, hoàn toàn không kịp chuẩn bị. “Anh, anh không phải đã nói rồi...”

Cố Hằng Chỉ cười. “Anh muốn chính thức nói với em một lần”.

Anh vẫn thiếu cô một lời cầu hôn lãng mạn. Cô gái nhỏ trước mặt thoát nhìn điềm đậm vô cầu, nhưng trên thực tế vẫn tràn ngập khát khao những tình tiết lãng mạn trên phim ảnh tivi, chỉ là anh chưa cho cô được điều đó, chỉ có thể làm được hành động này cho cô lúc chỉ có hai người. “Có đồng ý không?”

Nói thực bức tranh này có điểm buồn cười, so với lời cầu hôn thuận miệng trong quán rượu cũng chẳng tốt hơn là bao. Đầu tóc anh ướt nước, trên người mặc áo ngủ, khoác khăn mặt, nhưng trong mắt Từ Minh Bồng, anh là hoàng tử đang mặc áo trắng, mà mèo Lady chạy vào theo, chính là bạch mã của anh...

Cảnh tượng trong đầu làm cô muốn bật cười, nhưng đáy mắt anh long lanh, cô hiểu được tuy đáy lòng vẫn có tiếc nuối, hôn nhân của cô không đến từ tình yêu oanh oanh liệt liệt hay nước chảy thành sông, mà là một loại thói quen và thỏa hiệp, nhưng cô thấy không sao cả. Như vậy là tốt rồi, như vậy tốt lắm rồi, cô vươn tay, ôm lấy gương mặt của người đàn ông mình đã quá quen thuộc, lúc này đây, cô tặng anh một nụ hôn —

“Có”.

Nghi thức kết hôn so với tưởng tượng còn dài dòng phiền phức hơn, Từ gia yêu cầu không được qua loa bất cứ trình tự nào, Cố gia muốn rước con gái người ta về, đành phải chấp nhận phối hợp mọi thứ, kết quả chỉ đặt nhà hàng không thôi, mà sắp xếp đến sang năm. Hai người vừa thấy mặt đã thảo luận đến việc kết hôn, Từ Minh Bồng không khỏi than thở. “Kết hôn mà phải lâu như vậy, phụ nữ muốn đào hôn* cũng đơn giản lắm đó”. (*đào hôn : trốn kết hôn)

“Trốn cái đầu to em ấy!”.

“Hắc hắc”. Cô nở nụ cười hai tiếng, vội vàng híp mắt nhìn, trấn an vị hôn phu của mình. “Anh xem, em có trốn đâu, có phải rất giỏi hay không?”.

Cố Hằng Chỉ lườm một cái xem thường, hừ một tiếng. “Đó là do mị lực hấp dẫn của anh quá mạnh vượt mọi ranh giới, em yêu anh, căn bản trốn không thoát được phải không?”.

“Phi!”. Từ Minh Bồng thiếu chút nữa nhổ ra, người kia anh đừng nên tự tin quá đáng a?!

Nói thì nói, vẫn không thấy ai xem chuyện thành hôn là khác thường, bởi vì yêu sao? Từ Minh Bồng đương nhiên không mộng ảo tới chuyện đó, nhưng nếu đổi lại là một người đàn ông khác, cô không xác định mình có đồng ý như hiện tại, chưa từng lo lắng đổi ý hay không?

Cho nên... Có lẽ, cô thật yêu anh, cho dù có sống một kiếp nhân sinh hữu tình khác đi nữa, cho dù có yêu ai khác đi nữa, cô vẫn muốn đối tốt với người đàn ông này, không hơn.

Ước chừng qua một năm, trong không khí oi bức của mùa hè, giữa trưa nắng, ba mẹ hai bên đứng dưới ánh mặt trời chịu đựng cái nóng, mặc dù mồ hôi nhễ nhại ở đuôi lông mày. Cố Hằng Chỉ mặc vest, mặc dù trong nhà có máy lạnh, vẫn không thể xua đi nổi cổ nhiệt khí trong thân thể bởi hơi nóng ruột của anh, thẳng đến khi Từ Minh Bồng xuất hiện trong tà váy lụa trắng cùng bà mối đi ra —

Anh không thể hình dung chính xác cảm giác của mình là gì, làn da trắng nõn của cô lấp ló sau tà voan trắng mỏng. Hôm nay cô được nhóm bạn thân trang điểm kỹ lưỡng, đeo đồ trang sức, phấn mắt màu tím tô điểm cho gương mặt đáng yêu mềm mại, môi hồng chúm chím trong hạnh phúc, hai gò má màu trân châu hồng khiến mặt cô trông như một trái đào chín căng mọng.

Cô ngượng ngùng, bàn tay run run, so với khi mặc thử áo cưới càng tăng phần phong tình, Cố Hằng Chỉ hít một hơi dài, cảm giác thoải mái trong lòng không giấu được trào lên trên mặt anh, xua tan cả sự buồn chán vì không khí nóng nực.

Đó là không khí thanh mát yên tĩnh, chỉ ở thân thể của cô mới có.

Cô rót trà ngọt hữu phụng cho phía nhà trai theo lời bà mối, nhận bao lì xì đỏ, ngồi trên bục, chuẩn bị trao nhẫn đính hôn. Quá trình phức tạp khiến cô choáng váng mặt mày, thật vất vả chào đón, cảm ơn mọi người, hết bước này lại đến bước khác, Cố Hằng Chỉ lấy nhẫn ra, nhìn mắt cô âm thầm tròn tròn, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

“Anh ở ngoài phơi nắng dưới mặt trời cả ngày, em ngược lại ở trong nhà mở máy lạnh còn than mệt”.

“Làm ơn, sáng sớm em đã bị năm bà bắt lại, nhà anh ít ra còn không phải cúng tổ... Còn gà anh mua có đủ sạch không? Chờ em lấy cái kia làm lễ “tắm gà”...”. Từ Minh Bồng nghĩ đến liền gục đầu, lễ đính hôn có tập tục “tắm gà”, chú rể sẽ đưa rượu gạo cùng một con gà trống, dùng rượu tưới lên con gà, cô dâu sẽ rửa tay bằng rượu đó, mang ý nghĩa là “bàn tay người vợ coi sóc bếp núc”. “Làm như vậy cũng không biến em thành đầu bếp ngon lành được...”.

“Hoàn hảo anh cũng không quá kỳ vọng vào tài bếp núc của em”.

Hai người một người nói một người đáp, ngay cả lúc mang nhẫn vẫn không quên cãi nhau. Ngón giữa của hai người được buộc chỉ đỏ, Cố Hằng Chỉ cột cho cô trước, đổi lại lúc Từ Minh Bồng cột cho anh, cô sưng sốt, nhắc nhở anh: “Hắc, anh quên chừa ngón giữa ra”.

“Có gì khác nhau sao?”. Bình thường khi mang nhẫn, hai người đều phải cố ý tránh ngón giữa ra, để tránh sau khi kết hôn bị ăn hiếp. Cố Hằng Chỉ không ngại, cô cột chỉ cho anh, cũng là cột cuộc đời cô vào đời

anh, trong mắt hấp háy ý cười. “Anh thích bị em ‘ăn hiếp’ “.

Anh bám vào bên tai cô, nhỏ giọng, khuôn mặt Từ Minh Bằng lập tức nóng lên, một mặt hết biết nói sao, một mặt lại cảm thấy ngực mình rung động. “Sau khi kết hôn anh sẽ hối hận”.

“Cái gì hối hận? Phi phi phi!”.

Bà mới vừa vắn nói lời may mắn chúc phúc hai người, kết quả nghe cô dâu nói một câu như vậy, hù chết bà ta, Cổ Hằng Chỉ ha ha cười. “Là tôi, nếu không cưới cô ấy, tôi sẽ hối hận”.

Nghi thức đính hôn rườm rà liền như vậy qua đi, lễ kết hôn được cử hành sau một tháng nữa tại giáo đường. Lúc trước đã an bài xong địa điểm, hai người còn phải học giáo lý trước hôn nhân, Từ Minh Bằng vốn không phải giáo đồ, tham dự lúc có lúc không. Đính hôn phiền toái, kết hôn cũng không đơn giản, mới đây thôi, bạn thân Tề Phương Hạm của Từ Minh Bằng cùng bạn trai cô ấy chỉ mời khách bình thường làm chứng, hôn lễ đã xong từ ba tháng trước.

Trong phòng nghỉ cô dâu, bốn cô gái nhìn “lịch trình” kết hôn của Từ Minh Bằng từ một năm nay, Phương Tề Hạm bội phục. “Nhiều như vậy sao, đổi thành tui nhất định sẽ phát điên, không thèm kết hôn gì nữa”.

Lễ kết hôn của Mạc Vi Á cũng không phức tạp như vậy, cô ha ha cười. “Bồng Bồng hẳn là hơn hẳn chúng ta rồi”. Tiếp theo nhìn về phía Thư Hân Vũ. “Cô có muốn trò giỏi hơn thầy không?”.

“Tui mới không cần!”.

Bốn cô gái cười hì hì, cô-dâu-vừa-cưới Phương Tề Hạm nhìn bố trí chung quanh căn phòng, đặc biệt có cảm xúc. “Bất quá sau khi trải qua việc lớn nhỏ trong lễ kết hôn, tương lai mặc kệ có tranh chấp gì cũng có thể giải quyết hết, vất vả nhất chỉ mỗi việc kết hôn thôi!”.

Từ Minh Bằng nở nụ cười, nhìn ba cô bạn tốt, cô từng nghĩ đến mình bị hạnh phúc bỏ quên rồi, bị bạn trai trước bắt cả hai tay đau khổ chưa gượng dậy nổi, không nghĩ tới, cô sắp cùng một người đàn ông khác sánh bước bên nhau trên thảm đỏ...

Có tiếng người gõ cửa, cô nói. “Mời vào”.

Người đẩy cửa vào là một người đàn ông cao lớn tuấn tú, trên mặt đeo mắt kính, đi tới chỗ Từ Minh Bằng vươn tay: “Chúc mừng”.

Người đó là bạn trai, à quên phải sửa lại, là chồng của Tề Phương Hạm. Từ Minh Bằng và anh không quen thân lắm, không tiện nói gì, chỉ một câu “chúc mừng” cô hoàn thành kế hoạch kết hôn, cô theo bản năng nghiêm chỉnh đứng từ ghế lên. “À... Cảm ơn”.

Phương Tề Hạm đứng bên nhìn thấy ha ha cười. “Rồi. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ra ngoài trước... Đi thôi, ông xã”.

Cô gọi một tiếng ngọt ngào bên tai người đàn ông kia, Từ Minh Bằng nhìn hai người, không khỏi trợn to mắt, người đàn ông đứng đắn kia... Lỡ tai tự nhiên đỏ lên!

“Tui cũng ra ngoài trước”.

Mạc Vi Á cũng rời đi theo, trong phòng nghỉ chỉ còn lại cô dâu Từ Minh Bằng cùng phù-dâu-đã-ba-lần vô cùng thuần thực Thư Hân Vũ.

Cô dâu mới hôm nay bị quy định không được tự mình làm chuyện gì, ngay cả uống trà cũng phải để người khác hầu hạ, nên tới giờ cô vẫn chưa ăn gì, hơn nữa còn có điểm khẩn trương, khiến bụng không thoải mái lắm, cô nói với bạn thân: “Tớ, tớ muốn đi toilet...”.

“Nha, được”. Thư Hân Vũ kinh nghiệm phong phú, đi lên nhắc váy của cô lên, bỗng nhiên bị cái gì dọa sợ chết khiếp: “Bồng Bồng! Bò, bò bò bò...”.

“Làm sao vậy?”. Cô thấy bạn kinh sợ nên quay đầu nhìn lại, sắc mặt cũng trắng bệch. Vải ghế dính mấy vết đỏ màu máu, lễ phục cô dâu cũng không may mắn thoát khỏi, phía sau nhiều điểm hồng hồng. Từ Minh

Bồng thở dài, dấu vết này rõ ràng quá, lẽ khách mời đứng phía sau nhìn thấy họ sẽ nghĩ gì, thậm, cô ấn bụng. Kinh nguyệt bỗng nhiên đến sớm!

“Tui, tui đi lấy băng vệ sinh cho bồ, bồ, bồ đi vào toilet trước đi...”.

Thư Hân Vũ cũng hoảng, bọn họ chỉ cử hành nghi thức ở giáo đường thôi, sau đó còn di chuyển sang khách sạn làm tiệc, lễ phục cô dâu khác đều để ở đó. Giáo đường này là nơi lúc trước Cố Hằng Chỉ rửa tội khi còn nhỏ, ở vùng ngoại thành, đi xe cũng rất xa mới tới. Lúc này tiếng đập cửa vang lên, có người đứng ngoài kêu. “Thời gian không còn sớm nữa!”.

Bác trai họ Từ đẩy cửa tiến vào, kết quả không thấy con gái đâu. “Bồng Bồng?”.

Từ Minh Bồng vẽ mặt sầu thảm ngồi xổm trong toilet, hướng đầu ra ngoài suy yếu kêu. “Ba, giúp con tìm Hằng Chỉ tới đây được không?”.

“A? Làm sao vậy?”.

Bác trai họ Từ không hiểu ra sao, chuyện phụ nữ này có nói ông cũng không hiểu, chỉ trước nhanh nhanh gọi con rể tới, Cố Hằng Chỉ hỏi. “Làm sao vậy?”.

“Cái kia của em tới...”.

Từ Minh Bồng muốn khóc, quay vấy cho anh xem một mảng đỏ sẫm. Cô không thích mấy loại váy hoa lệ phồng phồng, cảm thấy trói buộc, cho nên lúc trước chỉ chọn váy lễ phục ôm sát đơn giản, không ngờ bởi vậy nên mới phát sinh loại bi kịch này...

Thư Hân Vũ vừa đi ra hiệu thuốc gần đó mua băng vệ sinh và khăn ướt, hai cô gái cô gắng dùng nước gột vết bẩn trên váy, nhưng vẫn không thể gột hết được. Bác gái Từ nghe xong cũng hoảng vội, lật đật chạy tới khách sạn lấy một bộ lễ phục cô dâu khác, vấn đề ở chỗ giao thông không tốt, làm sao chậm trễ ngày lành giờ tốt được?

Khách mời ở nhà thờ ồ lên, tất cả mọi người đều nhìn, Từ Minh Bồng xấu hổ ảo não không thôi, lúc này Cố Hằng Chỉ đột nhiên quyết đoán. “Chúng ta đi thôi!”.

“Sao?”.

“Ba, mẹ, mọi người cứ ngồi vào chỗ hết đi, con mang Bồng Bồng ra ngay, Tiểu Vũ phiền toái cậu mang giúp nâng phần đuôi váy, đi theo phía sau bọn tớ nhé, hết thấy cứ nhìn phía trước mà đi, ok?”.

Thư Hân Vũ gật đầu mạnh, Cố Hằng Chỉ liền kéo tay Từ Minh Bồng. “Ok”.

“Nhưng mà...”.

Anh dương môi cười. “Đừng lo lắng, có anh đây”.

Từ Minh Bồng sợ run.

Người đàn ông trước mặt cười như đã định liệu hết mọi việc, trấn an nội tâm muốn nổ tung vì xấu hổ của cô, giống như thật sự chẳng có vấn đề gì cả, chỉ cần anh ở bên cô.

Bọn họ đi đến cửa giáo đường, Cố Hằng Chỉ đội khăn voan lên cho cô, đột nhiên cúi người bế cô lên, dọa Từ Minh Bồng hết hồn, theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ anh, anh nở nụ cười. “Như vậy là được rồi, cẩn thận không ngã”.

“Cái này...”. Việc đã đến nước này, cô hiểu được anh tính gì. Nhạc nền vang lên, mọi người mới để ý vì sao chú rể mãi không bước vào, vừa quay đầu lại đã thấy cảnh chú rể đang bế cô dâu như bế công chúa, một đường bước vào lễ đài.

Không ai thấy được mắt Từ Minh Bồng ngẩn lệ sau làn voan, cô tựa vào lòng anh, bỗng nhiên cảm thấy giờ khắc này của cô là vĩnh hằng, cô vĩnh viễn sẽ không quên hôm nay, sẽ không quên người đàn ông này đã xuất hiện vào giờ phút cô khôn quần, thay cô giải quyết phiền não. Anh ôm cô bước trên thảm đỏ, cũng là đi qua mười sáu năm cuộc đời của bọn họ...

Cô nặng bao nhiêu, Cố Hằng Chỉ không cảm giác thấy một chút nào, mọi người bị màn này làm cho kinh sợ, có người nghi hoặc vì sao cô dâu không được ba cô ấy dắt ra, vậy mới đúng lễ nghi chứ.

Khi hai người đi đến lễ đài, linh mục hỏi mọi người. “Có ai phản đối hôn lễ này không?”.

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay, bài ca kết hôn là Từ Minh Bồng chọn, giọng nam ôn nhu khiến người ta như muốn tan vào đó : Khi trái tim anh ngừng đập, anh nghĩ, đó mới là lúc sự đủ đầy thỏa mãn trong cuộc đời này chấm dứt...

Lòng cô âm thầm nghĩ nếu cuộc đời cô chấm dứt ngay tại lúc này, vậy cũng đủ rồi.

Mọi người đồng loạt xuống ca, vốn định còn đọc thơ, nhưng nghĩ đến tình trạng của cô dâu lúc này nên đành hủy bỏ, linh mục giảng đạo đơn giản, nguyên bản xác định viễn cảnh tương lai trong hôn nhân cho hai người, còn lại không có gì quan trọng lắm.

Linh mục hỏi hai người. “Cố Hằng Chỉ, Từ Minh Bồng, các con có nguyện ý lấy đối phương, bất luận nghèo khó, vui sướng, thất vọng, bệnh tật, cả đời thề không bao giờ tức giận, không bao giờ phản bội nhau?”.

Dù trước đã có bao nhiêu người khi nói ưng thuận chưa thật tâm vào lời thề đó, anh không quan tâm. Cố Hằng Chỉ tin tưởng vững chắc anh sẽ làm được điều đó, khi anh trả lời “Con đồng ý” và ôn nhu nhìn sang vợ yêu trong lòng mình, hiểu được cô cảm nhận thấy quyết tâm không rời, không giận hờn cô cả đời này của anh.

Từ Minh Bồng nở nụ cười, vươn tay, đặt lên ngực trái của chồng cô, khi linh mục hỏi cô, cô trả lời “Con đồng ý”. Bàn tay nấp trong ngực anh cảm nhận được trái tim anh đang rung động mãnh liệt, cả tim cô cũng vậy.

Cô nhắm mắt lại, một lần nữa lĩnh ngộ ý nghĩa của kết hôn, ngoài việc xác lập một quan hệ mới, đó còn là một phần quan trọng trong kế ước vững bền, là gông xiềng ngọt ngào. Kết hôn không đơn giản chút nào, bởi vì từ nay về sau, bọn họ phải có trách nhiệm với nhau, bất luận mưa gió, dù trái tim chưa từng lỗi nhịp vì đối phương trước kia, cô sẽ cố gắng bảo vệ cho phần tốt đẹp này.

Hai người trao nhẫn, Cố Hằng Chỉ nhắc khăn voan trên đầu cô ra.

Sau đó, anh nhìn vào mắt Từ Minh Bồng, đôi mắt sáng như ánh sao trên bầu trời, bên trong phản chiếu hình ảnh anh, giống như thế giới của cô nay chỉ còn sót lại mình anh mà thôi.

Anh cực kỳ yêu thích cô như vậy, trước khi kết hôn anh cũng từng do dự muốn hỏi cô đối với anh có tình cảm gì, nhưng hiện tại, Cố Hằng Chỉ cảm thấy không cần, ánh mắt của cô đã nói cho anh biết, yêu là một loại tình cảm do cuốn hút lẫn nhau mà sinh ra, ít nhất giờ phút này, anh biết, bọn họ yêu nhau....

Yêu cho đến khi trái tim ngừng đập mới thôi.

4. Chương 4

Một hồi hôn lễ hữu kinh vô hiểm chấm dứt, hai người bay đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Địa điểm là Từ Minh Bồng chọn, cô muốn tìm một nơi tươi đẹp đầy nắng thả lỏng một phen, không ngờ kinh nguyệt của cô đến sớm nửa tháng, nhìn ngoài cửa biển xanh một màu, cô nằm trên giường lớn xa hoa ở khách sạn, giờ mới hiểu được cảm giác gì gọi là “thấy mà không chạm vào được”.

Dù không tắm biển được, ít nhất cũng phơi nắng đi? Hướng chi Hawaii không chỉ có mỗi biển, nhưng...

Biển xanh xanh thật sự rất hấp dẫn! Đi dạo ba nơi khác nhau về xong, Từ Minh Bồng vẫn nhịn không được muốn chạm vào làn nước xanh thăm kia, vì thế cô lấy trong bao ra “vũ khí lợi hại” cô bạn thân mách nước, nuốt nuốt nước bọt. Nhân sinh tất phải có lần đầu tiên, tiến lên!

Phương Tề Hạm bày cô dùng tampon, cô ấy nói khi có kinh nguyệt dùng nó sẽ không thấy phiền não. Đáy lòng Từ Minh Bồng vẫn hơi sợ, ngồi ở bồn cầu nhìn vật bé nhỏ kia sắp tiến vào cơ thể cô, từ chối nửa ngày, vẫn không “hạ thủ” được.

Ngoài cửa, Cố Hằng Chỉ rút cuộc nhịn không được. “Sợ thì không cần dùng, cũng không thể không xuống nước được, không thì sau này về Đài Loan chúng ta sẽ đi biển?”.

“Không giống!”. Từ Minh Bồng oán giận trừng cánh cửa, đáng giận a, đàn ông gì mà chỉ biết nói miệng. “Anh không hiểu đâu, cảm giác chỉ có thể nhìn mà không động vào được rất đau xót! Biển Đài Loan làm sao giống được?”.

“Vậy nha?”. Cố Hằng Chỉ nhú mày, chỉ có thể nhìn mà không động vào được rất đau xót? A, cô ấy mệt mà còn nói lớn được như thế. “Làm sao anh không hiểu, ba ngày nay không phải anh cũng vậy sao?”.

Anh mím mím môi, kinh nguyệt của bà xã đến, còn đặt khách sạn xinh đẹp như vậy, mà hai người chỉ có thể nằm trên giường ngoan ngoãn ngủ, cái gì cũng không thể làm. Lửa trong người anh muốn cháy rụi, đành phải đi thăm thú khắp núi khắp đèo, khiến bản thân mệt chết đi, vừa lên giường có thể ngủ ngay.

Đáng tiếc Từ Minh Bồng không hiểu được ngụ ý của anh, còn đáp lời. “Em có gọi anh đi ngắm cảnh chứ bộ! Chính anh nói không cần...”.

“... Bồng Bồng, em thực không hiểu hay giả bộ không hiểu a?”. Cố Hằng Chỉ dở khóc dở cười.

Ngồi ở bồn cầu, Từ Minh Bồng ngây người ba giây, rốt cuộc hiểu được ý anh, ‘bùm’ một cái cả mặt đỏ lên. “Anh... Đây...”.

Đúng nha! Cô, cô đã quên trước khi bọn họ kết hôn Cố Hằng Chỉ vẫn chưa từng vượt quá giới hạn, dù có vài lần “bùng lửa”, nhưng đều nhẫn xuống, thật vất vả cũng kết hôn xong, đi du lịch trắng mắt, kết quả vẫn không hành sự được, nhìn được mà “ăn” không được đến khổ, cũng không biết ai thắm hơn ai đây...

Kết quả không khí bỗng trở nên ái muội, hai người cách nhau một cánh cửa lâm vào trầm mặc kỳ dị, vẫn là Cố Hằng Chỉ ho một tiếng, nói. “Anh chỉ nói vậy thôi, em không cần để trong lòng... Khụ, anh đi xuống lầu chút...”.

Mẹ nó, vừa tỉnh ngủ, anh uống no đủ chưa kịp tiêu hao thể lực, hại anh cổ hỏa khí vừa rồi bùng lên, muốn áp chế mà áp chế không được, Từ Minh Bồng lại đang chiếm cứ toilet, anh đành phải xuống trung tâm spa của khách sạn tắm nước lạnh, hoặc đi phòng gym tiêu hao thể lực một chút.

Không phải anh cảm thú, công việc kết hôn của hai người cũng kéo dài cả một năm, hơn nữa từ khi chia tay bạn gái trước kia về sau, anh chưa từng ôm qua bất luận cô gái nào, trước kết hôn đã không làm gì, sau kết hôn còn cấm dục, mà người trước mắt không phải người xa lạ, là vợ của anh, là đối tượng bình thường anh sinh ra dục vọng...

Anh đang muốn rời đi, lúc này cửa phòng tắm mở ra, Từ Minh Bồng đi ra, hai ngày trước khuôn mặt trắng bệch vì kinh nguyệt giờ phút này lại đỏ đến kỳ dị. Cô mân mê vạt áo, ngượng ngùng nghĩ đến lời mình sắp nói ra, thanh âm đều đang run rẩy. “Cái kia... Chúng ta đừng ra biển nữa...”.

“Vậy muốn đi đâu?”.

Anh xoay người, phát hiện quyết định này là sai lầm nhất từ lúc ra đời đến nay, Hawaii sáng sớm ánh nắng rực rỡ, từ cửa sổ rộng mở rọi vào phòng, chiếu lên làn da trắng hồng, như trong suốt, từng rung động trên khuôn mặt trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Anh thậm chí có thể thấy tóc tơ của cô phía sau gáy, rất muốn chạm tay vào xem nó mềm mại thế nào, Cố Hằng Chỉ hiểu được, một khi đã chạm vào, sẽ không còn khả năng dứt ra...

Trong phòng rõ ràng có máy lạnh, cả người anh lại khô nóng đến đổ mồ hôi, ngay cả cổ họng cũng khô khốc.

Từ Minh Bồng thấy có lỗi với anh, anh nhẫn rất lâu, một người đàn ông chính trực tráng kiện, lại chịu áp lực cái gì cũng không làm được, cô cắn cắn môi, tâm trí có cảm giác choáng váng, môi còn cố gắng nói. “Em, chúng ta có thể... Đối phương thức khác...”.

Cố Hằng Chỉ trợn mắt.

Không phải anh nghe không hiểu ý của Từ Minh Bồng, dù sao cũng không phải là cô bé chưa hiểu chuyện, cô gái này giống như quả mọng trước mặt sói đói bụng, còn nhảy vào miệng sói, sau đó nói nó “tùy tiện ăn đi” —

Anh cảm giác cổ nhiệt khí mình đang cố áp chế lại bùng nổ trở lại, thậm chí trong đầu còn có ý định đánh cho cô nàng một phen. Cô gái này, có biết đàn ông là loại động vật không chịu được khiêu khích, cô rốt

cuộc muốn giải thoát cho anh hay muốn anh càng thống khổ hơn a?!

“Bồng Bồng, em có biết em vừa nói gì không?”. Thanh âm anh ngèn ngẹn.

“Em không biết tất sẽ không nói...”. Cô nhỏ giọng lẩm nhẩm, nhưng không gian này chỉ có hai người, anh nghe rất rõ.

Hai người giằng co hồi lâu, anh bước lại gần cô, từng bước một, vừa nặng vừa trầm, như dẫm nát lòng dũng cảm của cô. Cô bỗng nhiên có ý muốn trốn vào phòng tắm lại, nhưng lại hiểu bất luận phát sinh cái gì, người đàn ông này sẽ luôn luyện tiếc thương tổn của cô, hướng chỉ nói đến chính mình, cũng không phải lần đầu tiên...

Xong rồi, đầu óc Từ Minh Bồng nghĩ không kịp nữa, một mảnh hỗn loạn, một mặt cô rất muốn chứng minh mình là một phụ nữ ba mươi hai tuổi lớn mật, mặt khác phát hiện ra bản thân một câu cũng không nói nên lời, thậm chí không dám nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh —

Sau đó, cô thấy thật vô lý nếu mình tránh né, đổi góc nhìn thì điều này một chút cũng không đáng sợ.

Hơi thở của người đàn ông nhanh chóng bao phủ lấy cô, cô choáng váng mênh mông, nghĩ đến bọn họ mấy ngày nay cũng chưa hôn, mỗi ngày rời giường đều lo đuối theo lịch trình thăm quan. Khi hơi thở nóng rực kia phả vào mặt, cô run rẩy, lập tức bị hút vào đó, chân tay cả người đều nóng lên.

Cô thích nụ hôn của anh.

Đôi môi khô rất nhanh đã được thấm ướt lại, cô tìm không được một tiếng rên nhẹ phát ra từ cổ họng. Liên từ từ nhắm mắt lại, cô vẫn có thể cảm thụ được ánh mắt anh nhìn mình mãnh liệt cỡ nào, nhưng cử động ở môi, cùng hơi ẩm thật mềm dịu.

Bụng cô ần ần thấy lạ, không biết vì kinh nguyệt, hay vì sự đụng chạm của anh...

“A... Đau!”. Toàn bộ đầu óc vừa mới tan ra như nước bùn, đau đốn nơi chóp mũi truyền tới lập tức kéo cô về hiện thực, Từ Minh Bồng theo bản năng che cái mũi vừa mới bị cắn, mắt rơm rớm vô tội lại đáng thương. “Sao anh cắn em?!”.

“Em xứng đáng bị cắn!”. Cổ Hăng Chỉ hừ hừ, ngón tay捏 cái mũi của cô. “Là như thế nào, không làm trong tuần trăng mật sẽ chết sao? Anh cưới em vì cái gì? Em tính có bầu xong sẽ ly hôn anh hả? Từ tiểu thư Cổ phu nhân, chồng của em ở trong mắt em là cảm thú sao? Hửm?!”.

Từ Minh Bồng ủy khuất muốn chết. Còn không phải người nào đó vừa ám chỉ mình ‘nhìn được mà ăn không được’ đến thống khổ sao, bằng không sao cô lại dám đưa mình lên thớt chứ?

Nhưng một lát, cô liền cảm thấy không thích hợp.

Hai người giờ là vợ chồng, Cổ Hăng Chỉ không cần ăn vào bụng, chỉ cần nghe mùi thôi? Nhưng anh không biết vậy còn gia tăng thêm thống khổ cho chính mình.

Từ Minh Bồng hoàn hồn, lập tức dở khóc dở cười. “Anh một chút thuyết phục cũng không có...”.

Khuôn mặt tuần tú của Cổ Hăng Chỉ đỏ lên, anh sờ sờ cái mũi, bỗng ý muốn cho cô xem một chút “đẹp mặt”, xem cô có dám tùy ý dụ hoặc anh nữa không, không nghĩ tới cuối cùng ngược lại tra tấn đến mình. Anh buông cô ra, chuẩn bị vào phòng tắm dập lửa, tiếp theo lại đến một phen tiêu hao thể lực, rồi đi thăm quan ngắm cảnh theo lịch trình, không ngờ khi xoay người bị cô túm được, sau đó, là một nụ hôn.

Mềm và ngọt ngào, cảm giác cô mang lại thật bình thường, nhưng mọi ngõ ngách trong nội tâm Cổ Hăng Chỉ như bị gió lạnh quét qua, giây tiếp theo lại dấy lên lửa cháy lan khắp đồng cỏ khô. Anh thật không dám tin, đây là... dũng khí của cô?

Hai thân hình rất nhanh quấn lấy nhau cùng một chỗ trên chiếc giường màu lam nhạt, từng tia nắng xuyên qua cửa sổ vào phòng, Từ Minh Bồng tự nhận mình không phải là phụ nữ can đảm trên giường, cô và Cổ Hăng Chỉ cũng không nói chuyện về việc này, ngay cả khi các cô bạn thân tán gẫu vấn đề này không chút kiêng kỵ, cô cũng chỉ ậm ừ “ô ô, tớ đi toilet”.

Trước mắt cô tất cả đều là một cỗ xúc động, xúc động cái gì? Cô không biết.

Đầu óc cô muốn hôn mê, nhìn người đàn ông vừa kéo cô lên giường gần trong gang tấc, cảm thụ căng thẳng cùng nhiệt khí trên người anh truyền qua người mình cách một lớp vải áo mỏng manh. Ánh mặt trời mãnh liệt, mặc dù rõ ràng đang ở nước ngoài, nhưng trong đầu cô bỗng hiện lên cảnh vườn trường trung học, anh vừa trở về từ trận đấu bóng rổ, mồ hôi ướt áo, vừa cười vừa cầm lấy chai nước dốc lên người mình....

Dòng nước tưới lên người anh lấp lánh ánh mặt trời, nhìn thoáng qua, anh như một viên kim cương trong mắt cô, dù dễ cô tiến đến thổ lộ khát vọng của mình. Cô vẫn nhớ rõ cảm giác đó như trước, trong khoảnh khắc này, hình ảnh trong trí nhớ mê hoặc cô, hình ảnh người con trai với vệt mồ hôi lấm tấm trên trán lúc đó.

Đầu lưỡi nóng di chuyển, mới một khắc trước cô còn thấy chính mình là cá nằm trên thớt, rõ ràng tránh được một kiếp còn tự nguyện đưa mình lên, nhưng giây sau, cô thấy anh vì cô rung động, nóng lên, áp lực trái tim bỗng thành thích... Không có biện pháp, hết thấy rất mê người, cô thích phản ứng của anh vì cô, khiến cô có cảm giác bản thân tràn ngập niềm vui, hoàn toàn thỏa mãn hư vinh của cô.

Thì ra, dù đã qua ba mươi tuổi cô vẫn là một cô gái, không phải hàng ế trên thị trường hôn nhân hay khối thịt ở chợ chẳng ai buồn liếc...

“Chịu không nổi em...”. Cố Hằng Chỉ cười khở, hôn lên cái trán nhẵn mịn của cô một chút, ôm cô, ức chế tình triêu trên người rút đi. Anh phát hiện đáy mắt cô có điểm thiếu tự tin, không khỏi thở dài. “Bồng Bồng, em không cần dùng phương thức này chứng minh gì cả”.

“Em...”. Cô lập tức đỏ bừng mặt, chán ghét, sao dễ dàng bị anh nhìn thấu quá vậy. Nguyên nhân chia tay với bạn trai trước, là vì hắn bắt cả hai tay, nhưng ngoài việc anh ta bắt cả hai tay ra, cô còn oán giận chính mình không đủ tích cực, không đủ nhiệt liệt, rất không thú vị...

Việc này, cô chưa từng đề cập với Cố Hằng Chỉ, bởi vì rất mất mặt, giống như phủ định giá trị nữ tính của bản thân, nhưng trực giác của anh vẫn nhận biết, dù không cần nói ra.

Anh ôm cô chặt hơn chút nữa, mang theo một chút thống khổ mà lại thỏa mãn thở dài.

“Anh rất muốn chạm vào em...”. Bộ dáng ẩn nhẫn của anh khiến cô sinh ra cảm động, sinh ra triu mến. Nguyên lai không chỉ đàn ông có bộ dạng này, phụ nữ cũng sẽ có a. “Nhưng anh không muốn miễn cưỡng...”.

Thật sự, một chút cũng không muốn.

Anh cười khở, nhìn khuôn mặt quật cường của cô, bản khoản chỉ còn là chuyện nhỏ. Anh kéo tay cô, dẫn đường cô đến với con người anh, làm cô hiểu khát vọng của anh đối với cô to lớn thế nào. Mặt cô nóng nóng, hai tai đỏ run lên, nhưng ở e lệ còn có một loại vui sướng. Không dám tin, cô có thể thu hút ánh mắt của người khác đến vậy...

Kết quả cả ngày hôm đó, bọn họ không ra ngoài, chỉ nằm trên giường khách sạn, thư thả nhìn mặt trời dần dần lặn xuống biển ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự tồn tại của “người đàn ông”, bọn họ vuốt ve cơ thể lẫn nhau, chỉ kém tiến hành bước cuối cùng, cô không biết thân thể của mình lại phần khởi vì một người khác như thế, Từ Minh Bồng cơ hồ đã quên mất kinh nguyệt, cảm giác đau đau trường trường không khỏe bấy giờ được thay bằng một cảm xúc hoàn toàn khác, cô muốn thoát lên với tất cả mọi người rằng mình đang vô cùng hạnh phúc.

Thân thể cứng rắn của anh áp sát vào cô, như muốn nghiền vụn mỗi tấc da thịt trên người cô. Miệng của bọn họ còn có công dụng lớn hơn so với việc nói chuyện, thẳng đến khi dục vọng bình phục, bọn họ ôm nhau, vừa đứng khách sạn điều hòa mát mẻ, cô có chút buồn ngủ, bàn tay to của anh vỗ về phía sau lưng cô, giọng trầm thấp hát nho nhỏ, a, là ca khúc [Change the world] của Eric Clapton....

Một bài hát rất ngọt ngào.

[Nếu anh có thể thay đổi thế giới, anh sẽ trở thành ánh dương cho vũ trụ của em.

Em sẽ nghĩ tình cảm của anh yêu em là đúng đắn, em yêu, nếu anh có thể thay đổi thế giới.

Nếu anh trở thành vua, dù chỉ trong một ngày, anh sẽ biến em thành hoàng hậu của anh.

Và tình yêu của chúng ta sẽ trị vì tất cả, trong vương quốc chúng ta đã dựng nên...]

Đúng vậy, giờ khắc này là của bọn họ.

Từ Minh Bồng nở nụ cười, nghe giọng ca nhẹ nhàng của anh, ngoài cửa sổ mặt trời đang khuất dạng, như một hòn lửa đỏ rực phía chân trời. Màu đỏ cam của ánh dương tắt dần chiếu lên mặt Cổ Hằng Chỉ, nhìn anh như một pho tượng.

Không lâu trước đó, cô còn đang nghĩ cách nào để được tắm biển.

Bốn ngày trước, cô còn đang sửa soạn hành lý ở Đài Loan.

Một tuần trước, bọn họ vừa kết hôn.

Một năm trước, anh vừa cầu hôn với cô, mà cô chỉ nghĩ bọn họ khi đó là một loại thói quen, chứ không phải tình yêu.

Mười sáu năm trước, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô đứng ở bục giảng đang được thầy giới thiệu với cả lớp, còn anh đang trò chuyện cười đùa với các bạn cùng lớp.

Mà hiện tại, anh đang hát — [Nếu anh có thể thay đổi thế giới...]

Không. Từ Minh Bồng nghĩ thầm. Anh đã thay đổi thế giới của em.

Cuộc đời con người, thật khó đoán trước...

Kết quả du lịch ở Hawaii sáu ngày, Từ Minh Bồng vẫn chưa đụng vào tí nước biển nào. Ngồi trên máy bay trở về, kính nguyệt của cô cuối cùng cũng sạch sẽ, nhìn không được thở dài, người nào đó nghe xong, cười. “Rất tốt nha”. Rồi hai mắt sáng rực lên, không hiểu đang tính cái gì.

Sáu ngày này, Lady phải đưa đến dịch vụ chăm sóc vật cưng, hai người vất vả về nước xong, chuyện đầu tiên cần làm là đón Lady về nhà, nhưng còn chưa đưa nó vào nhà, Cổ Hằng Chỉ một tay ném hành lý, một tay kéo cô vào phòng —

Cửa phòng “cạch” một tiếng đóng lại, bên ngoài Lady còn meo meo không ngừng, Từ Minh Bồng chưa hoàn hồn định mắng. “Anh phát điên gì đó?!”

“Hôm nay tốt xấu gì xem như là ngày cuối cùng của tuần trăng mật đi?”. Cổ Hằng Chỉ cười hì hì, cởi áo, đem cô đặt lên giường. “Phu nhân ngủi theo anh đi!”

“Phu nhân? Phu nhân ở ngoài cửa kia*... A, ui, chờ chút, là ai nói cưới em không phải vì cái này...”.

(*Lady còn có nghĩa là Phu nhân)

Kháng nghị vô hiệu lực, ngày đó anh đã sớm thăm dò từng góc ngách trên cơ thể cô, sớm biết làm sao uy hiếp được cô, “hành sự” cả nửa ngày trời, người này đúng là đã có âm mưu sẵn!

Đáng tiếc, khi Từ Minh Bồng hiểu ra thì đã là sáng hôm sau.

Thời gian nghỉ kết hôn còn một ngày, sáng sớm, Từ Minh Bồng thật vất vả mới thoát ra khỏi ma chướng ôm chặt cứng của ai đó, ngồi ở sofa trong phòng khách, Lady bị bỏ mặc một đêm ủ khuất nằm trong lòng cô. Cổ Hằng Chỉ đã sửa soạn, sắp đặt gọn gàng hành lý của cả hai, nấu cho cô một tô mì, hai vị “Phu nhân” vẫn chưa chịu hòa nhã với anh, anh tự biết mình đuối lý, nỗ lực cười trừ. “Nhìn em mệt như vậy, không bằng xin nghỉ thêm một ngày nữa đi?”.

Từ Minh Bồng lườm một cái xem thường. “Xin cái gì? Đã hết thời gian nghỉ kết hôn, chẳng lẽ xin nghỉ sinh con?”.

Vừa nghe “nghỉ sinh con”, Cổ Hằng Chỉ cười hê hê, lập tức “đánh rần tùy gậy”*, ngồi vào bên cạnh cô, xoa xoa bụng cô. “Nghỉ sinh con cũng không sai a, phu nhân khi nào thì sinh cho anh một thằng cu mập mập?”.

(*nguyên văn “đả xà tùy côn” : ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn)

“Lady là mèo đực”. Từ Minh Bồng liếc anh một cái, vuốt ve tay anh. “Hơn nữa con đầu lòng, em muốn sinh con gái”.

“Con gái cũng tốt a, con gái ngoan ngoãn lại nhu thuận, chỉ sợ xinh đẹp quá sẽ sớm bị người ta bắt cóc đi, còn xấu xí quá cũng rất hao tổn tâm trí... Hoàn hảo gen của hai chúng ta không quá kém, phiền não chuyện xinh đẹp quá thôi”.

Người này thật là mơ hồ?! Cô hừ một tiếng. “Em còn chưa muốn sinh đâu! Sinh quá sớm không tốt, chờ thấy rõ chồng muốn ly hôn, còn phải đợi cho con nhỏ lớn lên”.

“Hô!”. Cố Hằng Chỉ kháng nghị, ôm người ta vào lòng, không thềm để ý cô giãy giụa, vuốt lên tóc cô. “Thấy rõ? Tối qua em còn chưa thấy rõ đúng không? Hiện tại anh cho em xem lại —”.

“Kyaal!”. Một cước đá qua, lần này cả hai “phu nhân” đều cùng trợn tuyền, sáu kg lập tức đè lên lưng ai đó, đột nhiên bị oanh tạc hại anh kêu lên thảm thiết, thất lưng ê ẩm.

Từ Minh Bồng trong lòng vui sướng, ôm Lady vuốt vuốt. Làm tốt lắm! Đảo ngược được cục diện!

Cố Hằng Chỉ giả bộ chảy nước mắt. “Hai người phu nhân các người thật nhẫn tâm a!!!”.

Nhà Từ Minh Bồng có ba người, về sau vì công việc mà cô chuyển ra sống một mình, Cố Hằng Chỉ sau khi tốt nghiệp trung học xong, gia đình anh dời tới Đào Viên, chỉ để mình anh lại Đài Bắc ôn thi, cũng là cuộc sống ở trọ. Nay Cố ba ba vừa nghe con muốn kết hôn, liền cho anh thừa kế một căn hộ ở Đài Bắc, tiền thuê so với tiền thuê thì nhẹ hơn rất nhiều, đáng tiếc là nơi đó hơi xa nội thành, hai người mỗi ngày đi làm phải mất đến ba mươi phút.

Cô tốt nghiệp ngành ngôn ngữ Nhật, trước mắt đảm nhiệm chức vụ biên tập ở nhà xuất bản Mặc Tướng, một công ty quy mô nhỏ, cho nên tăng ca là chuyện rất bình thường, sau khi nghỉ kết hôn, công tác bận bịu đầu, ngay cả đồng nghiệp cách vách cũng quăng bản thảo qua. “Ít nhất xem giùm tôi một lần là tốt rồi”.

Nhìn đồng nghiệp mắt như gấu mèo, cô vừa nghỉ ngơi phục hồi khí sắc xinh đẹp thật sự không thể thốt ra từ “không”, đành phải đồng ý, dù sao soát bản thảo thì cô có thể mang về nhà làm được.

Công việc của Cố Hằng Chỉ, cả ngày chạy dưới nắng, trừ phi xã giao, nếu không thời gian đa số rảnh rang hơn cô. Cô trời sinh mù tịt nấu nướng, nê nê lại không ổn, mặc dù lúc đính hôn có làm lễ “tắm gà”, cũng không thể tự nhiên mà thành bà nội trợ chuyên bếp núc được.

Cố Hằng Chỉ so với cô thì giỏi hơn một chút, ít nhất nấu còn ăn được, Từ Minh Bồng không quá kén chọn thức ăn, cho nên hai người chia sẻ việc nhà như sau — phòng bếp anh phụ trách, khu vực ngoài phòng bếp thì Từ Minh Bồng lo hoặc hai người cùng làm, nếu ai rảnh.

Buổi tối tám giờ, cô ở phòng khách mở laptop soát bản thảo, người nào đó thì lúi húi trong bếp. Cố Hằng Chỉ nhú mày nhìn thịt bò mới mua ngoài chợ, giống như lâm vào giữa một câu đố khó giải —

“Bồng Bồng, em thấy hầm ngon, hay kho ngon?”.

“A?”. Từ Minh Bồng mắt vẫn đang nhìn bản thảo, mắt mở to như muốn giết người, trước mắt một mảnh màu đỏ *. “..... Hầm đi anh”.

(*mắt khi hoạt động lâu không nghỉ, nhìn ra chỗ khác sẽ thấy màu đỏ vì máu dồn lên đó ^^)

“Nhưng giờ đã tám giờ rồi, hầm cũng mất hai giờ, lâu lắm không?”.

“Vậy kho cũng được”. Cô rất dễ chịu.

“Em thích ăn ngọt một chút hay mặn một chút?”.

Kho còn có mặn hay ngọt?. “Đều tốt cả”.

“Muốn ngọt nhiều hơn?”.

Câu này viết sai rồi. Từ Minh Bồng quành một nét vào bản thảo, sau đó đánh chữ. “Sao cũng được anh....”.

“Em yêu, em như vậy là không được, phải cho anh chút ý kiến chứ!”.

Cố Hằng Chỉ bắt mắt, cứ biết là vợ anh ăn uống không kén chọn, nhưng đối với đầu bếp mà nói, luôn hy vọng người ăn sẽ cảm động, mắt long lanh khi ăn đồ mình nấu.

Từ Minh Bồng dừng tay đang gõ chữ, đầu óc đang đắm chìm vào bản thảo.

“Đầu tiên cắt thịt nhỏ ra, ngâm vào rượu, tốt nhất nên cho vào một chút mật ong, ướp từ tám đến mười phút. Vậy mới làm thịt thấm vị ngọt và mùi thơm, khử đi mùi tanh của máu...”.

Bỏ vào nhiều mật ong vào ướp? Hay không nên bỏ nhiều vào ướp? Cố Hằng Chỉ mặt sắp tái đi, nhìn mặt lão bà đại nhân cũng xanh mét, lời hướng dẫn trong sách làm người ta thấy ghê thật đó, như có cơn gió lạnh thổi qua, anh co rúm người một chút. “Vẫn đừng nên ngọt quá”.

“Được”. Từ Minh Bồng tiếp tục chăm chú quay mắt vào bản thảo.

Sáng sớm hôm sau, cô mail bản thảo cho đồng nghiệp, đồng nghiệp hồi âm nói cảm ơn. “Cảm ơn, cô giúp tôi một cái ân lớn!”.

Từ Minh Bồng cười cười. Cô bình thường không quen làm với bản thảo viết tay, nhưng làm được bản thảo này, cảm thấy rất thú vị, bất giác nghiện làm luôn.

Cho đến ba ngày sau, đưa bản thảo đi in, đồng nghiệp nhận được bản in thử, kêu rên ầm lên. “Từ Minh Bồng! Tôi sắp bị cô hại chết!”.

Cô cả kinh. “Sao lại thế?”.

“Tự cô xem đi!”.

Đồng nghiệp mở bản in đặt trước mặt cô, chỉ vào một dòng, Từ Minh Bồng tự đọc ra miệng. “Đầu tiên cắt thịt nhỏ ra, ngâm vào rượu, tốt nhất nên cho vào một chút mật ong... Kho thịt không cần ngọt quá?”.

Từ Minh Bồng choáng váng, đồng nghiệp khóc rống. “Chủ biên vừa lại đây tùy tay lật lật phát hiện ra, làm tôi bị mắng té tát! Cô đền tôi sao đây ~”.

“Cái này...”. Từ Minh Bồng khốn quẫn. “Tôi mời cô đi ăn thịt bò kho nha...”.

Cô xấu hổ không chịu được, lần đầu tiên bị người của nhà xuất bản mắng vốn không biết nên khóc hay nên cười, hoàn hảo kịp ngày in thành sách. Sau khi trở về nhà, cô nói chuyện này cho Cố Hằng Chỉ nghe, anh cười hừ hừ hai tiếng, phi thường vui sướng khi thấy người ta gặp nạn. “Xem đi, xem đi, ai bảo em không để ý tới anh?”.

“Ai bảo anh dông dài mấy lời vô nghĩa trong cuốn sách nấu ăn? Aizzz, hiện tại toàn nhà xuất bản đều nói em ghiền ăn thịt bò kho ngọt, đồng nghiệp cách vách còn nói lần sau muốn dẫn em đi phố Vĩnh Khang ăn mì thịt bò...”.

Hả? Cố Hằng Chỉ nhú mày, trong não “ding” một tiếng, radar dò nguy cơ rung lên. “Đồng nghiệp cách vách của em? Tốt vậy sao? Là nam hay nữ?”.

“Nam”. Từ Minh Bồng nhìn vẻ mặt không vui của ông xã đại nhân, cười, nhéo nhéo má anh. “Em không đồng ý đâu, huống chi anh ấy chỉ là đồng nghiệp thôi”.

“Anh ta có biết em kết hôn chưa?”. Cố Hằng Chỉ lập tức sờ bàn tay trái của vợ, tốt lắm, nhẫn kết hôn vẫn ngoan ngoãn đeo.

“Biết chứ, bao lì xì của anh còn đặc biệt lớn, lúc trước mẹ em còn nói người này rất hào phóng, thật khó.....”.

Cố Hằng Chỉ nghe được tròng mắt trợn mang, nhìn khuôn mặt diễm lệ ngọt ngào của Từ Minh Bồng, dù công việc hai người bận rộn như nhau, nhưng sau khi kết hôn anh vẫn tận sức chăm chút cho bà xã được ăn ngon ngủ ngon, hơn nữa cuộc sống tân hôn ngọt ngào trôi chảy, cô dễ chịu nét mặt lại càng thêm tỏa sáng, lâu dài khí sắc càng tốt hơn. Anh càng nghĩ càng bực mình, người nào dám nhòm ngó vợ của anh?!

Từ Minh Bồng trời sinh tương đối ngốc nghếch với mấy vấn đề này, huống chi sau khi bị tổn thương, tâm hồn đã treo tít trên trời, nếu không trước khi kết hôn một năm rưỡi, thẳng cha ngồi cách vách kia làm sao

lại không hành động tiến tới. Cô vừa tán gẫu vừa tiếp tục đọc sách, vẻ mặt bình tĩnh, Cố Hằng Chỉ muốn phát tác cũng không thấy chỗ nào phát tác được, đành nuốt cục tức vào bụng.

“Em đang đọc gì đó? Không phải lại là tiểu thuyết trinh thám giết người đó chứ?”.

“À, không phải, là đồng nghiệp cách vách cho em mượn”.

Lại là vị “đồng nghiệp cách vách” kia?. “Sách gì vậy?”.

“Tìm kiếm tình cảm ngoài giá thú”.

“.....”.

Thật sự nhẫn không được mà!

Là đàn ông đều có tâm lý chiếm hữu, mặc dù nội tâm Cố Hằng Chỉ phi thường rõ ràng biết bà xã của mình có bao nhiêu bằng thanh ngọc khiết kiên trinh không di dời, biết tình cảm của bọn họ kiên cố không đổ dù chết không thay, nhưng bất kì tên nào dám mơ tưởng tới vợ anh đều không thể coi thường!

Vì thế ngày hôm sau, Cố Hằng Chỉ vừa đến công ty liền bận rộn điều tra tư liệu của công ty Từ Minh Bồng. Hồi trước hai người chỉ là bạn thân, không nghĩ gì tới các mối quan hệ khác của đối phương, nên không bàn gì về công ty của cô, nhưng thời thế nay đã khác!

Cố Hằng Chỉ là giám đốc nghiệp vụ của công ty văn phòng phẩm Quang Thái, khai thác thông tin khách hàng là chức vụ chính của anh, anh tìm văn phòng nhậm chức của Từ Minh Bồng rồi gọi điện đến chào hỏi, giới thiệu các mặt hàng sản phẩm của công ty mình rất tốt, muốn đẩy mạnh tiêu thụ, hơn nữa nhà xuất bản nhu cầu lớn, cần bổ sung hàng hóa nhiều, không bằng trực tiếp đặt hàng ở công ty văn phòng phẩm của anh, chỉ cần một e-mail sẽ đưa hàng đến tận nơi, tiết kiệm chi tiêu bao nhiêu.....

Anh dựa vào ba tác lược thuyết phục cô phụ trách mua hàng, giám đốc nghe xong cũng động tâm, nguyện ý cùng anh gặp mặt bàn bạc, anh chuẩn bị tư liệu kỹ càng rồi đến nhà xuất bản nơi lão bà đại nhân làm việc. Quy mô công ty đối phương tương đối nhỏ, mọi người đều làm việc trong cùng một phòng, chỉ có phòng họp của giám đốc, văn phòng chủ biên là riêng biệt.

Anh vừa tiến vào, Từ Minh Bồng liền trở mắt. “Hằng Chỉ?”.

“Hi, chào mọi người, tôi là ông xã của Từ Minh Bồng, các bạn đã chăm sóc Bồng Bồng hằng ngày rồi”. Anh tươi cười sáng chói bức người, quả thực còn chói hơn ánh nắng ngoài cửa sổ.

Sao lại thành như vậy?

Từ Minh Bồng không hiểu ra sao, nhìn anh cầm chocolate chia cho các đồng nghiệp của cô, nhưng cái gì vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo *. Quan hệ xã hội vốn toàn như thế, cô gốc, một bên có đồng nghiệp lấy khuỷu tay huých cô. “Chồng của em thật không tồi nha!”.

(*Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo : không có việc nhờ vả tất không ân cần, ân cần mà không nói gì tức có vấn đề trong đó :”3)

“Đạ....”.

Từ Minh Bồng dở khóc dở cười. Người đàn ông này một thân vẫn đang mặc bộ vest cô đưa anh lúc hai người đính hôn. Anh phát kẹo đến chỗ nam đồng nghiệp “cách vách” của cô, một cỗ nhiệt tình từ đâu bộc phát ra. “Ay da ay da, anh ngồi cách vách Bồng Bồng sao? Tôi nhớ rõ anh có tới tham dự hôn lễ của chúng tôi, cảm ơn anh đã làm chứng cho tình yêu của chúng tôi nha, tôi với anh thật sự là mới gặp mà đã như cố tri....”.

“Có sao...”. Nam đồng nghiệp cười xấu hổ, tái ngộ thật có chút ngượng ngùng, nhìn anh ta ỡ lẽ cười đã đẹp trai rồi, không nghĩ tới anh ta bình thường vẫn tràn ngập tự tin như vậy, anh làm sao so được với người ta?

Từ Minh Bồng chậm hiểu, nhưng không phải ngu ngốc, nhìn anh lúc này cô cũng hiểu đến tám chín phần lòng anh nghĩ gì. Thời gian Cố Hằng Chỉ đến vừa vặn sắp tan sở, anh còn “cố ý” nói muốn tới đón cô tan tầm, hai người vừa đi ra khỏi nhà xuất bản, Từ Minh Bồng dừng bước, mở miệng. “Nói đi!”.

Cố Hằng Chỉ giả ngu. “Nói gì?”.

Từ Minh Bồng trừng anh liếc một cái. “Thế nào, cuối năm cố tình lập công ký hợp đồng mới hả ông giám đốc? Có phải anh cố ý đến công ty em không? “Vừa vặn” khẳng định với đồng sự kia chuyện của chúng ta?”.

Cố Hằng Chỉ sờ sờ cái mũi. Từ Minh Bồng này có lúc khờ chết người, có lúc cũng thông minh đột xuất. Aizz, không nghĩ cô phát hiện ra điểm này, nếu không vì chuyện nam đồng nghiệp kia thì cần gì anh phải đi lòng vòng khắp nơi tự tìm việc cho bản thân?

Cái này cũng không có dễ đâu nha!

Nhưng đã bị nhìn ra, đành phải thú nhận.

“Bồng Bồng, anh đương nhiên tin tưởng em sẽ không có gì với người khác, nhưng anh không tin tưởng người khác, người ta là đàn ông đó, mà đàn ông thì toàn là thú dữ cả... Anh cưới vợ xinh đẹp như vậy, làm sao có thể không nóng lòng?”.

Từ Minh Bồng không biết nên khóc hay nên cười, người đàn ông này hoàn toàn bắt được nhược điểm của cô — nói ngọt bên tai. Nghe anh uốn thành như vậy, hại cô có tức giận cũng không phản pháo được, nhưng đáy lòng vẫn có điểm mất hứng. “Anh nên nói ra để em tự giải quyết chứ”.

“Giải quyết? Em muốn giải quyết sao đây? Người ta đâu có kéo em nhốt vô phòng? Đâu có trần truồng trước mặt em? Người ta chỉ lặng thầm vọng tưởng yêu em trong đáy lòng thôi, em giải quyết bằng cách nào? Trị liệu tâm lý?”.

Từ Minh Bồng lườm cái xem thường, vừa bực mình vừa buồn cười. “Một khi đã vậy, anh khẩn trương cái gì?”.

“Ồ...”. Cố Hằng Chỉ lập tức đơ lưỡi, rầu rĩ nói. “Anh... Anh chỉ là phòng bệnh hơn chữa bệnh thôi!”.

Cô nói tới anh mới tỉnh ra, nhận thấy mình trẻ con cỡ nào, nhưng... Anh rất khó chịu nha! Nghĩ đến lúc học trung học có thằng nhóc hỏi mình có thể theo đuổi cô hay không, anh còn ngây thơ như thỏ trắng nói ‘tốt, tùy cậu theo đuổi’, kết quả chưa tới một tuần, lòng anh lăn qua lộn lại buồn bực muốn chết mà không biết nguyên nhân!

Người ngu xuẩn một lần không thể ngu xuẩn lần hai, anh muốn bù lại tiếc nuối năm đó, dập tắt mấy ngọn lửa đang nhen nhóm quanh vợ của anh, cũng không được?

Thấy anh gục đầu ừ ừ, như cún con bị chủ đánh một cái, Từ Minh Bồng thật sự muốn giận mà giận không đành. Cô mất hứng ở chỗ cảm thấy anh không tin tưởng mình, bị coi nhẹ năng lực xử lý, nhưng hiện tại hiểu được người đàn ông này chỉ đùa giỡn chút thôi, liền cảm thấy không có gì không vui nữa.

Cô cười cười, tiến lên nắm lấy tay chồng yêu dấu. “Tuần sau anh có rảnh không?”.

“Hả?”.

“Nhà xuất bản của em muốn đi du lịch tập thể, anh cũng đi cùng nhé, đến lúc đó anh muốn tỏa sáng thì cứ tỏa sáng, nhưng sáng quá mù mắt người ta nhớ đèn tiền thuốc là được...”.

5. Chương 5

Cuộc sống vợ chồng đại khái cũng bình an thuận hòa, cũng không hấp tấp oanh liệt gì cả, ngược lại còn như quảng cáo bán dưa — “Mình ơi, em muốn mình dứt đồ ăn...”.

Quen nhau đã mười sáu năm, quan niệm cuộc sống vợ chồng tân hôn bình thường, dung hợp tính cách nhau không khó khăn đối với họ, vấn đề là mỗi người vẫn có những thói quen khó bỏ — dù sao lúc trước cũng đã có kinh nghiệm sống chung, nhưng nay ở cùng một chỗ, ngủ cùng một giường, có những tính xấu bộc lộ ra, Từ Minh Bồng sắp cáu lần thứ một nghìn lẻ một.

“Anh đi toilet đóng cửa lại cho em!”.

“Nhưng Lady sẽ vào với anh...”. Cố Hằng Chỉ ủy khuất, chỉ cần anh ngồi xuống bồn cầu, Lady sẽ “nghe thấy mùi” từ rất xa mà đến, làm bạn với anh qua một đoạn-đường-tịch-mịch-thâm-thúy, hiện tại...

Từ Minh Bồng nghiêm khắc cấm. “Lady, mày cũng vậy! Không được vào!”.

“Meo meo...”. Về mặt Lady meo máo đáng thương, “thời gian riêng tư” giữa hai người đàn ông trong phòng bị cướp đoạt, một người một mèo cùng ôm nhau. “Kháng nghị cường quyền! Phản đối áp chế! Chúng ta sẽ chống lại thể lực ác bá!”.

“Vậy nha?”. Từ Minh Bồng nhướn mày, ngậm con cá nhỏ ở miệng. “Lady ơi?”.

Tròng mắt màu hổ phách của Lady lập tức lóe sáng, bay nhanh khỏi trần tuyến của “đồng minh”, định chụp lấy con cá nhỏ ngẫu nhiên, Cố Hằng Chỉ nhìn xem trợn mắt. “Người đồ quỷ sống không có nguyên tắc!”.

Từ Minh Bồng hừ hai tiếng, gãi gãi cái cằm mập mạp của Lady, nó ngoạm luôn con cá ở miệng cô, nhưng Lady chưa kịp cắn trúng con cá, có người đã nhanh nhẹn ra tay trước. “Uy, anh, chờ một chút... Là ai vừa nói ‘đồ quỷ sống không có nguyên tắc’.... Ừm...”.

Bị hôn, cá nhỏ cũng bị người kia cho vào miệng. Vì là đồ ăn thú cưng nên có vị mặn mặn đắng đắng, Cố Hằng Chỉ nhai nhai nhúu mày, tròng mắt nhìn về mặt ai oán của Lady. “Chỉ vì đồ ăn dở thể này mà phản bội đồng minh?”.

Từ Minh Bồng bị anh đặt lên sofa ánh mắt nhúu lại, ngữ điệu nguy hiểm. “Anh nữa, chỉ vì đồ ăn dở thể này mà phản bội đồng minh?”.

“Nha, ý của anh là, phải vì đồ ăn độc nhất vô nhị đây nè...”. Cố Hằng Chỉ cười hắc hắc, nuốt cá nhỏ xuống bụng, hôn thật kêu lên môi ai đó.

Ai để ý đến cá nhỏ làm gì? Một đôi môi mềm mại hồng hồng trước mắt này đương nhiên hấp dẫn hơn nhiều!

Lady ở một bên meo meo kháng nghị. Không, tôi muốn cá nhỏ cơ

Vì thể quân địch tan rã, chỉ vì... À ờm, một con cá nhỏ.

Hai người ở chung một chỗ chính là như vậy, có âm ỹ có nháo. Thâm tâm Từ Minh Bồng hiểu Cố Hằng Chỉ phi thường bao dung cô, mọi việc đều ưu tiên cô trước, cá tính của cô lại không tốt, coi những việc như vậy là bình thường, vì cô vốn ít khi cảm thấy u buồn, luôn thấy không an toàn, có lẽ di chứng bị xa lánh thời trung học khiến cô có thời gian mất hết cảm xúc, không thêm để ý tới người khác.

Nhưng khi kết hôn, hai người ở chung một nhà, muốn tránh đi không gian có người khác cũng không được, huống chi Cố Hằng Chỉ hoàn toàn khác biệt với cô, hoàn toàn không chịu nổi cô đơn. Anh ở với người nhà lúc học trung học, học đại học thì ở trọ chung với bạn bè, tham gia quân ngũ thì có cuộc sống đoàn thể, sau sống một mình thì kéo bạn gái đến ở chung nhà, hơn nữa còn có Lady ở chung.

Anh trời sinh là ông thần lải nhải, ba giây không nói lời nào khẳng định ghen chết, nhưng có đôi khi cái mà Từ Minh Bồng muốn chính là sự tĩnh lặng. Đây là cái Cố Hằng Chỉ khó cho cô nhất.

Bầu trời tháng chín đang mùa thu đượm buồn, nhưng Từ Minh Bồng không phải là người quá để ý đến ngày tháng, chỉ bận rộn lo bản thảo, lịch trình mỗi ngày về nhà chính là ăn cơm, đọc bản thảo, ngủ. Cố Hằng Chỉ có điểm bất mãn, cảm thấy vợ chồng gì mà ít trao đổi quá, hai ngày đã bắt đầu dĩ nhiên rồi, cô còn như vậy suốt nửa tháng, anh pha ly cafe đưa cho cô, nhìn không được hỏi. “Gần đây tụi em bận lắm hả?”.

“Dạ”.

Cũng chỉ trả lời có một chữ, Cố Hằng Chỉ biết không nên nói gì thêm, sờ sờ cái mũi tự mình xem tivi, nhưng bật đi bật lại mấy kênh chẳng có gì đáng xem. Từ Minh Bồng không cố ý như vậy, chỉ là sắp đến hạn chót nên rất bận bịu, anh thấy hơi cô đơn tịch mịch, thấy hơi bị lạnh nhạt, nhìn không được cọ cọ lên người bà xã đại nhân. “Em nghỉ ngơi chút đi, chúng ta tâm sự được không?”.

Từ Minh Bồng nhướn mày, vì anh làm run tay, hại cô quẹt một đồng kí hiệu không rõ lên bản thảo, có điểm bức mình, đẩy người ta ra. “Đừng có phá em—”.

“Rầm” một tiếng, cũng không biết làm sao Cố Hằng Chỉ ngồi không vững, lăn xuống giường.

Từ Minh Bồng giật mình, bỏ laptop qua một bên, nhìn xem anh bị sao. “Anh không sao chứ?”.

Cố Hằng Chỉ không lên tiếng trả lời. Anh ôm cái đầu u, còn đang không dám tin, Từ Minh Bồng thấy anh không có việc gì, nhẹ nhàng thở ra, đang muốn mở miệng nói gì đó, anh bỗng nhiên đứng dậy, ôm đầu đi ra cửa. “Đi, không phá em nữa, em tiếp tục làm công tác vĩ đại của em đi, về sau muốn vác hai ba trăm trang bản thảo về cũng không sao cả, anh sẽ tìm người làm giúp em cái biển ngay cửa, ghi là Chi nhánh nhà xuất bản Mặc Tướng...”.

“Vây em cảm ơn anh nha”. Anh chu miệng ra, giống y như con nít cái kính, Từ Minh Bồng nghe được dở khóc dở cười, tiếp tục đọc bản thảo trên tay, không nháo với anh.

Cố Hằng Chỉ tức giận nha, vốn chỉ buồn bực chút xíu thôi, kết quả cô không thềm nhìn tới làm cục buồn nhân lên mười ngàn lần thành cục tức, cô còn chẳng màng cãi nhau với anh!

Anh hiểu Từ Minh Bồng phải mang việc về nhà là bất đắc dĩ, nhưng suốt nửa tháng cả hai người cả nói chuyện cũng không có, cô gần đây âm dương kỳ quặc cũng khiến anh thực bất mãn, ngày xưa quen nhau không phải không có lúc như vậy, nhưng không ở chung một chỗ nên cũng chưa cảm thụ trực tiếp điều đó.

Cố Hằng Chỉ tuyệt không vui vẻ, Lão Tử không phải đã nói quan tâm đến nhau là phẩm chất cần có để bảo vệ cuộc sống tốt đẹp sao?

Anh tức mình đá cửa, rời khỏi phòng, thở phì phì ôm Lady. “Cuộc sống hai người trở thành như vậy, mà cũng không thềm quan tâm”.

Đây là khuyết điểm của Cố Hằng Chỉ, tính tình nói làm là làm, thời điểm bốc hỏa càng muốn đốt trụ luôn những thứ xung quanh, cũng may Từ Minh Bồng đã sớm luyện đến cảnh giới miễn dịch tối cao, nếu không bình thường đá cửa kiểu đó, hai vợ chồng sẽ nhảy dựng lên cãi lộn ầm ỹ.

Nếu có âm ỹ chắc Cố Hằng Chỉ cũng không buồn khổ như vậy.

Mười một giờ đêm, ngày mai còn phải đi làm, đã đến giờ nên đi ngủ, Từ Minh Bồng đánh dấu một nửa tập bản thảo, tắt laptop để ở đầu giường. Cô nhìn nửa giường kia trống không, ga giường nhăn nhúm, nhìn rõ dấu vết của một người vừa ngồi tại đó, cô nhìn cánh cửa đang đóng.

Có dấu hiệu đại lão gia sẽ không thềm về phòng, là muốn kêu phu nhân ra ngoài thỉnh vào sao?

Đáng tiếc một “Phu nhân” khác đã bị anh ôm ra ngoài.

Từ Minh Bồng cười khổ. Cô hiểu được mình là người lạnh lùng, bình thường thể hiện tinh thần hờ hững trước mặt các đồng nghiệp đã hao hết khí lực rồi, thật vất vả về nhà đương nhiên sẽ không muốn lấy lòng ai nữa, kỳ thật ngay cả ba cô bạn thân cũng chưa nhìn thấy bộ mặt này của cô, chỉ có mình Cố Hằng Chỉ là cô không giấu giếm. Aizz, ngẫm lại lúc trước có lần hẹn nhau đi ăn, cảm xúc trong lòng cô không hiểu vì sao xuống thấp thậm tệ, buổi tối khi bọn họ ở tiệm cháo, cô chẳng nói câu nào, nghẹn ngào khóc suốt một giờ...

Người qua đường còn tưởng là anh đá cô, nên cô mới khóc, đều nhìn chăm chăm vào Cố Hằng Chỉ với ánh mắt khiển trách — đá con gái nhà người ta khóc thành như thế, ý chí nhà người có cần sắc đá vậy không?!

Cố Hằng Chỉ cũng không nói thêm gì, chỉ yên lặng uống rượu, nghe cô khóc, không ngại phiền chút nào.

Có đôi khi gặp ít chuyện không thoải mái cô cũng không có ý kiến gì, chỉ khi nào tích lũy nhiều quá, bị ai chọc đúng chỗ đau, sẽ tuôn ra ồ ạt, Từ Minh Bồng hấp hấp cái mũi. “Thực ra cũng không phải chuyện gì to tát...”.

Cô vừa khóc vừa nói, Cố Hằng Chỉ nghe, ngực cũng đau theo. “Chuyện to tát hay nhỏ xíu là do cậu quyết định, nếu ngay cả cậu cũng cho việc này là nhỏ, thì còn muốn người ta nhìn nó thế nào?”.

Câu này đánh vào thâm tâm Từ Minh Bồng, làm cô tỉnh mộng, anh nói. “Nếu thật sự cậu cho việc này là nhỏ, hiện tại sẽ không khó chịu uất ức như vậy, cho dù cậu có khẳng khẳng chẳng có gì, tớ vẫn biết nó không phải”. Thấy cô khổ sở như thế, anh đau lòng lắm.

Cho nên kể từ lúc đó, Từ Minh Bồng hiểu được, trên thế giới này, chỉ có một người là anh mới đặt cảm xúc của cô vào lòng, bất luận vui mừng hay đau khổ.

Thở dài, Từ Minh Bồng ra ngoài, đèn phòng khách lơ mờ, có một người đàn ông đang nhắm mắt nằm ở cái sofa mà so với thân hình anh nó quá nhỏ hẹp, Lady nằm bên cạnh anh, cuộn mình ấm áp.

Cô đi qua lay nhẹ Cổ Hằng Chỉ. “Đã ngủ chưa? Hằng Chỉ?”.

Anh không phản ứng, đuôi mày cau lại, như người bị quấy rầy giấc ngủ. Từ Minh Bồng không nề hà, nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, nghe nói hai ngày nay bão sẽ đổ bộ vào, trước mắt mưa gió chỉ là dấu hiệu, trời tháng chín vẫn đang nóng nực, cô vỗ vỗ mặt Cổ Hằng Chỉ. “Ngủ ở đây nóng lắm, tỉnh tỉnh anh”.

Xem ra Cổ Hằng Chỉ ngủ say như chết, không có chút phản ứng nào, Từ Minh Bồng kêu vài lần, cũng không còn cách nào khác, đành phải mở máy lạnh, rồi đắp cho anh cái chăn mỏng ngang bụng, sau đó trở về phòng

“Cạch” một tiếng, cửa phòng đóng lại, Cổ Hằng Chỉ nằm trên sofa mở mắt, cái, gì, đây?!

Bà xã đuổi anh ra khỏi phòng, kết quả một câu nói ngọt cũng không có, chỉ kêu anh hai tiếng cho có, rồi bỏ đi, làm cho có lệ lắm!

Anh cắn cắn chần bồng, trong lòng ủy khuất tràn trề, hiện tại không được trở về phòng, nhất định phải ngủ trong phòng khách một đêm. Thật là hận cũ chưa qua hận mới đã tới! Đàn ông lòng dạ hẹp hòi không chấp với đàn bà, anh hừ hừ hai tiếng, lần này mặc kệ năn nỉ cái gì, anh cũng không để cúi đầu đâu!

Ngày hôm sau bão đổ bộ vào thành phố, nhưng mưa gió chưa mạnh lắm, Từ Minh Bồng sáng sớm rời giường liền phát hiện sofa trống không, anh đã đi làm rồi chẳng. Cô cũng ra khỏi cửa, trong lòng tự nhủ với tính cách của anh thì giỏi lắm là giận đến bữa trưa thôi, kết quả thẳng đến sau mười hai giờ trưa, điện thoại của cô cũng không reng lên.

Từ Minh Bồng hơi sợ, người nào đó cả ngày không gọi điện làm nũng với cô? Quả thực khó nghĩ!

Cổ Hằng Chỉ công việc tự do, hơn nữa bản tính không nói lời nào sẽ ghen chết, một ngày ba cuộc điện thoại là bình thường, anh nói đó là để thắt chặt quan hệ vợ chồng, cô cũng cam đoan không có ai nhần nại như cô nghe anh lắm nhảm vô nghĩa, từ sự kiện thịt bò kho rút ra được anh sẽ không bỏ cái tính đông dài bẩm sinh, hôm nay lại im hơi lặng tiếng đúng ngày bão đổ bộ...

Cô cảm thấy không an tâm, vội vàng rút điện thoại bấm gọi, nhưng rất lâu không ai nhắc máy, gọi lại mấy lần vẫn như vậy, càng làm cho cô lo lắng hơn. Vì tính chất công việc nên điện thoại của Cổ Hằng Chỉ luôn ở tình trạng mở máy 24/24, để tiếp điện thoại khách hàng... Cô nhú mày, gọi đến công ty anh, bắt máy là một giọng nói xa lạ. “Cố tiên sinh? Anh ấy hiện tại đã ra ngoài, không tìm được anh ấy... Cố phu nhân? Vâng, anh ấy vừa mới xuống xuống, hôm nay không biết có về hay không...”.

Từ Minh Bồng nhìn gió ngoài cửa sổ thổi càng lúc càng mạnh, không thể chịu đựng được. Tan tâm, cô cố gắng gọi vài lần nữa, nhưng vẫn bị chuyển vào hộp thư thoại. Cô để lại ba tin thoại, nhắn tin, e-mail. Thời tiết bắt đầu chuyển xấu, gió thổi bạt đi, đồng hồ vừa điểm năm giờ là mọi người lập tức về nhà, tạt qua siêu thị mua đồ ăn trữ qua bão, Từ Minh Bồng hoàn toàn không có tâm tư làm việc đó, vất vả lắm mới gọi được taxi, cả người cô cũng ướt hơn nữa.

Về nhà, trong phòng vẫn nguyên trạng như lúc rời đi, nhưng Lady bị tiếng gió thổi mạnh sợ hãi chui vào trong góc. Lúc còn nhỏ nó bị vứt bỏ nên rất miễn cảm với mưa gió, Từ Minh Bồng bế nó lên ôm, lại phát hiện mình cũng đang run rẩy, không biết do lạnh hay do bất an.

Cô sắp phải khẳng định Cổ Hằng Chỉ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không trong trời bão thế này sao điện thoại của anh lại không liên lạc được. Từ Minh Bồng vội vàng tắm rửa, cầm remote mở tivi lên xem thời sự. Trước mắt chưa có thông báo tai nạn xuất hiện, nhưng có thể phóng viên chưa tới được, hoặc anh bị kẹt ở đâu đó không được người ta chú ý, cô ôm Lady, từng phút từng phút thời gian trôi qua, hốc mắt bắt giác nóng lên.

“Làm sao bây giờ...”. Cô cảm thấy mình sắp điên lên.

Lady meo meo vài tiếng, liềm liềm ngón tay run rẩy của cô, Từ Minh Bồng mở máy tính lên mạng, tra số điện thoại các bệnh viện trong thành phố, gọi đến từng nơi từng nơi một.

“Alo? Thật ngại quá, bệnh viện của anh có nhận được bệnh nhân nào tên Cố Hằng Chỉ không? Cố trong Gia Cố, Hằng trong Vĩnh Hằng, đình trong Đình Chỉ...”.

Khi cô gọi đến bệnh viện thứ mười, ngoài cửa lớn vang lên tiếng khóa lạch cạch, cô lập tức nhảy dựng lên từ ghế, lật đật chạy ra.

Cố Hằng Chỉ vừa mở cửa ra, đầu tiên bị Lady meo meo meo meo meo bám dính vào người, sau đó là thân hình mềm mại thơm tho của bà xã chui vào lòng...

“Cả hai làm sao vậy?”. Sau cuộc oanh tạc, anh ngây ngốc, đóng cửa lại. mới phát hiện ra bà xã đang chôn trong lồng ngực run rẩy hoảng sợ, miệng anh nhếch lên dở khóc dở cười. “Không phải bị bão dọa sợ chứ?”.

Từ Minh Bồng rút cuộc ngắt đầu, hốc mắt đỏ ửng oán giận nhìn anh. “Anh còn biết hôm nay có bão hả?! Di động tắt máy, không gọi được, là thế nào?!”.

Cô tức điên lên, cảm thấy cả ngày lo lắng thật uổng phí, cứ nghĩ anh xảy ra chuyện gì rồi.

Cô đẩy anh ra, đi vào phòng đọc sách khóa cửa lại, Cố Hằng Chỉ đuổi theo gõ cửa phòng. “Em có ý gì đây?”.

“Anh đi đi!”.

“Em.....”. Cố Hằng Chỉ cũng giận, làm sao lại không nghe người ta giải thích chứ?

Anh trở về phòng ngủ, hôm qua không ngủ ở đây, buổi sáng không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của cô, vội vàng ra khỏi cửa, kết quả bỏ quên di động ở nhà.

Anh tìm nó, phát hiện ra hết pin, phải sạc, trong lúc chờ máy khởi động, anh chú ý thấy máy tính đang mở, nhấp nháy chuột, màn hình hiện lên số điện thoại của các bệnh viện trong thành phố, anh ngây người, giây tiếp theo bị tiếng tin nhắn liên tiếp vang lên làm giật mình, anh cầm lấy nhìn xuống, lập tức cười khổ.

“Thật là...!”.

Năm mươi một cuộc gọi nhỡ, mười một tin nhắn, ba tin nhắn thoại, chắc cô đã gọi đến nổi cháy máy luôn cũng nên.

Anh nhấn mở tin nhắn.

“Anh ở đâu? Trả lời điện thoại của em”.

“Sao anh không nhắc máy, còn giận em sao?”.

“Hiện giờ mưa to gió lớn, van cầu anh trả lời điện thoại của em được không?”.

“Nhanh gọi cho em”

Nội dung từng tin từng tin thể hiện cô rất sốt ruột, tin nhắn cuối cùng, anh rất đau lòng. “Em lo cho anh lắm, xin anh gọi lại cho em đi mà, em về nhà rồi, Lady không có việc gì, nhưng em rất sợ...”.

Sợ cái gì? đương nhiên không phải sợ bão, mà là lo sợ cho an nguy của anh.

Lòng Cố Hằng Chỉ nhói lên. Độc thân thì cứ việc tự do, nhưng không ai quan tâm đến sống chết của mình như cô ấy, sự quan tâm của bạn bè cũng có hạn, ba mẹ cũng không phải lúc nào cũng theo sát từng bước chân của mình.

Anh nghĩ đến cô vừa rồi nhào vào lòng anh, dáng vẻ yếu ớt, trên bàn máy tính còn có điện thoại của cô, có phải cô vừa gọi tới mấy bệnh viện đó không?

Anh vừa nghĩ đến hình ảnh đó, vừa thấy áy náy, vừa thấy ảm áp, cô hỏi anh có phải giận chuyện hôm qua hay không, kỳ thật anh đã sớm quên mất, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, vợ chồng sống với nhau, cũng phải có lúc cãi qua cãi lại như thế này không đúng sao?

Anh đến phòng đọc sách, gõ gõ cửa. “Bồng Bồng”.

Người ở bên trong không đáp lại, anh hiểu cô đang giận. Quả thật, làm cô lo lắng hãi hùng cả ngày như vậy, anh không có chút tin tức nào, khó trách cô phản ứng như thế. Cố Hằng Chỉ vừa bực mình vừa buồn cười thở dài. “Em có muốn nghe anh giải thích không?”.

Thật lâu sau, đằng sau cánh cửa có tiếng đáp lời, thanh âm buồn rầu. “Được”.

“Anh quên đem đi động theo, lúc sáng đúng là anh có chút không vui, nên không gọi em dậy, buổi chiều thì ôi thôi, chi nhánh công ty có vấn đề, anh phải chạy xuống xưởng giám sát, điện thoại công ty thì bận máy, mưa to gió lớn, thiếu điều ngập nước toàn bộ, mọi người đành phải chờ ở sở làm...”.

Sau khi anh xử lý công việc ở xưởng, mệt muốn chết. Nhìn trời đã bớt mưa đôi chút, liền đi kè xe công nhân về nhà luôn, vì thấy rất mệt, ngày mai còn phải đi làm... Kết hôn chưa đầy một năm, anh vẫn không quen có người ở nhà chờ đợi mình báo đã bình an, nhưng anh không dám nói ra điều này, hôm qua nằm cả đêm trên sofa, đau nhứt hết người, tối nay còn mưa to gió lớn, nói ra làm sao được ngủ trên giường êm nệm ấm.....

“Như vậy được chưa? Vợ yêu à”.

Anh kêu một tiếng “vợ yêu” vừa dẻo vừa ngọt, bên trong im lặng, Từ Minh Bằng rút cuộc cũng chịu mở cửa đi ra.

Cố Hằng Chỉ thở phào, mắt cô vừa đỏ vừa sưng, chắc đã khóc một hồi. Áp lực tích lũy cả ngày, vừa rồi biết anh không có vấn đề gì nên bộc phát ra. Cố Hằng Chỉ đau lòng ôm lấy cô, nghe cô nói. “Về sau cho dù cãi nhau, ít nhất cũng báo cho em biết anh an toàn....”.

Cô biết không phải anh cố ý, nhưng nếu sáng sớm hoặc trưa anh liên lạc với cô, thì cô cũng không biến thành bộ dạng như vậy.

“Được rồi”. Cố Hằng Chỉ cười khỏ, vỗ vỗ lưng cô. Không thể phủ nhận cảm giác này, thật là dễ chịu. Cảm giác được người khác đặt trong lòng, cảm giác được quý trọng.

“Gần đây tâm tính em không tốt lắm, thực xin lỗi”.

“Aizz, có gì đâu mà”.

Cô gái này nói ra lời đó làm gì, đàn ông mà, mặc kệ có đang giận tím ruột, tất nhiên vẫn độ lượng với bà xã của mình. Lòng tự tôn đàn ông của Cố Hằng Chỉ được thỏa mãn, lập tức quên mất chuyện mình câu kính đêm hôm trước. “Có gì đâu em, cảm xúc con người mà, có khi tốt khi xấu, là do anh quá trẻ con, còn muốn gây lộn với em... Em cũng biết đó, con người anh rất sợ tịch mịch, không thể im lặng được...”.

Đại khái từ nhỏ đã được ba giáo dục theo lối quân nhân, không hề ôn nhu thân thiết gì cả, không khí gia đình luôn trầm tĩnh nghiêm trọng. Anh chỉ hy vọng được vui vẻ, ngập tràn tiếng cười thôi...

Cuộc sống sau này đa số đều ồn ào rộn rã, nhưng khi trước, lúc nào anh cũng cảm nhận được không khí buồn bã đó.

“Vợ ơi vợ ơi”.

“Hửm?”.

“Làm lành nhé em yêu”.

Từ Minh Bằng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta hôn lên môi một cái, cô lập tức nóng mặt, hai gò má, ánh mắt, cái mũi và lỗ tai cũng đỏ lên hết.

Cố Hằng Chỉ cười hì hì, vốn chỉ hôn lướt qua như trẻ nít hôn nhau thôi, dần dần chìm đắm sâu hơn, ngẫu nhiên như muốn xác nhận sự tồn tại của nhau. Lòng Từ Minh Bằng hồi hộp lo sợ cả một ngày, nay được thả lỏng, môi của anh, lưỡi của anh đều ẩm áp, làm cho trái tim cô đập dữ dội...

“A!”.

Cô sợ hãi la, cả người bị anh ôm ngang bế lên, theo bản năng vòng hai tay ra ôm lấy cổ anh, không biết đụng trúng chỗ nào, Cố Hằng Chỉ bỗng nhiên hét lên, cả người nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Từ Minh Bằng mất hồn, vội vàng nhảy xuống bên người anh, xem tình trạng của anh. “Làm sao vậy? Em đụng trúng chỗ nào sao?”.

“Không, không có việc gì...”. Anh cố gượng cười, không dám nói thật cho cô biết thật ra trên đường về, anh gặp một tên điên đột ngột qua đường, hại anh thắng gấp, trượt lốp xe, đầu văng mạnh vào kính cửa xe, đau đến ngất xỉu. Dù sao cũng không phải sự cố gì quan trọng, huống chi cô đã lo lắng hải hùng vì anh cả ngày rồi, anh không muốn làm cô lo thêm nữa. “Chắc do gió lạnh bất chợt, làm anh trúng gió”.

Anh thuận miệng nói bừa, chờ ngày mai xem tình huống thế nào đã rồi mới đi bệnh viện kiểm tra, nhưng không được để lộ ra. Không khí tình cảm ban nãy bị đánh tan, Từ Minh Bằng tái nhợt nghiêm mặt đứng dậy. “Em đi pha cho anh ly trà nóng”.

“Được”. Đầu anh choáng váng quá, không có cách nào suy nghĩ đến chuyện yêu vợ được. Cố Hằng Chỉ thấy đỡ hơn đôi chút, ngồi lên ghế sofa. Ngoài cửa mưa xối gió giạt, tin tức trên tivi liên tục truyền động thái của bão, ngập nước ở đâu, địa phương này địa phương kia ban bố lệnh cho học sinh nghỉ học...

Đèn trong phòng sáng tỏ, tiếng gió cách một lớp kính cửa sổ vẫn gào thét vào tai người, ánh đèn đường nhòe ra vì màn mưa. Cố Hằng Chỉ thấy hơi lạnh, Lady nhảy lên đùi anh, chủ động cọ cọ người, làm công việc của một “túi giữ ấm”. Từ Minh Bằng pha cho anh một ly cafe, hơi nóng vẫn còn nghi ngút bốc lên, cần thận uống xong, người ấm lên, mà lòng cũng ấm lên.

“Anh muốn tắm không?”.

“Anh muốn nghỉ ngơi một chút”. Anh thở dài một hơi, kéo cô ngồi bên cạnh mình.

Họ siết chặt tay nhau, trong căn hộ nhỏ của hai người, mặc dù thế giới ngoài kia tràn ngập hiểm nguy, họ lại cảm thấy thật an toàn. Từ Minh Bằng ngắm nhìn gò má anh tuấn của anh, nhận ra cô rất thích những lúc như thế này, không cần ngôn ngữ dư thừa nào, hai người cứ tựa vào nhau, cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ nhau....

Dần dần, cô không còn nghe thấy tiếng mưa ngoài kia nữa, trên thế giới, giống như chỉ còn lại tiếng hít thở của cả hai.

Từ Minh Bằng nhẹ nhàng luồn tay vào tóc anh, hỏi. “Thật sự không có việc gì?”.

Cố Hằng Chỉ cắn môi, trên đời này anh có thể lừa dối tất cả mọi người, chỉ có mình cô là không, vì ngay cả trong bụng anh có bao nhiêu con giun đũa cô cũng biết. “Anh thấy không có gì, nếu ngày mai vẫn không thoải mái, anh sẽ đi viện khám, hôm nay trời bão to, có người còn cần bác sĩ hơn anh nữa, không nên đi, thêm phiền”.

Cô như đang nghĩ ra gì đó, đột nhiên kéo cánh tay phải của anh vòng qua vai mình, cánh tay phoir nặng nề, chỗ da trắng ở cổ tay in rõ dấu vết cái đồng hồ. Cố Hằng Chỉ hiểu được cô đang nghĩ gì, cười, hôn lên thái dương của cô, nói. “Không cần nhìn, đã khỏi lâu rồi em”.

Khi anh tham gia giải đấu tennis hồi đại học, vào trận chung kết, dù là giải nghiệp dư nhưng vẫn thi đấu nảy lửa như trong giải đấu lớn môn tennis khắp Đài Loan. Anh là tay vợt chính, mọi người kỳ vọng rất cao, nên trước vòng thi đấu, anh luyện tập hăng say quá khiến tay bị thương.

Cố Hằng Chỉ vốn tưởng cứ nghỉ ngơi vài ngày sẽ chẳng sao cả, nói dối huấn luyện viên, thắng ván đấu xong trở lại phòng nghỉ, bạn bè còn chưa kịp chúc mừng, Từ Minh Bằng liền xông lên trước, ngược mặt hỏi ngay. “Tay cậu làm sao vậy?!”.

Mọi người bất ngờ, Cố Hằng Chỉ đang tính trả lời, cô đã không thềm nói thêm gì, nắm lấy cánh tay phải của anh, hại anh la oai oái. “Đau đau đau đau —”.

Khi đó cô còn chưa dùng tí sức nào! Chỗ cô nắm vào vừa nóng vừa sưng, thấy rõ là đã nhiễm trùng nặng. Cô trừng mắt liếc anh một cái, gọi nhân viên y tế đến, đưa đi bệnh viện khám gấp, phát hiện là tổn thương dây chằng, phục hồi phải mất hơn một tháng, đừng nói đánh ván tiếp theo, ngay cả cử động đơn giản cũng chưa chắc được.

Sau lần đó, anh rất tò mò, hỏi cô. “Trong ván đấu biểu hiện của tớ kém lắm sao? Làm sao cậu biết tay tớ bị thương?”.

Từ Minh Bằng đáp lại anh bằng một cái quắc mắt. “Chẳng qua lần đó đối thủ của cậu quá yếu! Cậu đã quên ngày nào tớ cũng nhìn cậu tập rồi hả, bình thường cậu luôn dùng một tay để đập bóng, nhưng khi đó

lại phải dùng hai tay, vài lần bắt đắc dĩ phải dùng tay không thuận để đánh trả bóng, tay kia nhìn rõ là đã nhũn ra không còn sức nữa, sắc mặt cũng xấu đi, đau đến vậy sao không kêu huấn luyện viên thay người?”.

Cố Hằng Chỉ cảm động muốn chết. Từ khi bắt đầu học trung học anh đã chơi tennis, Từ Minh Bồng khi đó còn chẳng biết tennis là cái gì, hiện tại còn có thể phân tích chi tiết rõ ràng. “Tổ nghĩ mình còn chịu đựng được, muốn làm anh hùng chút chút”.

“Anh hùng?’. Cô hừ một tiếng, nâng cánh tay phải sưng vù của anh lên, không chút nể nang. “Anh hùng cụt một tay, đúng là anh hùng ngốc!”.

Bây giờ vết thương đã khỏi từ lâu, không còn lưu lại dấu vết nào nữa, Cố Hằng Chỉ nghĩ ngợi, vuốt vuốt đầu cô. “Đã lâu không chơi tennis lại, bà xã có muốn đi chơi với ông xã một ván không?”.

“Bà xã gì, bà xã anh đang nằm trên đùi anh kìa! Nhàm chán muốn chết, em không có rảnh vậy đâu!”. Cô sẽ không bao giờ động tới cái môn thể thao đó.

“Vậy hả?”. Cố Hằng Chỉ lim dim mắt, hơi bị ngạc nhiên. “Vậy sao khi đó em lại...”.

Mỗi lần anh tập đánh, Từ Minh Bồng luôn bắt chấp mưa gió đến theo dõi, mỗi lần anh tập đều tập suốt hai, ba tiếng đồng hồ, cô vẫn ngồi đợi, có khi cầm sách theo, có khi xem rất chăm chú, không ngại phiền chút nào, anh nhớ khi đó cũng từng hỏi. “Cậu không thấy chán sao?”.

Cô đã trả lời sao nhỉ?. “Không có đâu! Nhìn rất thú vị”.

Từ Minh Bồng cũng hồi tưởng lại, mặt không khỏi nóng lên. “Trước khác nay khác chứ anh!”.

Cô cũng không hiểu lúc trước mình nghĩ cái gì nữa, mỗi lần anh nói muốn đi tập đánh bóng, cô cũng nhịn không được chạy theo nhìn. Cô chẳng hứng thú gì với việc vận động, nhưng lại thuộc tên các tuyển thủ tennis như lòng bàn tay, đáng tiếc có mở tivi coi trận chung kết cúp này cúp kia trên thể giới, cũng chẳng hiểu được gì dù chỉ là một nửa.

Cô còn đang chán nản giới thể thao sòng sau đèn sòng trước, Cố Hằng Chỉ đã hì hì nhìn cô cười cợt. “Hóa ra, em đã yêu anh từ trước rồi đúng không?”.

“A?”. Cô ngẩn người, tim đập như chạy đua, như cô gái ngày nào dứt lá thư tình vào ngăn tủ cậu bạn lại bị cậu ta túm được... Đợi chút, so sánh kiểu gì thế này?. “Em, em đâu có biết”.

Cô nói thật đấy, lúc học trung học còn xác định là thích anh ấy, nhưng khi đến đại học, tình cảm bạn bè xen lẫn với tình yêu, không phân chia rõ ràng làm cô không xác định được, huống chi tên nhóc này vừa vào đại học đã bị một cô gái theo đuổi, luôn mang bộ mặt tí tởn...

Cố Hằng Chỉ nhìn bộ dạng khó xử của cô, nở nụ cười. Có một số việc không cần dò xét lại làm gì, tình cảm mười năm trước trong lòng anh cũng rất phức tạp không hiểu được, anh chỉ cần biết đến hiện tại là được.

“Sao, anh bây giờ tốt hơn nhiều, có muốn tự mình xác nhận không?”. Anh cúi người, tiếng nói trầm ấm dần bên tai cô, hai chữ “tự mình” càng làm không khí thêm mờ ám.

Từ Minh Bồng chịu không nổi anh. “Ba không phải là quân nhân sao? Sao ba lại huấn luyện anh thành bộ dạng thiếu đấng đản như bây giờ vậy hả?”.

Cố Hằng Chỉ cười ha ha. “Trò giỏi hơn thầy thôi em!”.

Dùng sai từ rồi chồng ơi?! Mặt cô đỏ khòe đỏ cười, nhưng lười sửa lưng anh.

Một đêm bão bùng, gió lạnh thổi vù vù ngoài cửa sổ, nhưng trong phòng vẫn có hai người ôm nhau nóng hầm hập. Một đêm xuân đáng giá ngàn vàng*, cho dù ngàn cân mưa gió có đột kích hay bao phủ thì giờ khắc này tình cảm cả hai vẫn tràn trề nồng nhiệt, vợ chồng cãi nhau xong rồi, cuối cùng vẫn hòa hảo ôm hôn nhau thoải, chuyện như vậy chẳng phải rất bình thường không đúng sao?

6. Chương 6

Ngày hôm sau Cổ Hằng Chỉ không rảnh đi bệnh viện, sáng sớm đem xe xuống gara sửa, vì ngày hôm trước trời bão bùng, không ít người bị hư xe, muốn sửa phải chờ rất lâu, anh đành bắt taxi đến công ty, xử lý công việc nhàn nhã giết thời gian, chờ xe sửa xong.

Tính đến thời điểm này, cả ngày của anh loạn cào cào, may mắn chỉ có lúc rời giường còn hơi choáng váng chóng mặt, sau đó không sao nữa... Chắc là mình không việc gì đâu?

Anh nghĩ lạc quan, quyết định không đến bệnh viện nữa, khỏi mất thời gian của các bác sĩ.

Từ Minh Bồng biết chuyện này, tức anh mấy ngày liền, nhưng thân thể là của anh, anh không cần, cô còn biết sao bây giờ? Chỉ có thể thăm quan sát xem thật sự không có gì, mới thả lỏng, tùy anh làm sao thì làm.

Bão qua là đến Trung thu, thời tiết giao mùa, ba mẹ hai nhà hẹn nhau đến vườn nhà họ Cổ cùng nướng thịt dùng bữa. Ba của Cổ Hằng Chỉ là quân nhân, chỉ sinh mỗi mình anh, còn thân thích họ tộc đều ở Đại Lục. Thấy anh mang vợ và nhà sui gia qua chào, trong lòng rất vui vẻ, mời bác trai họ Từ đến đình viện uống trà, luận trà.

Bác gái nhà họ Từ và bác gái nhà họ Cổ vốn là bạn học từ trung học, tình cảm rất thắm thiết, nay còn kết làm thông gia, cảm tình lại càng tốt hơn, hơn nữa bác gái Từ thương con rể, khen không dứt miệng, hai nhà cùng nướng thịt, Từ Minh Bồng mười-ngón-tay-chưa-từng-chạm-nước căn bản chẳng giúp được gì, chỉ ngồi chờ rửa chén bát.

Cổ Hằng Chỉ thì ngược lại, giúp hai bà mẹ muối thịt, nấu canh, làm mọi thứ, nhìn thấy vậy bác gái họ Từ Lâm Hảo Vân ngưỡng ngàng. “Aizz, ngấm lại mắt mặt quá chị ơi, con trai nhà chị lại cưới trúng cô con gái vô dụng của tôi chứ”.

“Mẹ!”.

Từ Minh Bồng không chịu, Cổ Hằng Chỉ đứng bên cạnh cười hớ hớ. “Không có gì đâu mẹ, người ta không phải có câu ‘quân tử xa nhà bếp’ sao? Bồng Bồng nhà con là quân tử đó mẹ”.

Lâm Hảo Vân cười nở mày nở mặt, Từ Minh Bồng trừng mắt liếc anh một cái. “Đúng vậy, em là quân tử, anh là tiểu nhân!”. Hề chút là nịnh mẹ cô ngay, ngày trước cô là bảo bối trân quý trong lòng mẹ, hiện tại... Aizzz, chỉ có thể ngậm ngùi.

“Hảo Vân, chị đừng nói vậy, con bé Bồng Bồng vừa khéo lại ngoan ngoãn, đâu giống thằng bé nhà tôi vừa cao lớn vừa thô kệch, chỉ được dài thân chứ đầu óc đơn giản lắm chị ơi, Trung thu năm rồi chỉ biết mang hai tay không về, năm nay chắc chẳng thông minh hơn đâu, mấy hộp bánh mang về này, tôi nghĩ đều do Bồng Bồng dạy nó đó!”.

Hai bà mẹ càng nói càng vừa lòng với con rể con dâu nhà mình, nghe hai người ca ngợi dâu rể, hai vợ chồng nổi da gà rụng đầy đất. Bọn họ lẳng lặng rời khỏi phòng bếp, chuẩn bị nhóm lửa ngoài vườn. Từ Minh Bồng bất giác vươn tay ôm cánh tay của anh. “Em không biết em lấy trúng một ông chồng tốt vậy đâu nha?”.

Cổ Hằng Chỉ dí đầu cô một cái. “Đang hưởng phúc mà không biết!”. Nhưng nghĩ lại bản thân thì. “May quá, may mà ngày xưa anh lấy em...”.

“Sao lại may?”.

“Em cũng biết mẹ anh khó chịu với mấy cô gái bây giờ thế nào rồi đấy, lúc trước gặp mặt mấy cô bạn gái anh, không nói được một câu hay ho, anh nghĩ mẹ đã sớm xí ngòi ngai vàng con dâu của bà cho em rồi, anh mà cưới người khác, chắc chắn mẹ chồng nàng dâu sẽ cãi nhau gà bay chó sủa, làm sao sống nổi?”.

“Vậy nha, cho nên nghĩ lại thì, vì muốn làm mẹ anh vui nên anh mới cầu hôn với em?”.

“Không phải! Mẹ với anh là mẫu tử đồng lòng, ý tưởng lớn gặp nhau mà!”. Thấy chuyện bắt đầu lệch xấu đi, Cổ Hằng Chỉ lập tức đánh lạc hướng, nắm cằm cô lên, hôn môi một cái. “Không ai hiểu con mình bằng mẹ, mẹ mình hẳn hơn anh, sớm biết anh nên cưới em...”.

Anh hành động nhanh như điện giật, mỗi lần Từ Minh Bồng sắp túm được cái đuôi của anh thì lại bị anh xoay qua chuyện khác, cố tình nói những lời ngọt ngào này, thực làm cô bó tay, nhưng kể ra đó cũng là một dạng hưởng thụ nhĩ.

“Thật ra mẹ anh cũng muốn anh lấy em, hồi trước lúc nào cũng lải nhải bên tai anh em tốt thể này giỏi thể kia, làm anh không chịu nổi nữa mới hỏi bà. ‘Rốt cuộc mẹ coi cô ấy là con hay con là con mẹ!’, bà còn tỉnh như ruồi trả lời. ‘Nếu con biến con bé thành con gái mẹ, thì mẹ chỉ cần nhìn con bé cũng cười mà ngủ được!’”

Cố Hằng Chỉ hồi tưởng lại lúc đó, cười ha ha, rồi cúi người xuống. “Đáng tiếc vẫn còn một thứ mẹ chưa thỏa mãn...”

“Là gì anh?”

“Còn thiếu cháu nội ẹ bé”. Tay anh xoa xoa nhẹ lên bụng cô, nhiệt độ tiếp xúc đột ngột làm cô giật bắn người, chưa kịp phản ứng đã nghe anh nói tiếp. “Kết hôn sắp tròn một năm rồi, em ít ra cũng thấy dấu hiệu gì đó chứ?”

“Em...”. Cô lập tức nghẹn lời. Từ khi kết hôn tới nay, hai người chưa thể toàn tâm toàn ý vào vấn đề giường chiếu được, đa số lần đều là anh phối hợp với công việc của cô, mặc dù có lúc tình cảm dâng cao, nhưng cô cũng không quên dùng thuốc tránh thai.

Điểm này, Cố Hằng Chỉ biết, nhưng anh không nói gì về việc đó.

Hôn nhân đối với phụ nữ mà nói, giống như một canh bạc dài, như mua cổ phiếu vậy, bây giờ thì vẫn ổn định tốt đẹp, giá lên từng ngày, nhưng ai mà biết được cơn lốc tài chính lúc nào ập qua, rồi biến mọi thứ thành cái gì?

Hơn nữa, nếu sinh con rồi, phải chăm sóc con, rồi đi làm việc hay công tác cũng bận khoản, khổn càng thêm khổ.

Nhiều ví dụ điển hình trong xã hội đó thôi.

Mặc dù lúc này tình cảm bọn họ mới kết hôn rất hạnh phúc, rất ngọt ngào, nhưng sau một thời gian nữa có ai đảm bảo sẽ vẫn như thế không, một năm qua họ sống mọi việc đều ổn thỏa, dù lúc đầu chưa xác định tình cảm rõ lắm, nhưng vẫn kề vai sát cánh bên nhau trong cuộc sống. Vợ chồng sống với nhau không thể chỉ nhìn vào mặt ngọt ngào tình cảm, còn phải cố gắng bao dung cho khuyết điểm của người kia, cãi nhau cũng cố gắng bỏ qua mà làm lành.

Anh hiểu Từ Minh Bồng, cô càng suy nghĩ nhiều thì càng thấy nó rối, cho nên cuộc sống này, anh tôn trọng cô, cô thích sao anh làm vậy, chỉ khi cô gặp khó khăn, cần đến anh, anh sẽ giúp.....

Ít khi được đoàn tụ sum vầy thế này, khung cảnh hiện tại, so với cảnh tượng anh mong muốn không khác biệt lắm.

Anh nắm tay cô. “Nếu em chưa muốn sinh con, không sao cả, anh sẽ thuyết phục ba mẹ, nhưng nếu em muốn, thì muốn nhanh nhanh chút nhé em...”

“Vì sao hả anh?”

“Em yêu, em thật sự không hiểu?”. Anh nheo mắt, bộ dạng cười cợt. “Em ba mươi ba tuổi rồi”.

“A?”. Đầu tiên cô sửng sốt, sau đó liên kết thông tin lại thì vừa bực mình vừa buồn cười đáp cho anh một cái. “Em ba mươi ba thì sao? Anh ba mươi bốn rồi kia!”. Dám kêu vợ già? Chồng không muốn sống nữa phải không?

“Anh chỉ lớn hơn em có nửa năm... Đau! Hơn nữa đàn ông đến sáu mươi tuổi còn sinh con được, phụ nữ đâu có vậy đúng không? Bây giờ sinh con rồi, đến khi con mình lập gia đình, còn được nhìn mặt cháu...”.

“Tốt, anh chờ đến sáu mươi tuổi em sẽ sinh con cho!”.

“Giờ chưa có con làm sao sau này có cháu? Bồng Bồng em suy nghĩ chẳng ăn khớp gì cả... Đau đầu đau, anh lo thật mà... Ai u, đừng đánh... Anh lo lắng cho chính anh đây nè, sợ làm một ông ba già khú không chơi với con trai được, hiểu chưa?”.

Từ Minh Bồng trừng mắt liếc anh một cái, rút cuộc dừng “hành vi tra tấn” lại. “Anh mở miệng ra là con trai, bà xã muốn sinh con gái!”.

“Sinh con gái cũng tốt luôn, các con có tính nhóm bếp chưa vậy?”.

Hai bà mẹ cầm đĩa thịt xuất hiện, cắt đứt trận chiến giữa hai vợ chồng. Hai bà nhìn nhau, một đứa đòi sinh con trai, một đứa muốn sinh con gái, hai bà lập tức ký hiệp ước song phương, trai gái gì cũng tốt hết, chỉ cần con cái tìm được một nửa của mình, sống hạnh phúc cả đời, chính là việc vui nhất đối với những người làm cha làm mẹ.

Hai vợ chồng thấy mẹ hỏi, vội vàng ngoan ngoãn nhóm bếp, Lâm Hảo Vân nhìn nhìn tình hình, len lén gọi con gái vào hỏi. “Bộ con có bầu rồi hả?”.

Hai má Từ Minh Bồng nóng lên. “Làm gì có hả mẹ!”. Làm sao dám khai thật với hai bà mẹ cả năm nay cô đều đang dùng thuốc tránh thai?!

Cô lẳng lặng nhìn Cố Hằng Chỉ, tay bất giác đưa lên sờ bụng mình. Sinh con cho người đàn ông này... Cô không phải không muốn, nhưng chỉ mới kết hôn thôi, còn chưa thích ứng được với vai trò người vợ, với cuộc sống hai người, giờ mà làm mẹ, cô sợ mình sẽ hoảng loạn, không biết có thích ứng kịp với vai trò đó không? Nếu có con rồi... Bọn họ sẽ như thế nào?

“Mẹ, năm đó mẹ mang bầu con, cảm giác sao hả mẹ?”.

Lâm Hảo Vân nghe vậy hơi bất ngờ, bật cười. “Đứa gốc này, còn cảm giác sao nữa? Có bầu thì có bầu thôi!”.

Cũng đúng. Thời của mẹ mà không sinh con mới là kì quái, Từ Minh Bồng le lưỡi, tự biết.

Mẹ thật ra không phải không thương cô, hình như muốn bù lại tuổi thơ không trọn vẹn cho cô nên rất chịu chuồng cô, lúc còn nhỏ cô vẫn không hiểu, vì sao sinh cô ra, mẹ lại không muốn nuôi cô? Tại sao gửi nuôi cô ở nông thôn một mình, sau đó còn đón cô về thành phố chẳng vui vẻ gì?

Cô vốn đang quen với lối sống miền Nam chất phác, đột ngột trở về Đài Bắc phồn hoa hỗn loạn này, giống như thả trứng lạc vào rừng, bị người ta xa lánh. Đó mãi là kỉ niệm u ám cô không bao giờ quên, dù trưởng thành vẫn không thoát khỏi nó, nhưng...

Cô ngẩng mặt nhìn về phía Cố Hằng Chỉ. Nhưng không phải hoàn toàn không có gì tốt ở Đài Bắc.

Nếu không phải ba mẹ cương quyết mang cô trở lại Đài Bắc học, nếu không phải chuyển cô vào trường trung học đó, nếu không phải cô bị mọi người xa lánh khinh thường,..... Có lẽ, bọn họ sẽ không biết nhau, không ở cùng một chỗ, lại càng không có khả năng kết hôn với nhau.

Từ Minh Bồng bất giác sờ vào lòng bàn tay, nơi vẫn còn lưu lại chút hơi ấm vừa rồi anh nắm chặt tay cô, thở dài, khuất mắc trong lòng dần dần tan ra từng chút một. Có lẽ.... Mọi khổ đau cô phải trải qua, đều có nguyên nhân của nó.

“Mẹ, mẹ có hối hận vì đã sinh con ra không?”. Có phải vì không muốn nuôi cô, nên mới gửi cô đi nơi khác?

Lâm Hảo Vân sững sốt, nhìn cô con gái hiền dịu của mình. Năm đó khi bà sinh cô ra, cuộc sống vô cùng khó khăn, bà không thể không gửi con về nông thôn được, vợ chồng cố gắng chăm lo sự nghiệp, mãi cho đến khi Từ Minh Bồng mười lăm tuổi, kinh tế khá hơn, mới đón con gái trở về.

Bà hiểu cô bé rời miền nông thôn đó sẽ không vui, nhưng Từ Minh Bồng im lặng không nói tới, người làm mẹ là bà cũng không muốn hỏi nhiều, sợ cảm giác hối hận với quyết định ban đầu của mình quay trở lại, không thể tưởng tượng được, sự việc đó lại biến thành vết thương sâu trong lòng con gái, đến tận bây giờ...

“May mắn cả đời này của mẹ, chính là sinh con ra”. Lâm Hảo Vân thở dài, vỗ vỗ đầu con gái. Nếu không sinh con bé ra, không nhớ thương con bé, vợ chồng bà đã không thể chèo chống gầy dựng cơ nghiệp đến bây

giờ, dù lòng có áy náy, không dám nhìn thẳng vào mắt con, nhưng sự tồn tại của cô, chính là động lực để hai vợ chồng bà cố gắng sinh tồn.

Mắt Từ Minh Bồng nóng lên, từ trước đến nay cô không có dũng khí hỏi mẹ, sợ sẽ nhận được một đáp án ngoài sức chịu đựng, không ngờ...

Cô “dạ” một tiếng, hơi hơi nghẹn ngào, nói không nên lời.

Không biết từ lúc nào anh đã đến bên cạnh cô, Cố Hằng Chỉ cầm đũa, gấp miếng thịt nướng thơm ngon cho vào chén cô. Anh ôm lấy vai cô chặn gió đêm thổi mạnh, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói. “Bồng Bồng, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau nha em”.

Cô chấn động.

Từ Minh Bồng cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường, nhưng hốc mắt cô đã ngập nước, cô hỏi anh. “Lâu là bao lâu?”.

“Em muốn bao lâu mình sẽ bên nhau bấy lâu”. Anh ôm chặt hơn, cười một cái, nhéo nhéo má cô. “Không tin anh sao?”.

“Em...”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh của anh nhìn cô đầy yêu thương, sao có thể không tin anh được? Đúng hơn là... Không có lý do gì cô lại không tin anh.

Cho dù từng bị vứt bỏ, bị phản bội, nhưng sự có mặt của người đàn ông này bên cạnh cô mười bảy năm qua, cũng đủ để khóa lấp tất cả.

Cô ôm lấy anh, nhìn hai cặp vợ chồng già cũng đang tựa vào nhau ngắm trăng phía trước, bọn họ có trở nên giống ba mẹ hai bên được không, dù trải qua bất cứ hoàn cảnh nào?

Từ Minh Bồng tưởng tượng, mười năm sau, hai mươi năm sau, khi da dẻ bắt đầu nhăn nheo, tóc bạc trắng, vẫn vui vẻ đầm ấm ngồi ngắm trăng cạnh nhau, cùng nướng thịt đoàn viên với con cháu, lắng nghe hương hoa quế trong vườn thoang thoảng, con gái họ sẽ đứng bên cạnh, cười đùa khanh khách...

“Thật ra...”. Từ Minh Bồng nở nụ cười. “Con trai hay con gái, đều tốt cả”.

Cảm thụ được nhiệt độ ấm áp không rời từ anh, lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay Từ Minh Bồng thấy mình may mắn vì đã được sinh ra. Nếu có thể, cô cũng muốn mang đến cho con mình cảm giác hạnh phúc như vậy, rất giản đơn, nhưng rất hạnh phúc.

Bởi vì chúng ta có tình yêu.

Hai người kết hôn một năm rồi mới bắt đầu muốn “tạo người”, đồng thời vào lúc này, công ty Cố Hằng Chỉ cũng bước vào thời điểm tổng kết công việc cuối năm, mọi người dốc sức làm việc vì tiền thưởng, để được lên chức. Hồi trước thì anh không để ý, nhưng giờ hai vợ chồng muốn có con, đương nhiên kinh tế càng hùng hậu thì càng tốt.

Vì vậy anh ngụp lặn trong mớ bận rộn, lấy tiền thưởng cuối năm làm mục tiêu phấn đấu, sáng tiếp khách chiều chạy đi gặp đối tác, có khi uống đến khuya khoắt mới về. Từ Minh Bồng biết sau khi kết hôn anh đã giảm bớt thời gian xã giao bên ngoài, dù sao cũng chẳng có phụ nữ nào thích chồng mình say khướt về nhà, cô không thêm để ý điểm này, nhưng rất lo cho anh gần đây ngày nào cũng như thế, thân thể có chịu đựng nổi không?

Một buổi sáng, Cố Hằng Chỉ tỉnh lại, một cơn đau đầu ập tới, đau đến ù tai. Từ Minh Bồng nghĩ chắc do anh chưa tỉnh rượu, rót một ly nước đầy đưa cho anh uống, Cố Hằng Chỉ ôm đầu cứng đờ người, cô đẩy đẩy anh. “Hằng Chỉ?”.

Cố Hằng Chỉ day day đầu, làm dịu cơn đau đi, cổ sức mở mắt, bỗng nhiên thấy sa sầm mặt mày. “Bồng Bồng?”.

“Sao vậy anh?”.

Cố Hằng Chỉ mở to mắt. “Anh —”. Anh đột nhiên không nói nữa.

Vì rõ ràng anh đã mở miệng nói, sao lại không nghe thấy tiếng mình đang nói?

“Anh muốn uống thêm nước hả, em rót cho anh ly nữa nha”. Muốn già rượu không có gì hiệu nghiệm bằng nước, gia tăng sự trao đổi chất, uống trà ngược lại chỉ thêm kích thích lên mạch máu và tim. Cô xoa xoa đầu anh, lau mồ hôi trên trán anh, gương mặt lo lắng. “Vẫn thấy không thoải mái hả anh?”.

Miệng cô mấp máy, phát ra tiếng nói, Cố Hằng Chỉ trợn mắt nhìn chăm chăm vào môi cô, Từ Minh Bồng kề sát mặt cô gần mặt anh, từng tiếng nói thốt ra phảng phất hơi trên má anh, đúng là cô đang nói chuyện, nhưng sao anh không nghe được chữ nào, cả tiếng mình cũng không nghe được gì.

Cố Hằng Chỉ hoảng sợ, cơn ù tai đã hết, nhưng xung quanh cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng quạt chạy, tiếng máy lạnh rè rè kêu, thậm chí tiếng hít thở của vợ đều không nghe thấy, yên lặng đến đáng sợ.

Anh sợ hãi đứng phắt dậy, vẻ mặt kinh ngạc đến gần máy nghe nhạc, run rẩy mở máy, nhấn nút PLAY, một chuỗi âm thanh truyền ra, anh vặn âm lượng đến mức cao nhất, lớn đến nỗi Từ Minh Bồng chịu không được, bịt tai hét lên. “Anh làm sao vậy?”.

“Anh...”. Anh vẫn cố vặn âm lượng lên cao hơn, tắt rồi lại mở, mở rồi lại tắt máy nghe nhạc.... Bàn tay run run sờ lên màn loa rung bần bật, rõ ràng đang phát nhạc mà, màn loa đang rung lên dội ra từng tiếng nhạc mà, máy vẫn đang mở nhạc, nhưng sao....

“Anh không nghe được...”.

“Hả?”. Từ Minh Bồng rót cuộc chịu không nổi, vặn nhỏ tiếng xuống, nhìn về ngơ ngẩn trên mặt Cố Hằng Chỉ, sửng sốt. “Cái gì?”.

Cố Hằng Chỉ nắm chặt tay cô, như muốn tìm kiếm chút sức lực nào đó từ cô. Anh không muốn làm bản thân trông có vẻ điên dại thế này, nhưng anh không biết phải làm sao để cô hiểu anh đang cảm thấy gì. Miệng Từ Minh Bồng mấp máy, chắc cô đang nói gì đó, vấn đề ở chỗ anh không nghe thấy cô nói gì cả, không nghe thấy chữ nào.

Bây giờ, quay chung quanh anh, chỉ có một mảnh tĩnh lặng.

“Bồng Bồng, anh không nghe thấy gì cả...”.

Sáng sớm, Từ Minh Bồng thay cả hai gọi điện đến công ty xin nghỉ phép, rồi đến bệnh viện đăng kí.

Đang chờ anh rửa mặt chải đầu, cô lên mạng tra. Cô đoán tình trạng của Hằng Chỉ chỉ là bệnh điếc tạm thời, vì áp lực công việc kéo dài khiến cơ thể phản ứng lại, cả hai đăng kí khám ở khoa tai mũi họng.

Cố Hằng Chỉ rời phòng tắm, vẻ mặt bình tĩnh hơn ban nãy nhiều, vừa rời lên taxi, anh vẫn ngơ ngác, Từ Minh Bồng thấy anh bước ra liền mở laptop, gõ mấy chữ. “Cảm thấy sao rồi anh? Còn chỗ nào không khỏe nữa không?”.

“Không, chỉ là... Cái gì cũng nghe không được, cảm giác như đang bị nhốt trong hầm kín vậy”. Sau khi bớt hoảng sợ, Cố Hằng Chỉ cố gắng nhìn nhận vào sự thật. Anh gượng cười, vài lần đọc sách báo thấy tình trạng này, nhưng nay phải trải qua nó, nói thật chẳng dễ chịu chút nào.

Từ Minh Bồng nắm tay anh. Bỗng nhiên phát hiện ra anh bị như thế, cô lo lắng cũng chẳng kém gì anh, nhưng Cố Hằng Chỉ ốc đã không mang nỗi mình ốc, cô không thể để anh lo lắng cho cả mình nữa.

Hy vọng tình trạng này chỉ ngắn thôi, trên mạng cũng có viết, quan trọng là cách trị liệu ban đầu, đây cũng không phải bệnh nan y chết người, mình phải bình tĩnh....

“Bồng Bồng, em đừng lo lắng quá”. Cố Hằng Chỉ cười khổ, vuốt lưng cô, an ủi vợ. “Có lẽ gần đây công việc của anh bận rộn quá, cố gắng nghỉ ngơi sẽ không sao nữa”.

“Dạ”. Cô đáp, chợt nhận ra Cố Hằng Chỉ không nghe thấy, mới viết lên giấy. “Nếu không khỏe ở đâu nhất định phải nói cho em biết, không được chịu đựng”.

“Yên tâm, cơ thể anh rất khỏe mạnh, còn mở miệng nhiều chuyện được mà”.

Cô liếc anh một cái, lúc này là lúc nào rồi còn khua môi múa mép, nhưng không thể phủ nhận vì câu này của anh mà cảm giác buồn bực trong lòng cô tiêu bớt nhiều.

Hôm nay là ngày thường, nhưng người đến khám vẫn đông nghẹt, chờ mãi mới thấy y tá kêu đến tên mình.

Bác sĩ khám cho anh là một bác sĩ đã lớn tuổi, đầu tiên hỏi tình trạng của Cố Hằng Chỉ, sau đó làm kiểm tra tương tác thính giác cho anh.

“Không, cháu không nghe được gì cả bác sĩ ơi”. Dù làm bất cứ thử nghiệm gì, Cố Hằng Chỉ vẫn nói thế.

Ông bác sĩ dụi dụi mắt, viết mấy dòng trên bệnh án, sau đó hỏi. “Gia đình cậu có tiền sử bệnh này không? Gần đây có cảm sốt gì không?”

Ba mẹ Cố Hằng Chỉ khỏe mạnh bình thường, ngay cả ông bà nội ngoại cũng sống hơn tám mươi tuổi, không có bệnh tật gì di truyền, mỗi năm anh kiểm tra sức khỏe vẫn tốt, huyết áp bình thường, không bị bệnh gì, ngay cả cảm vặt, cũng rất ít bị. Bác sĩ dẫn đo nửa ngày, đành dặn họ làm thêm một vài xét nghiệm khác, trước mắt phải để anh nhập viện để ngăn áp lực công việc, thả lỏng tinh thần.

Cả hai người trở về nhà chuẩn bị quần áo, Từ Minh Bồng thay anh gọi điện đến công ty Quang Thái giải thích và xin phép, sau đó viết vào giấy những lời sếp nói cho anh đọc, để anh tự trả lời.

Chỉ đối thoại vài câu mà mất hơn một tiếng đồng hồ. Từ Minh Bồng nghe xong câu cuối ông sếp nói, có chút áy náy. “Anh ấy sẽ gửi e-mail sắp xếp công việc cho các đồng nghiệp, xin nhờ anh cho nghỉ mười ngày phép, nếu hết mười ngày tình huống vẫn không tốt hơn, anh cứ ngừng lương cũng được...”

Cố Hằng Chỉ nhìn cô viết những gì sếp dặn vào giấy nhớ, toàn là việc anh đang thực hiện dở dang, anh lật tài liệu soạn soạn, động tác như đang ép cung tội phạm, trong điện thoại giọng sếp hơi khác... Anh khẳng định chắc chắn sếp phải thổi phồng nhẹ nhõm lắm... Aizz, đáng tiếc anh chẳng nghe được gì.

Nhân lúc Từ Minh Bồng đang sửa soạn đồ đạc nằm viện, anh viết e-mail giao chi tiết công việc cho đồng nghiệp, thuận tiện chat với giám đốc nghiệp vụ còn lại để bàn giao, viết một bức thư gửi ấy người bạn thân thiết. Anh không kể mình đang bị bệnh, chỉ nói cơ thể không được khỏe lắm, nếu có biến cố gì sẽ liên lạc sau... Anh muốn biết, từ nhỏ đến lớn sức khỏe hoàn hảo, giờ lại bị sao đây?

Từ Minh Bồng xin phép nghỉ hôm nay để ở trong bệnh viện chăm sóc anh, nhưng sau ngày hôm nay còn có thể tiếp tục nghỉ làm như vậy không?. Cố Hằng Chỉ băng quơ nói. “Anh cũng không phải đứt tay gãy chân gì, ngoài việc nghe không được, mọi thứ còn lại vẫn bình thường, nhà xuất bản của em có sách gì hay nhớ mang tới cho anh đọc, như cái cuốn ‘Tìm kiếm tình cảm ngoài giá thú’ hôm trước đó...”

Từ Minh Bồng trừng mắt liếc anh một cái. “Để làm gì, anh muốn ‘phát triển tình cảm ngoài giá thú’ với mấy cô y tá ở đây hả?”

“Ài dà, em không nói anh cũng nghĩ không ra, tính ra đàn ông nằm viện, hưởng hơi bị nhiều em nhỉ?”

“Nếu anh khỏe lại, đồng phục y tá hay đồng phục nữ sinh em cũng mặc cho anh xem”. Những lời này, cô chỉ nói cho vui, hy vọng Cố Hằng Chỉ nghe được, nhưng nét mặt anh vẫn không thay đổi, chắc là không nghe được gì.

Lòng cô có chút thất vọng.

Bất chợt cửa phòng mở ra, một bà y tá lớn tuổi thân hình ục ịch kéo khay thuốc và kim tiêm vào. “Tôi đến lấy máu đây!”

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau một cái, rồi đồng thời liếc nhìn bà y tá kia, Từ Minh Bồng nhin không được phụt cười. “Phúc nằm viện của anh đó, còn không hưởng đi?”

Cô viết lên laptop, một dấu chấm hỏi rõ to nhấn mạnh, biểu tình bồn chồn, Cố Hằng Chỉ nhìn, mắt khép lại đau khổ. “Anh nghĩ tốt hơn em lấy cuốn ‘Tâm kinh’ cho anh đọc đi...”

Từ Minh Bồng cười ha ha.

Hai vợ chồng trong lúc khốn khó vẫn ráng tìm niềm vui, cảm thấy lần nằm viện này chẳng qua là một nốt trầm trong bản nhạc sôi nổi, tai là một bộ phận được che chắn không bị tổn thương, làm sao nói điếc liền điếc được, đợt trị liệu này phải mười ngày nữa tháng, đừng quá nóng ruột.

Mười ngày nằm trong bệnh viện, bác sĩ làm tất cả các xét nghiệm tinh vi nhất cho Cố Hằng Chỉ, đầu tiên là xét nghiệm máu để kiểm tra virus, đo huyết áp mạch tim để xem có gì không bình thường, dẫn đến lỗ tai mất khả năng nghe? Nhưng thân thể anh mạnh khỏe tráng kiện, ngay cả virus cảm cúm cũng không có, làm đủ thứ xét nghiệm mà vẫn không hồi phục thính lực được.

Anh nghe được trong ba mươi bốn năm, nhưng chỉ mới mất đi khả năng nghe mười ngày ngắn ngủi đã cả thấy chịu không nổi.

Nằm viện mười ngày, anh cố gắng không nghĩ quá nhiều, bác sĩ nói phải thả lỏng tinh thần, đừng gây áp lực với bản thân thì điều trị mới có hiệu quả. Khi Từ Minh Bồng không có ở đây, anh đọc sách, nói thật thì từ khi bắt đầu ra xã hội làm việc tới giờ anh không có thời gian đọc sách, thời gian này có lẽ là cơ hội tốt, anh nhờ cô mang đến rất nhiều sách, từ từ nghiền ngẫm, để khi xuất viện, kiến thức lụm lặt được trong sách có thể giúp cho công việc được trôi chảy hơn. Ngày xưa anh rất ngại phiền toái, không muốn làm chức vụ gì cao, chỉ muốn chạy lòng vòng khắp nơi cả ngày, nhưng nay khác rồi, anh còn có gia đình.....

Đợt trị liệu mười bốn ngày kết thúc, bác sĩ cuối cùng nhận ra tình trạng bệnh của anh không đơn thuần là bệnh do áp lực công việc, mở cuộc thảo luận chuyên môn và gửi anh qua khoa thần kinh não bộ.

Phải đợi một tuần mới có kết quả chính thức, trong khoảng thời gian chờ đợi, tình trạng của anh vẫn không có gì cải thiện, Cố Hằng Chỉ xin bác sĩ được về nhà an dưỡng. Từ Minh Bồng phản đối. “Anh nghĩ người anh làm bằng sắt hả? Anh nghĩ anh là con trai người sắt hay sao?”.

“Hóa ra ba anh ngày xưa làm anh hùng cứu thế giới? Tốt lắm.... Đã mười bốn ngày nằm viện rồi, kết quả vẫn vậy, hơn nữa ngoại trừ tai không nghe thấy thì người anh có làm sao đâu, bác sĩ chỉ muốn anh thả lỏng, anh nghĩ nếu nằm viện thêm chắc anh sẽ bị stress mà chết. Em nhìn em xem, mỗi ngày đều chạy tới đây, người cũng gầy đi không ít, anh không thích tí nào...”.

Lời anh nói ra hoàn toàn là suy nghĩ thật lòng, dù cho ở bệnh viện có được chăm sóc y tế tốt đến đâu, nhưng ở lại chỉ tốn tiền mà không phải là biện pháp hay, huống hồ anh có linh cảm... Kết quả chụp cắt lớp CT sẽ cho biết tai anh có vấn đề gì hay không, có thể chữa khỏi hay không, rồi chi phí chữa trị lớn hơn nữa, anh không thể không chuẩn bị sẵn sàng.

Từ Minh Bồng còn muốn viết gì đó nữa, nhưng cô biết nỗi băn khoăn của Cố Hằng Chỉ. Dù chưa nói ra lời, nhưng trong thâm tâm anh đã suy tính kỹ càng hết rồi, cô thấy anh nghiên cứu thông tin của các công ty bảo hiểm, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn*.

(*Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: “Không sợ thất thoát những cái lớn chỉ sợ không may”, nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ – Nguồn : blog.minhquan.info)

Một tuần trôi qua, có kết quả phim chụp CT, sáng sớm bọn họ đã có mặt, bác sĩ đưa cho họ kết quả và giải thích. “Tình trạng của anh nhà, tôi nghĩ phải chuyển sang khoa thần kinh não bộ”.

Khoa thần kinh não bộ.

Nghe mấy chữ này, Từ Minh Bồng căng thẳng, nhưng cũng không dám biểu hiện ra mặt sợ anh biết. Cô run giọng hỏi. “Tại, tại sao phải làm vậy hả bác sĩ?”.

Cô không tìm được cảm giác lo sợ, chỉ cần liên quan đến “não”, chắc chắn sẽ không phải là bệnh tình nhẹ.

Bác sĩ nhìn hai người, giải thích. “Não bộ gồm rất nhiều khu não cấu thành, ngoài tiểu não mà ai cũng biết, còn có não giữa liên kết giữa tiểu não và đại não. Não giữa chia làm hai phần trên và dưới, phần não trên chịu trách nhiệm điều khiển thần kinh thị giác, não dưới chịu trách nhiệm điều khiển thần kinh thính giác... Là nơi này đây”.

Nói xong, ông dùng bút chỉ vào phim CT. “Đây là khu vực ảnh hưởng đến thánh giá, có thể nhìn rõ một khối tụ màu đen đang nằm ở đây, trước mắt chúng tôi chỉ có thể xác định là một khối tụ máu, nhưng có khả năng đó là khối u, nếu muốn khẳng định thì phải chụp CT thêm lần nữa, còn phải làm kiểm tra MPI...”.

Nghe đến chỗ khối tụ máu, có khả năng còn là khối u, Từ Minh Bồng choáng váng mặt mày, máu trên mặt như bị rút đi hết thấy, giữa trán đầm đìa mồ hôi lạnh. Cố Hằng Chỉ đứng bên cảm thấy điều gì đó không ổn, sắc mặt cũng sa sầm.

Anh nghe không được, bác sĩ cũng không viết ra giấy để anh có thể đọc, anh biết mình không được phép đòi ông ấy làm thế, nhưng nhìn mặt Từ Minh Bồng làm anh lo lắng quá.

“Bồng Bồng, ông ấy nói gì vậy em?”.

Anh hỏi, Từ Minh Bồng không trả lời, cô không dám chắc mình đủ dũng cảm để nói cho anh biết kết quả, chỉ nắm chặt anh Cố Hằng Chỉ, tỏ vẻ không có việc gì.

Bây giờ, cô phải kiên cường lên.

“Là... Là u não sao bác sĩ?”.

Bác sĩ lắc đầu. “Có phải hay không thì phải kiểm tra rồi mới biết được, tóm lại tôi sẽ giúp anh chị chuyển qua khoa thần kinh não bộ, để các bác sĩ bên đó làm xét nghiệm cho anh nhà”.

7. Chương 7

Kết quả xét nghiệm, không phải là u não.

Nhưng tình trạng cũng không khá hơn u não là bao, một khối tụ máu. Bác sĩ hỏi anh. “Lúc trước đầu anh có bị va chạm mạnh vào đâu không?”.

Từ Minh Bồng truyền đạt cho anh, nghĩ đến đêm bão bùng hôm nọ, đầu anh rõ ràng đập vào đâu đó, bị cô vô tình đụng vào liên đầu đến co rúm người. Cô viết xong những lời bác sĩ nói vào giấy, hỏi anh. “Ngày đó có phải anh đập đầu vào đâu không?”.

Cố Hằng Chỉ sực nhớ lại chuyện lần trước, nhưng chỉ va chạm nhẹ một chút thôi, máu cũng đâu có chảy, tại sao.....

“Làm sao có thể?”.

Bác sĩ lắc đầu. “Não bộ là cơ quan rất mỏng manh, có lẽ khi đó anh đã bị xuất huyết trong, vết thương lại nằm ở dưới, cho nên bình thường không dễ phát hiện ra, tích tụ lại thành một khối máu, vừa vụn nằm đè lên trên dây thần kinh chi phối thánh lực. Tình huống của anh hiện giờ không thể chọc ống hút vào hút ra được”.

“Vậy... Mổ có được không bác sĩ?”. Từ Minh Bồng hỏi.

Bác sĩ thở dài một tiếng, sắc mặt trầm trọng. “Trước mắt khi khối tụ máu còn nhỏ, chúng ta chỉ có thể hy vọng tự nó tan đi, hơn nữa nằm ở vị trí này... Nói thẳng, quá sâu, còn gần vùng não trung tâm, dây thần kinh não bộ dày đặc rắc rối phức tạp, cá nhân tôi cũng không dám tùy tiện đề nghị mổ, tốt nhất nên quan sát tình hình thêm ít lâu nữa hẵng tính...”.

Nói tóm lại là bọn họ chỉ có thể án binh bất động, còn chuyện thánh lực bị mất là chuyện không thể tránh khỏi nữa rồi. “Vậy còn anh ấy, anh ấy sẽ nghe lại được chứ bác sĩ?”.

Bác sĩ cười khổ. “Anh Cố hiện tại tay chân vẫn lành lặn, không có biến chứng, nghe không được vẫn có thể sống chị ạ, rủi ro phẫu thuật rất lớn, tôi hy vọng hai người thân trọng quyết định có thực hiện hay không”.

Cho đến tận khi đã rời khỏi bệnh viện, Từ Minh Bồng vẫn còn như người mất hồn.

Bác sĩ đã đưa phim chụp cắt lớp lần hai cho họ xem, giải thích vị trí của khối máu tụ rất khó giải phẫu thành công, dù họ nhìn chẳng rõ là bao, nhưng hiểu rất rõ những lời bác sĩ nói, tuy rằng người mất đi khả

năng nghe vẫn có thể sống tốt, nhưng nếu vì muốn nghe được mà cố gắng thực hiện phẫu thuật, có khi còn làm tình trạng tệ hơn, có lẽ... Rất có lẽ, cô sẽ không đồng ý làm phẫu thuật.

Ngược lại với bộ dạng hoảng loạn của cô, Cố Hằng Chỉ bình tĩnh hơn rất nhiều, dù sao một trong hai phải có người đứng vững lúc này chứ. Anh cân nhắc tình huống, trước mắt không thể trở về công ty làm việc được, nhưng không thể cứ nghỉ làm mãi, về nhà, anh nói. “Anh muốn mổ”.

“Không!”. Từ Minh Bồng giật mình hô lên, nhưng anh cũng đâu có nghe được.

Cô cố tỉnh táo lại, cô hiểu đây là kết luận rất bình thường trên cương vị của anh, một người đang khỏe mạnh bỗng nhiên không còn nghe được nữa sẽ rất khổ sở. Anh không nhìn thấy nguy cơ tiềm tàng trong quyết định đó, anh vốn quen giao tiếp với mọi người rồi, hướng hồ còn là giám đốc nghiệp vụ, cô thật không dám tưởng tượng sau khi mất đi khả năng nghe anh sẽ sống những ngày tiếp theo sao đây.....

Cố Hằng Chỉ thấy cô cần môi không nói, anh biết cô hiểu anh. Nửa tháng nằm trong bệnh viện cũng đủ để cô nắm rõ bệnh tình của anh, nhưng anh đã quyết định rồi.

“Bồng Bồng, đồng ý với anh, được không?”. Anh nắm tay cô, nhẹ nhàng áp má vào gương mặt cô, nếu muốn cô chấp nhận với quyết định của anh, thật không dễ dàng. “Đừng để anh phải đối mặt với nó một mình, được không em?”.

Trụ cột vững chắc là anh, bây giờ lại là người cần được chống đỡ.

Từ Minh Bồng ngẩn ra, sau khi hoàn hồn chỉ muốn tát một cái vào mặt mình cho tỉnh. Cô đang làm sao thế này? Sao người bất an sợ hãi lại là cô! Cô nhìn chồng, anh đang tươi cười, đôi mắt đen ẩn chứa nỗi đau, sự yếu ớt. Trái tim cô như bị ai bóp nghẹt, anh đang bệnh nặng như thế, sao cô còn làm anh phải lộ ra vẻ mặt này.....

Cô đáp. “Được, em đồng ý”.

Dù Cố Hằng Chỉ không nghe được cô nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng của cô, cũng hiểu được cô đáp đồng ý. Lòng anh nghẹn ngào, nhìn mắt cô ươn ướt, hiểu được một lời đồng ý đã bao hàm tất cả dũng khí của cô. Bọn họ đều hiểu phẫu thuật rất may rủi, nhưng sống chết gì anh cũng phải mổ, anh hiểu vì sao Từ Minh Bồng không chấp nhận, nếu đổi lại người phải mổ là cô ấy, anh cũng sẽ kịch liệt phản đối, vì hai người không phải sợ bản thân mình chết đi, mà sợ cảm giác đau thấu tâm can khi vĩnh viễn mất đi người mình yêu thương trên cõi đời này.

Anh cúi người hôn cô, thầm cảm ơn cô vì đã chấp nhận quyết định bốc đồng này của anh. Anh cười. “Anh yêu em”.

Ba chữ như sét đánh trúng Từ Minh Bồng, nhìn người đàn ông đang cười trước mặt mình, cô không thể tin anh lại lựa thời điểm này để nói ra điều đó?! Anh... Làm sao anh có thể?!

Cố Hằng Chỉ cắn cắn môi. “Hiện tại không nghe được mình nói gì, nên nói câu này ra cảm giác dễ dàng hơn em à”.

“Anh là đồ chết tiệt...”. Cô rớt cuộc không nhịn được nữa rơi nước mắt, không ngừng mắng, dù sao anh cũng đâu có nghe được?

Từ khi anh cầu hôn cô đến giờ, đã hai năm rồi, mà chưa bao giờ anh nói với cô ba chữ này, cô cũng không nói, vì đã quá hiểu quá quen nhau rồi, sớm không còn cần những lời sáo rỗng làm màu nữa. Tình yêu của bọn họ đã bắt đầu từ rất lâu, từ mười bảy năm trước, từng chút từng chút một tích tụ lại, chậm chậm như nước chảy mòn đá mà lớn lên, đào sâu trong lòng nhau một đường hầm xuyên núi, xuyên qua mọi khó khăn thử thách trong cuộc đời, tỏa ra một hương vị dịu ngọt...

Chỉ cần một ánh mắt thôi cũng hiểu được lòng nhau nghĩ gì, nhưng anh vẫn chọn nói ra.

Mà cô, lại không cách nào đáp lại... Dù là “Em cũng vậy”, hay “Em cũng yêu anh”, anh đều không nghe thấy, sức mạnh của những câu nói này quá lớn, nó khiến cô hoảng sợ. Vì sao nhưng năm tháng trước đây cô không nói ba chữ này với anh? Cô hối hận quá.....

“Anh thật quá đáng...”. Cô khóc lóc dựa vào lồng ngực anh, dùng hết sức lực mà nói Em yêu anh, Em rất yêu anh, rất yêu anh... Nhưng anh không nghe được gì cả, chỉ có thể cảm giác thấy đôi môi cô mở rồi lại đóng nơi lòng mình...

Ngôn ngữ nếu không thể nói ra, sẽ mất đi ý nghĩa, hóa ra bọn họ có thể cho nhau nhiều hơn nữa những câu yêu thương, những lời tiếp thêm sức mạnh, nhưng họ đã bỏ phí mọi cơ hội...

Cố Hằng Chỉ ôm cô vô vọng, Lady đi thấy họ ôm nhau cũng chạy lại gần, cựa vào chân họ. Anh và Lady, một người một thú như đang kết nối vô hình với nhau mà lập lời thề — Nếu ta chết đi, mi phải chăm sóc cho cô ấy, phải trấn an vợ yêu của ta, biết chưa.....

Lady meo meo vài tiếng, như đồng ý, Từ Minh Bằng trừng mắt liếc anh một cái, rời khỏi lồng ngực anh, viết xuống giấy nhớ. “Không được phép có suy nghĩ quăng em cho Lady!”.

Cố Hằng Chỉ ha ha cười hai tiếng, hôn cô. “Sao mà anh quăng em được...”.

Nhưng có đôi khi, duyên kiếp cũng không nên kéo dài nữa.

Lòng anh bỗng trầm xuống, sắp không đứng vững nổi. Anh hôn cô, truyền đạt tâm hồn mình đến cô, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng mãnh liệt, như muốn đào ra mọi thứ trong lòng cô. Từ Minh Bằng cũng cần nụ hôn này, cần một hành động thật mạnh mẽ để cảm thấy anh đang tồn tại trước mắt mình, laptop và bút trong tay cô đồng loạt rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘cạch’ khô khốc, như tiếng chốt của cánh cửa nào đó đã mở ra.

Thế giới của Cố Hằng Chỉ vẫn là một mảnh âm u tĩnh lặng, nhưng anh có thể cảm nhận được hơi thở yếu mềm của người vợ trong ngực mình, níu kéo tri giác anh thanh tỉnh. Bọn họ ôm nhau vào phòng, cởi bỏ quần áo trên người, ngoài cửa sổ mặt trời vẫn còn tỏa sáng, Từ Minh Bằng cũng không quen phơi trần cơ thể mình vào những khi trời còn tỏ như thế này, nhưng giờ đây, họ không còn thời gian để băn khoăn những điều đó nữa.

Cô nói không nên lời, cũng không cách nào yêu cầu anh nói gì đó, vì trong chuyện này, ngôn ngữ hoàn toàn dư thừa, chỉ cần cảm thụ nhiệt độ của cơ thể nhau, là khát vọng bây giờ Cố Hằng Chỉ muốn.

Từ Minh Bằng cũng vậy.

“Bồng Bồng, em thật đẹp...”. Đôi mắt nóng bỏng của anh nhìn da thịt cô dưới ánh mặt trời, như muốn thiêu đốt cô. Mặc dù bình thường miệng lưỡi anh rất khôn khéo, nhưng khi nói những lời này vẫn thấy khó khăn, giờ thì anh không còn nghe được bản thân nói gì nữa, nên nói rồi cũng như là chưa nói.

Anh muốn nói cho hết lòng mình, nói với từng tác cơ thể của cô, Từ Minh Bằng đỏ mặt, anh thổ lộ chân thành như thế hại cô không biết ngăn lại sao. Cô ở dưới thân anh như một nụ hoa lần đầu nở rộ, cánh môi hé mở bật ra từng tiếng than nhẹ mê đắm lòng người. Cố Hằng Chỉ lại chỉ có thể “xem” thấy mà không thể nghe thấy. Anh thật không cam lòng, dùng môi mình nuốt lấy những âm thanh bật ra từ môi cô, hôn thật nhiều, thật sâu, bao phủ cô....

Cô như bông hoa vì anh mà nở rộ, ngay lúc cô đã sẵn sàng, Cố Hằng Chỉ tiến vào trong nụ hoa đó, tham lam hút lấy mật ngọt, Từ Minh Bằng giật mình, mở to mắt, chút đau đớn phút đầu lóe lên rồi tan biến mất, cô cắn môi không nói gì. Cô... Không có cách nào ngăn anh lại.

“Đừng nghĩ gì cả em”. Cố Hằng Chỉ cười khở, một bên hôn cô, một bên dùng “biện pháp bảo vệ”, từ khi quyết định có con đến nay, họ không tránh thai nữa, nhưng tình huống hiện tại, giả sử anh có chuyện gì không may... Anh không muốn cô một mình nuôi con, sẽ rất vất vả.

Từ Minh Bằng ôm chặt anh, toàn tâm toàn ý hứng lấy nhiệt tình liên tiếp của anh, dùng phản ứng của bản thân để thổ lộ tình yêu của mình đến anh, tình yêu đầy tràn trong trái tim cô....

Không muốn mất anh, cũng không thể mất anh. Cô chấp nhận hy sinh tất cả những gì bản thân mình đang có để đổi lấy bình an cho anh, bọn họ là vợ chồng, phải cùng chung hoạn nạn, cô sẽ không bao giờ cho phép anh ra đi một mình.

Cô lấy tương lai ra mà thề, đợi ưa gió hết thấy qua đi, cô sẽ sinh cho anh một đứa con, ở mãi bên nhau đến khi tóc mai bạc đầu...

Đợi nửa năm thử xem khối tụ máu có thể tự tan đi hay không thật sự rất lâu, Cố Hằng Chỉ quyết định thực hiện phẫu thuật, trở lại bệnh viện để làm các xét nghiệm cần thiết.

Thân thể anh cường tráng, có thể chịu đựng rủi ro, nhưng vị trí của khối tụ máu quá sâu, bác sĩ đành phải hoãn lịch mổ lại, để bảo đảm không có gì bất trắc.

Hai người cũng đã báo cáo chuyện này lại cho ba mẹ hai nhà, bác gái họ Từ ở đầu dây điện thoại ghen ngào. “Thằng bé đang khỏe mạnh như vậy, làm sao đột nhiên lại bị thế...”

“Cũng không phải bệnh nan y hết thuốc chữa, không có việc gì đâu, mẹ”. Từ Minh Bồng an ủi mẹ cô, mấy ngày nay cô đang cố để nhìn nhận mọi chuyện lạc quan hơn, không dám nghĩ quá nhiều.

Sợ càng nghĩ, lòng tin cô xây dựng được sẽ như lâu đài cát bị sóng vùi lấp, lở ra, tan đi mất.

Lâm Hảo Vân thỉnh thầy tướng số để chọn ngày thích hợp mổ, tuy nhà họ Cố không tin vào mấy chuyện đó, nhưng nhà sui gia có ý tốt cũng không thể chối từ, hướng chỉ vào lúc này, nếu thật sự có sức mạnh thánh thần tồn tại, họ cần nó vô cùng.

Nhà họ Từ vì việc này mà ăn chay niệm Phật, nhà họ Cố mỗi ngày đều đến nhà thờ cầu nguyện, xin các linh mục làm lễ cầu phúc, không cần biết có linh nghiệm gì không, họ vẫn cầu khẩn hết lòng hết sức, mong cho hai đứa tai qua nạn khỏi.

Một tháng sau, Cố Hằng Chỉ hoàn tất các xét nghiệm và tiến hành giải phẫu, trước khi vào phòng mổ, anh nắm tay Từ Minh Bồng, bình tĩnh an ủi. “Không có gì đâu em”.

“Dạ”. Cô gắng cười, vuốt vuốt mái tóc của anh, bàn tay chạm vào tóc anh rất mềm, mà sao lòng như bị ngàn cây kim đâm vào đau xót.

Cố Hằng Chỉ vào phòng mổ, trước khi đi còn quay lại vẫy vẫy cười với người nhà phía sau, Từ Minh Bồng bỗng gọi lớn. “Hằng Chỉ!”.

Nhưng anh không quay lại, bởi vì anh không nghe được....

Cửa phòng mổ đóng lại, màn hình trước phòng hiện lên tên anh.

Hôm nay ngoại trừ ba mẹ hai nhà, còn có cả ba cô bạn thân của Từ Minh Bồng cũng đến.

Ca phẫu thuật thực hiện suốt cả buổi chiều, Từ Minh Bồng lo sợ tiếng loa gọi họ vào phòng mổ lần cuối mà không phải phòng phục hồi.

Không khí đặc lại ngột ngạt, dù biết cần phải bình tĩnh vào lúc này, nhưng ngồi một chỗ, Từ Minh Bồng không thể ngăn những suy nghĩ âm ảm trong đầu mình hiện lên, không thể không nghĩ đến “nếu”.....

Không, mà phải bình tĩnh lại đi!

Từ Minh Bồng nắm chặt tay, kiên định cầu nguyện.

Không biết qua bao lâu, một bác sĩ đi ra, sắc mặt trầm trọng, nói. “Trước mắt tình trạng bệnh nhân không lạc quan lắm, đang xuất huyết nhiều, chúng tôi sẽ cố gắng tận lực cứu anh ấy....”.

Trời ơi!

Bà Cố nghe xong lời này không chịu nổi ngất xỉu, Từ Minh Bồng choáng váng mặt mày, đồ ăn vừa mới nuốt qua loa trào lên cổ họng, khiến cô lợm cổ muốn nôn ra. Phương Tề Hạm vội vàng thay cô trấn an người lớn hai nhà, Mạc Vi Á tiến đến đỡ lấy hai vai cô. “Bồng Bồng, kiềm chế chút đi bỏ!”.

“Tớ, tớ biết...”.

Mày phải tỉnh lại! Hằng Chỉ còn ở bên trong, bên ngoài còn có ba mẹ tuổi cao sức yếu chờ mày chăm lo.

Cô nhìn bác sĩ, ánh mắt yếu ớt. “Các ông làm ơn...”.

Bác sĩ gật đầu. “Chúng tôi sẽ cố hết sức”.

Lại tiếp tục chờ đợi trong vô vọng, không khí so với ban nãy còn nặng nề hơn. Nháy mắt đã hơn tám giờ, Phương Tề Hạm thở dài. “Mình đi mua cái gì ọi người uống”.

“Ừ, cảm ơn cậu”.

Từ Minh Bồng nói cảm ơn, còn uống cái gì thì cô không thiết.

Bác sĩ lại đi ra lần nữa, sắc mặt khá hơn lúc vừa rồi. “Tình hình bệnh nhân đã ổn định, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà... Ca mổ không thành công”.

Đến nước này thì chỉ cần bảo toàn tính mạng họ đã cảm tạ trời đất lắm rồi, bác sĩ nói sau khi hội chẩn sẽ thông báo rõ ràng cho họ biết, tóm lại người chưa có việc gì, mọi người có thể thả lỏng trong lòng một chút.

“Ba, mẹ, Vi Á các cậu về trước đi, con ở đây là được rồi”.

“Bồng Bồng.....”.

Thư Hân Vũ lo lắng, Từ Minh Bồng gắng gượng cười. “Nhiều người như vậy cũng không làm anh ấy nhanh tỉnh lại hơn, nhất là ba mẹ, ba mẹ còn phải đến thăm anh ấy, nếu anh ấy nhìn thấy ba mẹ tiêu tụy thế này, nhất định sẽ rất đau lòng...”.

Người lớn hai nhà nghe cũng hiểu được, Lâm Hảo Vân thay con gái trấn an ông bà thông gia. “Mọi người cứ về nhà nghỉ ngơi tạm cái đã, tình hình có gì mới Bồng Bồng sẽ thông báo ngay cho chúng ta biết”. Dứt lời, bà nhìn con gái, thở dài. “Con cũng đừng quá gắng sức, ba mẹ nghỉ ngơi một chút sẽ qua thay cho con, biết chưa?”.

“Dạ”. Cô cảm ơn sự chăm sóc của mẹ, vừa rồi ba mẹ chồng còn ở đây, cô không dám bộc phát cảm xúc trong lòng ra hết, chờ đến khi người lớn đã về hết, Từ Minh Bồng khóc như mưa, cả người run rẩy. “Làm sao bây giờ, em sợ lắm sợ lắm anh....”.

Sợ không may xảy ra chuyện gì, cô sẽ mất anh vĩnh viễn.

Ở trước mặt ba cô bạn thân, cô nói ra hết nỗi sợ hãi trong lòng mình, khóc đến sưng mắt, Phương Tề Hạm chịu không nổi. “Bồng Bồng, bồ tỉnh lại đi! Bồ muốn Tiểu Cố tỉnh lại còn phải an ủi bồ sao?”.

Cô giật mình, ngược đôi mắt đầm lệ lên, nói trong tiếng nấc. “Cậu thì biết cái gì?!”. Trong lúc chờ anh mổ, các cô đã giúp chăm sóc ba mẹ, tiếp bạn bè đến thăm hỏi, cô rất cảm kích tấm lòng của họ, hướng hồ những gì họ nói đều đúng cả.

Mạc Vi Á vỗ vỗ lưng cô. “Đi thôi, đi rửa mặt đã, để Tề Hạm và Tiểu Vũ ở đây giúp Tiểu Cố, mắt bồ giờ sưng như hai trái đào rồi, mà tui nhớ Tiểu Cố ghét đào lắm”.

Từ Minh Bồng miễn cưỡng nở nụ cười, hiểu Mạc Vi Á đang ráng dời sự chú ý của cô vào việc khác, liền không nói gì nữa. Cố Hằng Chỉ được chuyển đến phòng hồi sức, ít nhất phải ba mươi phút nữa mới chuyển về phòng bệnh thường, may mà lúc này còn có các cô ấy làm bạn... Cô thật may mắn.....

Khi Cố Hằng Chỉ tỉnh lại, là vì cơn đau đầu dữ dội đánh thức.

Anh than nhẹ, cổ họng đau khát, không biết mình đã tỉnh hay còn đang mơ? Nhưng thế giới của anh vẫn tĩnh lặng như cũ.

Mí mắt anh nặng đến nỗi mở không lên, cảm giác như có ai đó vừa đục khoét xây dựng trong não mình, cả người hết hơi hết sức.

Anh dùng hết chút sức lực cuối cùng cố gắng tỉnh lại, trí nhớ trong đầu có phần đứt quãng, không liên kết. Yếu ớt mở mắt ra, phát hiện một đồng người mặc áo trắng đang đứng xung quanh mình, đo lường kiểm tra cho anh. À... Nơi này là bệnh viện?

Đột nhiên anh thấy hơi chóng mặt, thân thể mỗi một, trong chốc lát, lại chìm vào hôn mê.

Chờ tỉnh táo lại, đầu anh đã đỡ hơn, nhớ được những chuyện trước khi hôn mê. Anh mở mắt ra, thấy người quan trọng trong tim mình vẫn đang ngồi bên giường nắm chặt tay anh, đôi mắt đen xinh đẹp hiền dịu là thứ đẹp nhất từ trước đến giờ anh từng biết.

Anh mấp máy môi. “Bồng Bồng...”.

Từ Minh Bồng ghen ngào, mắt đỏ lệ, giơ lên một tấm băng. “Thân thể sao rồi anh? Buổi sáng bác sĩ có kiểm tra cho anh, nói anh không sao, nhưng anh hôn mê rất lâu rồi đó...”.

Sáng nay anh có dấu hiệu tỉnh lại, cô lập tức gọi bác sĩ y tá đến, tình hình phục hồi của Cố Hằng Chỉ sau phẫu thuật không tệ, nhưng vẫn hôn mê suốt mười ngày mới tỉnh lại, vừa tỉnh đôi chút lại ngủ tiếp, cho tới tận bây giờ. Cô đút cho anh chút nước, cầm lấy tấm băng mi ca nhỏ, viết mấy chữ thật to. “Có khỏe không anh?”.

“Rất tốt...”. Anh miễn cưỡng trả lời, cổ họng sau khi uống nước thấy đau rát, anh nhấp thêm ngụm nữa, cơ thể nằm trên giường lâu ngày thiếu vận động nhức mỏi, thấy khả năng nghe của mình vẫn không phục hồi được, anh kinh ngạc mở to mắt.

Từ Minh Bồng nhìn sắc mặt anh biến đổi, hiểu được trong lòng anh đang nghĩ gì. Ngày đó cô đã nghe bác sĩ thông báo tình hình phẫu thuật của anh, vị trí của khối máu tụ còn nằm sâu hơn so với dự đoán của họ, dây thần kinh mạch máu trong não dày đặc, lại nằm gần trung tâm cầu não quan trọng, nếu mổ nhầm sẽ bị liệt toàn thân, hơn nữa thời gian phẫu thuật quá lâu, máu lại chảy nhiều, họ không dám mạo hiểm tiếp tục, đành ưu tiên giữ tính mạng cho Cố Hằng Chỉ.

Cô viết tắt cả lời bác sĩ nói vào một tập giấy, chờ bác sĩ vào kiểm tra sơ bộ cho anh xong, xác định không có gì đáng ngại, mới đưa cho anh.

Cố Hằng Chỉ xem xong, khuôn mặt sầm lại, không nói thêm gì.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng. “Để một mình anh suy nghĩ đi em”.

“Được, em đi mua chút gì cho anh ăn”. Từ Minh Bồng viết lên băng, đứng dậy, hôn nhẹ lên môi anh một cái.

Cố Hằng Chỉ sững sốt, ở khoảng cách quá gần, anh nhìn thấy trên mặt cô vẻ tái nhợt mỗi một không thể che giấu được, bầu mắt thâm lại, đủ để hiểu từ lúc anh phẫu thuật đến khi hôn mê tỉnh lại, chắc chắn cô đã rất lo lắng khổ sở.

Nhưng giờ, anh thật không đủ bình tĩnh để an ủi cô.

Đến khi Từ Minh Bồng rời phòng bệnh, anh thở dài một hơi, đổ ụch xuống giường. Cơ thể mê man suốt mười ngày cực kỳ yếu ớt, anh nắm tay, ngày trước tập luyện thể thao cơ bắp rất rắn chắc, các đốt ngón tay cũng mạnh.

Anh may mắn chứ, thời gian phẫu thuật dài như thế vẫn không để lại biến chứng nào, tuy trí nhớ có hỗn loạn đôi chút khi tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn bình thường, duy chỉ có khả năng nghe vẫn không hồi phục.

Anh hiểu trong thời gian ngắn sẽ không thể mở lần nữa, có mổ cũng không bảo đảm sẽ nghe lại được, có lẽ anh phải... Phải thừa nhận mình sẽ không còn nghe được nữa.

Lúc trước còn nghĩ có cơ hội phục hồi, nay đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, anh không thể lạc quan được nữa.

Từ Minh Bồng trở lại, cô mua ít táo. Về mặt Cố Hằng Chỉ vẫn vô cảm như trước, anh không nói câu nào, chỉ lo cử động nhẹ tay chân, cô cũng không biết mình có thể giúp gì cho anh, những chuyện vụn vặt xảy ra trong suốt thời gian anh hôn mê cô đã đưa cho anh đọc hết, sau khi anh tỉnh lại, cô cũng đã giúp anh lau sơ người và mát xa, uống một ít nước....

Cô còn đang miên man suy nghĩ, Cố Hằng Chỉ nhìn chậu nước và khăn mặt bên cạnh, thầm khẳng định chính cô là người đã ở bên chăm sóc mình suốt những ngày qua. “Bồng Bồng, em vất vả rồi”.

Từ Minh Bồng giương mắt, thấy anh cười, cô lắc đầu nguây nguậy. Không, cô không muốn nghe anh nói những lời này! Chẳng lẽ cô lại kể lể một chút vất vả như vậy sao? Anh tỉnh lại sau ca phẫu thuật, còn phải

đổi mặt với sự thật mình sẽ vĩnh viễn không nghe được nữa, anh rõ ràng có thể nổi điên lên như một kẻ tâm thần để bộc phát hết cảm xúc bất mãn trong lòng, nhưng không ngờ câu đầu tiên anh nói, lại là ‘cảm ơn’ cô...

Người đàn ông này, chính là chồng cô.

Cố Hằng Chỉ cố nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của cô, ngón cái lướt qua khóe mắt nhòa lệ, lòng nghĩ lung tung mãi giờ cũng quyết định được rồi.

Cô là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời này của anh, là may mắn duy nhất còn sót lại trong đời anh, anh phải bảo vệ chăm sóc cô. Anh nghĩ đến hai năm trước khi mình cầu hôn, vốn tưởng rằng cả hai sẽ sống an bình vui vẻ cả đời, nhưng bây giờ... Anh không dám khẳng định chắc chắn như vậy nữa.

Từ Minh Bồng cảm nhận được nỗi chua xót trong lòng anh, cầm trái táo và con dao hươu lên, ý muốn nói — em gọi táo cho anh ăn.

Cố Hằng Chỉ gạt đầu, Từ Minh Bồng không hề giỏi nấu nướng, gọt trái cây cũng không biết, bình thường gọt được hoàn chỉnh một trái táo hay trái lê thế nào cũng cắt trúng tay đôi ba lần. Anh nhìn, nghĩ rằng nếu bây giờ, cô có thể gọt hết quả táo đó mà không bị đứt tay, như vậy, anh sẽ không...

“A”. Chưa gọt hết nửa trái đã cắt trúng tay, Từ Minh Bồng xuyết xoa mấy tiếng, cố ý dùng vẻ mặt biến đổi phong phú để Cố Hằng Chỉ hiểu, cô tiếp tục gọt, giây tiếp theo nghe anh mở miệng —

“Bồng Bồng, chúng ta ly hôn đi”.

Từ Minh Bồng giật thót người, nghe được câu này, cô nắm chặt tay, miệng vết thương được thể càng chảy nhiều máu hơn, nhưng cô không hề thấy đau. “Anh nói cái gì?”.

Cố Hằng Chỉ làm sao nghe được cô hỏi lại, mà cũng không muốn nghe, anh thấy tay cô đầm đìa máu, cuống lên, vội vàng rút giấy vệ sinh cầm lại. “Em, sao em không cẩn thận chút nào hết vậy...”.

Là ai hại cô như vậy chứ?!

Từ Minh Bồng gạt tay anh ra, không quan tâm ngón tay vẫn đang chảy máu, cầm lấy bút viết ba chữ thật to lên bảng. “Tôi không cần!”.

Cố Hằng Chỉ không ngạc nhiên với câu trả lời này, người phụ nữ anh cưới làm vợ tất nhiên không phải hạng người thấy hoạn nạn chỉ biết đến thân mình, nhưng anh muốn cô suy nghĩ, muốn cô rời xa mình đi, đâu biết được điều anh nói lại... Làm cô bị thương. “Đợi chút, anh kêu bác sĩ đến, em tạm cầm máu lại đi...”.

Anh ấn nút gọi y tá, cô vẫn đứng lặng yên trước mặt anh, cắn chặt môi, đôi mắt đã nhiều ngày mỗi một rũ xuống ngập nước, đau đầu nhìn khiến anh xót xa, tay cô vẫn chảy máu, miếng giấy vệ sinh thấm đỏ cả, Cố Hằng Chỉ thấy vậy kinh hãi kêu lên. “Bồng Bồng!”.

Từ Minh Bồng không thèm nhìn anh, khi y tá đến, nhìn tay cô chảy máu nhiều cũng hoảng sợ. “Chị ơi, theo tôi đến phòng cấp cứu...”.

Cô vẫn đứng đó, giống như con thú bị thương cự tuyệt lòng thương hại của người khác. Đôi mắt quật cường nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt, giống như đang ép anh thu hồi câu nói vừa rồi. Cố Hằng Chỉ thở dài, hiểu ý cô, chỉ nói. “Bồng Bồng, em cứ cầm máu lại trước đã, sau đó chúng ta nói chuyện”.

Từ Minh Bồng cầm tấm băng. Cô hận anh, thật rất hận anh... Không để ý cô y tá đứng bên cạnh, cô kiên trì viết xuống mấy câu. “Anh biết không? Lời anh vừa nói, còn làm em đau hơn thế này”.

“Bồng Bồng...”.

Cô đi theo y tá băng bó vết thương, bỏ lại phía sau người đàn ông với ánh mắt khổ sở.

Vết cắt sâu đến mạch máu, cần khâu lại, bác sĩ tiêm thuốc tê cho cô, nhưng cơn đau rút trong cội lòng, vẫn giằng vò cô không dứt. Làm sao cô không hiểu nỗi băn khoăn trong lòng Cố Hằng Chỉ cơ chứ? Không thể nghe được, anh sẽ không còn khả năng làm việc bên ngoài, trách nhiệm chăm sóc ba mẹ già hai bên sẽ đổ dồn lên vai cô, anh có ý tốt khi không muốn liên lụy cô, nhưng...

Từ Minh Bồng cắn răng, cô không thể chấp nhận được.

Bác sĩ khâu lại vết thương trên đầu ngón tay, băng lại cho cô, cô bước ra khỏi phòng khám, thuốc tê làm cô mất đi cảm giác, may mà cô không phải nghệ sĩ âm nhạc, có mất một ngón tay cũng không có gì to tát...

Từ Minh Bồng dẫn đo mãi. Cô không về phòng bệnh, ngồi ở băng ghế dài ngoài hành lang, nhìn người đi lại bốn phía, trên mặt là bao vẻ đau đớn mỗi người mỗi khác, cô đoán chính mình bây giờ cũng không khá hơn họ là bao, chật vật, nghèo túng, vết thương thể xác có thể lành lại, nhưng còn vết thương trong tâm hồn? Làm sao chữa khỏi?

Mặc dù cô hiểu Cố Hằng Chỉ không muốn cô khổ lây, nhưng bị anh đối xử như vậy, cô thật không cam tâm, hóa ra vị trí của cô trong lòng anh, không đủ lớn đủ mạnh để ở bên anh đi qua đoạn đường cực khổ, mưa gió này.

Nhưng mà... Cô đã làm gì sai?

Từ Minh Bồng ngồi bất động, nhìn trần bệnh viện loang lổ những vết ố, nghĩ ngợi. Nghĩ đến hai mươi năm cả hai quen biết nhau, nghĩ đến lời cầu hôn của anh với mình, sau đó mình đồng ý, hai người sỏi bước trên giáo đường, rồi cuộc sống hôn nhân... Cho tới bây giờ, cô đều dựa vào anh, mỗi khi yếu ớt sợ hãi, anh đều ở bên cạnh, dùng mọi cách, để nạp lại năng lượng cho cô...

Thậm chí khi bản thân anh ốm đau, sau khi tỉnh lại, câu nói đầu tiên vẫn là đau lòng vì nhìn cô tiều tụy. Cô yếu đuối như vậy, còn chưa thể làm anh yên tâm, nói chi làm chỗ dựa. Tề Hạm nói đúng, cô phải tỉnh lại, phải đứng lên, không thể để anh trong tình huống thế này còn phải lo lắng ỉn.

Mình... Không được gục ngã lúc này.

Từ Minh Bồng siết chặt tay thành nắm đấm, tay vẫn còn tê, còn đau nhức, nhưng đau đớn đó làm cô tỉnh táo. Cô phải kiên cường, tinh thần phải thông suốt, mới có thể làm chỗ dựa cho anh lúc này. Hai mươi năm qua anh đã là bờ vai vững chắc để cô tựa vào, nhưng từ giờ trở đi, cô sẽ là bờ vai cho anh tựa vào, không thể lại khóc.....

8. Chương 8

Từ Minh Bồng quyết định tỉnh lại và đứng dậy.

Cô không trở về phòng tìm Cố Hằng Chỉ mà gọi cô y tá chuyển lời dùm cho anh là cô không sao, sau đó trở về nhà.

Mười ngày nay, ban ngày cô đi làm, buổi tối đến chăm sóc Cố Hằng Chỉ, cuối tuần ở cả ngày bên bệnh viện, nhà biến thành nơi trở về để lấy vài thứ này nọ và cho Lady ăn. Không có người ở căn nhà thật bừa bộn, từng tia nắng chiếu rõ thấy bụi bay trong phòng. Nơi thuộc về hai người nay vắng đi một, thì chẳng còn chút ấm áp nào trong đó nữa.

Cô phải cải thiện lại hết thảy mọi thứ.

Từ Minh Bồng bắt tay vào dọn dẹp, lau dọn tất cả các phòng, đổi ổ nằm cho Lady. Dùng túi ni lông che đi vết thương ở tay, tắm rửa một cái, chăm sóc mặt, đánh má hồng đơn giản và tô son, làm cho khuôn mặt có chút sức sống, cuối cùng mặc quần áo, trở lại bệnh viện.

Trong phòng bệnh, ngoài Cố Hằng Chỉ còn có ba mẹ hai nhà, bà Lâm Hảo Vân thấy cô đến, lo lắng dang ngang cổ rớt cuộc xep xuống. “Cái con bé này, sao không nghe điện thoại?”.

“Con xin lỗi”. Cô hiểu mẹ không trách cô, chỉ là lo lắng quá đỗi mà thôi. Từ Minh Bồng nhìn bốn người lớn trong nhà, đoán Cố Hằng Chỉ đã kể hết cho họ nghe chuyện phát sinh hồi sáng. Anh luôn quyết đoán và cũng có đủ năng lực để thuyết phục cô chấp nhận quyết định của mình, nhưng lúc này — không như vậy nữa đâu.

“Ba, mẹ, mọi người về trước đi, để con và anh ấy nói chuyện một chút”.

Ba mẹ hai nhà liếc nhau một cái, cuối cùng gật đầu, bà Cố đi lên ôm cô một cái, nói. “Mặc kệ cuối cùng ra sao, con vẫn là con gái mẹ”.

“Cảm ơn mẹ”. Hốc mắt Từ Minh Bồng nóng lên, lần đầu cô được mẹ chồng thân mật ôm vào lòng như vậy. Mẹ chồng cô ngày xưa thân hình phúc hậu, giờ gầy yếu hơn rất nhiều, đáy lòng Từ Minh Bồng xót xa, cô làm con dâu, làm vợ thế nào mà tại thời điểm này không thể làm chỗ dựa ọi người, còn tăng thêm nỗi lo cho họ.

Cô nhìn người đàn ông nằm trên giường, sắc mặt anh đỡ hơn lúc vừa mới tỉnh dậy, chắc đã ăn và đi lại cho đỡ mỏi rồi. Cố Hằng Chỉ thấy cô nhìn mình, nhin không được dời ánh mắt đi chỗ khác, không khí bỗng rơi vào trạng thái xấu hổ kỳ quặc...

Ly hôn....

Cô không biết nên thương hay nên giận khi anh nói ra hai chữ này, cô đau lòng khi thấy anh đã lâm vào tình trạng này vẫn đặt quyền lợi của cô lên trên.

Cô lấy ra mấy bản vẽ — là bản mới, mấy ngày nay văn phòng cô bận rộn không ngừng, bản vẽ cũ còn đặt ở bàn trà bên cạnh, vết máu dính trên đó đã khô, nhưng vẫn có thể nhìn ra khi đó cô bị thương rất nặng.

Cố Hằng Chỉ sờ nhẹ lên ngón tay được băng lại của cô, đau lòng lắm, lúc cô y tá viết lên giấy cho anh biết ngón tay cô bị đứt đến mạch máu phải khâu lại. Trời ơi, rốt cuộc đau đến mức nào chứ? Chắc khi đó cô ấy phải cắn chặt môi, cố gắng viết xuống mấy dòng. “Anh biết không? Lời anh vừa nói, còn làm em đau hơn nhiều”.

Anh không có ý đó, nhưng nếu thời gian quay ngược lại, anh biết mình vẫn sẽ nói câu này.

Hơn nửa ngày Cố Hằng Chỉ không nói chuyện, hai người cứ im lặng như thế, vừa rồi đã nói hết cho ba mẹ biết, thuyết phục họ không phản đối, nhưng khi nhìn vào mặt cô, anh không dám nói dù chỉ là một câu.

Không, mình không thể ích kỷ như vậy, không nên bỏ mặc cô ấy, dù vừa rồi đã tập đi tập lại để nói ra không biết bao nhiêu lần... Hiện tại thì sao, tại đã không nghe được, miệng cũng tắc rồi ư?

“Bồng Bồng...”. Anh mở miệng, giật mình nhận ra cổ họng đang nghẹn ứ, vừa uống nước xong nhưng lại đau như ai lấy dao cứa vào, khiến anh chẳng nói được gì.

“Nói đi, em nghe đây”. Từ Minh Bồng viết, sắc mặt bình tĩnh, biểu cảm kiên nghị khó dao động, Cố Hằng Chỉ thấy vậy trái tim thất lại, có vẻ như cô đã nghĩ thông, và cũng đã quyết rồi.

Anh thở dài. “Bồng Bồng, em có biết anh bây giờ không còn khả năng làm việc nữa, nếu có con, chúng ta sẽ không nuôi nổi, em còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội...”.

“Cơ hội gì?”. Từ Minh Bồng viết, thêm câu nữa. “Lấy một người em không yêu, chỉ vì sinh con rồi chăm sóc con lớn lên? Em không phải bà mẹ vĩ đại nhường đó đâu”.

Cô vốn không để tâm lắm đến đứa con, Từ Minh Bồng rất rõ ràng, cô muốn đứa con của “người này” chứ không phải của người khác, nếu anh không thể cho cô, không nên cho cô thì dù không có thì cô cũng không hối hận. Anh không biết thế giới của cô luôn xoay quanh anh sao?

Bởi vì, anh đã sớm thay đổi thế giới của cô...

“Em sẽ không để anh ra đi một mình, anh cũng không được đẩy em đi, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm, chưa thử làm sao biết, em sẽ cố gắng không trở thành gánh nặng của anh—”.

Từ Minh Bồng viết nhanh, Cố Hằng Chỉ xem mà nghẹn ngào, hốc mắt đỏ lên. “Không, em hiểu lắm rồi”.

Sao cô có thể là gánh nặng của anh được? Mà nếu có đi nữa, cũng là gánh êm ái ngọt ngào anh cam tâm tình nguyện gánh, anh chỉ phỉ nhổ chính mình bây giờ, sợ bản thân sẽ là rào cản trói buộc cô theo đuổi hạnh phúc...

Anh thà chết còn hơn.

Từ Minh Bồng hiểu anh, vươn tay ra, đặt lên ngực trái anh. Động tác quen thuộc này làm cả người Cố Hằng Chỉ run lên, nhìn tròn mắt cô đen bóng long lanh như nước, môi mấp máy, anh không nghe được, nhưng từ cử chỉ của cô, anh hiểu —

Là lời hứa khi kết hôn của họ.

Trước mặt Chúa trời, trước mặt linh mục, trước mặt bạn bè thân hữu, bọn họ đã thề hứa đời này kiếp này, nguyện ý ở bên nhau, dù cho nghèo khó, dù lúc vui sướng hay đau khổ, thất vọng, bệnh tật, cả đời sẽ không giận hờn nhau, không phản bội nhau. Rõ ràng đó chỉ là lời làm phép, nhưng khế ước vô hình đó đã chặt chẽ đóng đinh trong lòng họ, anh nhớ rõ, mà cô cũng không quên.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Cố Hằng Chỉ mím môi, một giọt nước mắt không kiềm nén được rơi xuống, anh mở miệng. “Anh xin lỗi”.

Những gì anh chưa nói phía sau câu này, anh hiểu Từ Minh Bằng đã biết.

Cô lắc lắc đầu, để anh nắm lấy bàn tay bị thương, cảm nhận hơi ấm từ anh.

“Anh xin lỗi, đã làm em bị thương”.

“Không có gì”.

Đôi mắt long lanh của Từ Minh Bằng ngắm anh thật tỉ mỉ, thăm tưởng nhớ lại mười bảy năm họ đã cùng nhau vượt qua. Nghĩ đến lúc anh đánh nhau vì mình, những chuyện cón con, anh bị phạt nhưng chẳng bao giờ nhắc tới, lúc anh thay cô nuôi mèo con, lúc đầu không quen, tay chân luống cuống, vết mèo cào đầy tay. Nghĩ đến việc anh bệnh vực cô khi cô bị bạn trai bắt cả hai tay... Không có lúc nào, nơi nào là anh không ở cạnh bên cô....

Nhớ lại rất nhiều thứ, anh đúng là bảo bối trân quý của cô, khiến cô muốn quý trọng hết lòng, từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên trong đời cô có một khao khát bảo vệ ai đó mãnh liệt đến thế...

Cô nhẹ nhàng vuốt mặt anh, cúi người đặt một nụ hôn lên má, trông anh tiều tụy quá.

Nhưng dù thế nào, anh vẫn còn sống, vẫn có thể gọi tên cô, bàn tay nắm lấy tay cô vẫn ấm áp, trong lồng ngực vẫn thỉnh thoảng đập của sinh mệnh, chỉ cần như thế, Từ Minh Bằng đã cảm tạ đất trời lắm rồi.

Hai người môi kề môi, hôn thật say đắm, như một nghi thức xác định sự tồn tại của đối phương.

Đây là lần đầu tiên Từ Minh Bằng chủ động hôn anh sâu đến thế, nụ hôn mang theo tình cảm mãnh liệt không kiềm chế được, bất chợt nhận ra mình đang làm gì, cô đỏ mặt hồng tai, đang muốn rút lui lại bị anh nắm tay, giữ lấy lưng.

Môi bị chiếm cứ lần nữa, dồn sức siết lấy, Từ Minh Bằng mềm nhũn hết tứ chi, ngực nóng hừng hực, như có người đổ nước trái cây vào đầu cô, vị vừa ngọt vừa chua xót.

Lúc này cô không trách anh lựa không đúng lúc, vì chính cô là người bắt đầu đầu tiên... Sau lưng là cửa sổ ếp kính, cũng không biết vừa rồi có bao nhiêu bác sĩ y tá đi ngang qua nhìn thấy, cô nghiêm mặt, hai má ửng hồng, Cố Hằng Chỉ nhìn cô xấu hổ cứng đờ hết cả người đột nhiên bật cười, hai mép xếch cao lên, cười rõ to, còn có chút ngớ ngẩn trong đó.

Ngực Từ Minh Bằng thất lại, đã lâu lắm cô chưa thấy anh cười như vậy, dù nằm trên giường bệnh với khuôn mặt xám xịt, nụ cười vẫn sáng rõ như ánh nắng mặt trời, xua đi mây đen u ám. Cô thật không dám tin, đã nhiều năm như vậy bản thân vẫn bị cuốn vào nụ cười của anh, một nụ cười tươi tắn hấp dẫn...

Bây giờ cô mới hiểu, yêu một người nào đó vốn không hề có giới hạn, tưởng rằng mình đã yêu đủ, không thể yêu thêm, nhưng cô đã sai, hóa ra cô yêu anh nhiều lắm, còn nhiều hơn chính cô tưởng tượng, cho nên khi anh nói hãy ly hôn, cô đã bị đả kích rất lớn.

Không có anh, cuộc đời cô không còn đầy đủ nữa.

Cô cầm lấy tấm băng, viết lên. “Từ này về sau em sẽ làm chủ trong nhà, anh phải nghe em”.

Cố Hằng Chỉ nở nụ cười. “Vậy, bà chủ, bà thấy thịt bò hầm ngon hơn hay kho ngon hơn?”.

“Kho ngon hơn, còn nữa, tôi không thích ngọt lắm đâu”.

Hai người nhìn nhau cười, nắm chặt tay nhau. Hai năm trước, khi anh cầu hôn cô, cô còn tưởng cả đời mình đã không còn duyên phận với tình yêu nữa, cô còn hăm mộ khi thấy bạn thân kết hôn tình cảm dạt dào, mà không phát hiện ra tình yêu đã ở cạnh cô, từ rất lâu rồi.....

Hiện tại, cô không cần hâm mộ bất kì ai nữa.

Cố Hằng Chỉ chỉ còn vết thương ở đầu, còn tay chân vẫn bình thường. Sau khi xác nhận não bộ không còn vấn đề gì nữa, cũng muốn hoạt động thân thể, nên quyết định sẽ xuất viện.

Lần này về nhà khác với lần trước, lần này anh phải thừa nhận mình không có hy vọng nghe được nữa. Vị trí của khối máu quá sâu, thời gian mổ sẽ rất dài, não thiếu dưỡng khí, tế bào hoại tử, có khi còn nghiêm trọng hơn. Kết quả ca mổ đã quá rõ ràng, phải thay đổi những thói quen trong cuộc sống nữa, anh không thể cứ ở nhà ăn ngồi chờ chết, mặc dù thật muốn làm một đức ông chồng nội trợ, nấu ăn, đi chợ mua đồ.

Trước khi xuất viện, anh đã đọc rất nhiều sách tham khảo, quyết định sẽ học đọc khẩu hình miệng, nhưng rất ít nơi ở Đài Loan dạy cái này, anh đành tự học.

Cố Hằng Chỉ nghỉ việc ở công ty, cả ngày cắm rỗ trước tivi, nhìn chăm chăm vào mòm mấy diễn viên hí kịch truyền hình. Tin tức Đài Loan nói rất nhanh, Từ Minh Bồng tìm cho anh mấy vở “Đại môn” với “Vương triều Ung Chính” linh tinh gì đó toàn diễn viên hí kịch, để anh nhìn miệng họ cho dễ.

Cố Hằng Chỉ không thể tiếp tục đi làm, may là hai người bình thường chi tiêu không lớn, còn có tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, rồi tiền bảo hiểm, v.v... Nếu đầu tư đúng chỗ có thể sinh lời không ít, ba mẹ hai đứa nghe xong chủ ý của anh tất nhiên không chấp nhận. Ông Cố mặc dù không nói ra miệng, nhưng thấy con trai gặp nạn vẫn đưa lưng ra chống đỡ mà không trách trời trách đất, cố gắng tìm phương hướng giải quyết, ông thâm nghĩ trong lòng nếu nhà họ Cố của ông sau này thật không có ai nối nghiệp, con trai ông coi như vẫn không làm thất vọng liệt tổ liệt tông.

Đảo mắt đã hơn một tháng đi qua, nhiệm vụ mỗi ngày của Từ Minh Bồng vẫn như cũ — đọc diễn cảm. Vợ cầm một quyển sách, đọc từng chữ từng chữ một, chồng cầm sách vừa nhìn, vừa đọc khẩu hình miệng vợ, nhận biết chữ.

Đêm nay, anh đưa cho cô một quyển sách. “Hôm nay em đọc cái này nhé!”.

Từ Minh Bồng cầm lấy, liếc qua nhan đề, dở khóc dở cười. “Bảo em đọc thơ tình cho anh nghe hả?”.

Cuốn sách anh đưa là quyển “Tuổi xuân không hối tiếc” của Mộ Dung, Cố Hằng Chỉ trộm cười thỏa mãn, vỗ vỗ giường thúc giục. “Nhanh chút nhanh chút”.

Được rồi, dù sao anh cũng đâu nghe thấy giọng cô.

Ý nghĩ như vậy đột nhiên xuất hiện, cô không thể phủ nhận mình buồn vì điều đó, có khi cô đang làm gì đó theo thói quen gọi anh, nhưng gọi vài tiếng mới chợt nhận ra, anh có nghe được đâu.

Cảm giác này thực tịch mịch, nhưng người mắc phải so với cô lại rất thoải mái, thậm chí còn hay lời tạt tai mình ra nói giỡn. “Sau này ở trên giường em có thể thả lỏng đi, không cần cố sức la hét... Ai da, anh là bệnh nhân! Phản đối bạo lực...”.

Anh luôn miệng la oai oái làm Từ Minh Bồng vừa bực mình vừa buồn cười. Cô cầm quyển sách nhảy lên giường, ánh đèn vàng đầu giường tỏa sáng vòng quanh họ. Thơ của Mộ Dung câu chữ đơn giản mà lưu luyến, viết về tuổi trẻ và tình yêu, làm cho tim người đọc thổn thức.

Lúc tuổi còn trẻ, khi yêu ai đó, em ơi, em ơi, nhất định phải thật dịu dàng với anh ấy.

Từ Minh Bồng chậm rãi đọc câu thơ này, từng chữ, từng chữ, Cố Hằng Chỉ chăm chú nhìn khẩu hình miệng cô, rồi lại liếc nhìn trang sách. “Đúng rồi, cho nên phải hiền lành với anh một chút biết không”.

Cô lườm anh một cái, tiếp tục đọc. Rất nhanh, hai người họ đã chìm đắm vào những câu thơ duyên dáng, hai gò má Từ Minh Bồng hồng hồng vì mới tắm rửa xong, anh ngắm cô, không biết là đang ngắm chữ trong sách hay đang ngắm người đọc sách, anh rất muốn nghe giọng cô, muốn biết khi cô đọc câu thơ đó sẽ như thế nào —

Đúng thế em ơi, chẳng có gì chúng ta có thể an bài được. Nhưng khi năm tháng trùng điệp rời đi, và em nhìn lại cuộc đời mình, mới thấy được có những chuyện số phận đã lên tiếng định đoạt...

Anh nghĩ đến một buổi chiều hè xa xôi ngày đó, cô ngồi lặng yên, ánh mắt trong trẻo ngăm nhìn anh trên sân bóng rổ. Rõ ràng số phận sớm đã định, vì sao khi đó bọn họ không phát hiện ra tình cảm của nhau? Có lẽ nếu phát hiện ra, bọn họ sẽ có nhiều thời gian hơn, không phải tiếc nuối như bây giờ.

Dường như bị bài thơ lãng mạn làm xúc động, hoặc do cô đang chuyên tâm đọc nên cánh môi rất mê người, Cố Hằng Chỉ không kịp được hôn lên, đầu tiên Từ Minh Bồng ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng đáp lại.

Buổi tối cực kỳ tĩnh lặng, Cố Hằng Chỉ mê mẩn ôm lấy thân hình mềm mại của cô, vì không nghe thấy nên anh càng lưu ý mỗi phản ứng nhỏ nhất của cô, mơn trớn đến đâu cũng hỏi. “Cảm giác được không? Em thích không?”.

Từ Minh Bồng mắc cỡ chết đi được, chỉ có thể gật gật rồi lắc lắc, ánh mắt hồng lên nhìn thẳng vào anh. Cố Hằng Chỉ hiểu anh đang đùa hơi quá, vợ yêu của anh bắt đầu khó chịu rồi đây. Dưới ánh đèn đầu giường, thân thể trắng mịn của cô mờ ảo như mây, anh sẽ chăm sóc, nâng niu bảo bối này, đem chính mình bùng bùng nhiệt tình tiến thật sâu vào cơ thể mềm non dịu dàng của cô.

Tình yêu của cô, là tất cả trong tâm trí của anh từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc, anh chân thành trở thành tín đồ của tình yêu đó.

Nửa đêm, hai người chầm dứt ôm nhau nằm ngủ, Từ Minh Bồng hơi khát nước nên tỉnh lại, nghe thấy một loạt tiếng động nhỏ ngoài cửa, rồi tiếng mèo kêu thảm thiết, cô giật mình hoảng sợ. Lady làm sao vậy?!

Cô vội vàng rời giường, mở cửa chạy ra ngoài, bật đèn phòng khách lên, thất kinh khi thấy một người đàn ông lạ đang ở trong phòng. Đồ đạc trong phòng khách hỗn loạn, cả hai người đều sững sốt, tên kia thấy tiếng mèo kêu cầu cứu chủ nhân âm ỹ, tức giận đâm một nhát xuống Lady đang bị thương nằm trên sàn —

“Dừng tay!”. Đầu óc Từ Minh Bồng trống rỗng, sắp diên đến nơi, tên khốn kia làm bị thương Lady chắc chắn là trộm đột nhập vào nhà, hắn ta cầm một con dao trong tay, bộ lông trắng của Lady dính đầy máu, nằm vật xuống sàn thở khò khè. “Sao ông có thể làm vậy chứ?!”.

Tên trộm thấy mình đã bại lộ, ánh mắt lóe lên vẻ thâm độc, cầm dao hướng tới chỗ cô, Từ Minh Bồng kinh hãi, đang tính chạy vào phòng khóa cửa tranh thủ thời gian, không ngờ tên kia đâm phải chướng ngại dưới sàn, ngã rầm xuống đất.

Con dao Thụy Sĩ rơi khỏi tay hắn, văng dưới chân cô, Từ Minh Bồng vội vàng nhặt lên, suy nghĩ bay vút vút qua trong đầu cô — cô muốn vào phòng đánh thức Cố Hằng Chỉ gọi cảnh sát, nhưng tình trạng của Lady đang nguy cấp, nếu tên này vào phòng bếp cầm vũ khí uy hiếp bọn họ, thì làm sao bây giờ.....

“Ông xã ơi, có trộm, anh mau báo cảnh sát!”. Cô hét vọng vào phòng ngủ, cố gắng trấn tĩnh, cầm dao, chia về phía tên trộm, cương ngạnh nhìn hắn. “Tôi bảo chồng tôi báo cảnh sát rồi, anh có ý định sát hại tôi, từ tội trộm cấp chuyển sang tội cố ý giết người, hiện tại mau rút đi, nếu không cảnh sát đến chắc chắn anh không trốn nổi đâu...”.

Từ Minh Bồng nhớ lại quyển sách pháp luật cô từng biên tập, cô liếc mắt nhìn Lady, mồ hôi lạnh chảy đầy trán. Tên trộm nghĩ đến lời cô vừa nói, tình huống trước mắt quả thật không có lợi cho hắn, mất đi vũ khí, cô gái này lại đứng chắn trước cửa, dù hắn xông lên có thể bắt được cô, nhưng...

“Chắc!”.

Biết hôm nay không trộm được thứ gì, hắn rời đi, không quên để lại đồng đất bấn trên sàn nhà.

Đến tận khi xác định tiếng động của tên trộm đã biến mất ngoài cửa, Từ Minh Bồng mới chạy lên khóa cửa trước lại, cả người nhũn ra ngồi bệt xuống sàn. Thật không dám tin, cô vậy mà đã đuổi được tên đó...

“Lady!”. Cô lập tức nghĩ tới “nguyên nhân” liều lĩnh vừa rồi, vội vàng chạy lại xem nó. Chú mèo bị đâm một dao, miệng vết thương chảy đầy máu, nhuộm đỏ cả bộ lông trắng tinh, lòng cô đau đớn. “Mèo ngoan ráng chịu đựng, tao lập tức mang mày đi bác sĩ thú y...”.

Từ Minh Bồng vào phòng, Cố Hằng Chỉ vẫn đang ngủ, bên ngoài hỗn loạn không ảnh hưởng gì đến anh. Cô mở đèn, lay anh dậy. “Tĩnh tĩnh! Anh!”.

“Hử... Làm sao vậy?”. Về mặt anh ngái ngủ, nhập nhèm mở mắt, vừa thấy bàn tay đánh thức mình đỏ những máu, tim muốn rớt ra ngoài. Anh vội vàng tỉnh giấc. “Bồng Bồng? Tay em... Bị sao vậy?!”.

Từ Minh Bồng không có thời gian giải thích, nhanh kéo anh ra ngoài phòng khách, bộ não mớ ngủ của Cố Hằng Chỉ vừa thấy tình huống liền tỉnh ngay, mặt biến sắc. “Anh đi gọi điện thoại đến bác sĩ thú y... Không đúng!”. Anh đâu có nghe điện thoại được. “Anh đi lấy cái làn, em gọi điện cho bác sĩ thú y đi!”.

“Được”. Cô gật đầu, ngay lập tức gọi cho bác sĩ thường khám bệnh cho Lady, giải thích tình huống.

Cố Hằng Chỉ lột một lớp khăn mềm vào cái làn, cẩn thận đặt Lady đang bị thương hôn mê vào đó, đặt một lớp khăn khác lên miếng vết thương cho nó.

Hai vợ chồng mặc nguyên quần áo ngủ, gọi quản lý tòa nhà báo cảnh sát dùm họ, tiện thể trông nhà dùm, rồi kêu taxi đến bệnh viện thú y. Trên đường, Cố Hằng Chỉ nắm cánh tay dính máu của cô, lo lắng hỏi. “Em có bị thương không?”.

Từ Minh Bồng tái nhợt, nghiêm mặt, lắc đầu, Cố Hằng Chỉ mới nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối đó đúng là hỗn loạn, bọn họ đem Lady đến bệnh viện, còn phải về nhà để giải thích với cảnh sát, Cố Hằng Chỉ không thể để cô về một mình, Từ Minh Bồng cũng không dám tùy tiện hành động một mình, hai người trở về căn hộ thì cảnh sát đã đến, cô kể cho họ nghe toàn bộ sự việc, miêu tả diện mạo tên trộm, cảnh sát nhìn về phía Cố Hằng Chỉ. “Còn... Khi đó anh nhà ở đâu hả chị?”.

“Anh ấy không biết, anh ấy đang ngủ”.

“Hả?”.

Từ Minh Bồng thần nhiên nói. “Tai anh ấy không nghe được”.

“Ôi, hóa ra là vậy”. Chú cảnh sát xấu hổ liếc mắt nhìn người chồng khỏe mạnh đứng kia, nhìn không ra, thì ra anh ta bị điếc?. “Thật may vợ anh đã tỉnh táo, tên đó cũng chỉ là trộm vặt...”.

Trộm vặt? Chỉ là một tên trộm vặt cũng đủ làm cô sợ chết khiếp, về mặt Từ Minh Bồng dờ dẩn, không nói nên lời.

Kiểm kê toàn bộ tài sản mất cắp xong, cảnh sát ra về. “Chúng tôi về trước, hai người chờ đến khi trời sáng hãy đến cục cảnh sát lập hồ sơ”.

Từ Minh Bồng dờ dẩn gật đầu, Cố Hằng Chỉ đứng bên sắc mặt âm u, biểu tình nhìn cũng không tốt mấy.

Tới khi hết thấy đã ổn định, di động của Từ Minh Bồng reng lên, là bác sĩ thú y gọi tới. “Lady rất tốt, dù có bị thương nội tạng một chút, nhưng không nghiêm trọng, đêm nay chị cứ để nó lại đây cho tôi quan sát, ngày mai hằng đến gặp nó”.

“Cám ơn anh...”. Đây đúng là sự kiện duy nhất đáng ăn mừng của hôm nay, Từ Minh Bồng thở phào một hơi, tìm trong đồng hỗn loạn tầm bãng, viết cho Cố Hằng Chỉ xem. “Lady không sao rồi”.

Mặt Cố Hằng Chỉ không chút thay đổi, thấy cô bắt đầu thu dọn. Nhìn dáng vẻ cô bình tĩnh lắm, nhưng tay vẫn đang khiếp đảm run run, anh đi lên trước, dừng tay cô lại. “Trước tiên cứ ngủ đi, ngày mai anh dọn cho”.

Từ Minh Bồng bị ôm vào trong ngực, nhưng độ ấm của anh không an ủi được sự hoảng loạn trong lòng cô. “Em, em không ngủ được...”.

“Ngaoan, không có việc gì nữa rồi”. Cố Hằng Chỉ nhìn biểu tình sợ hãi của cô, hôn lên môi cô. Anh ôm cô trở về phòng, sau đó cả hai cùng nằm trên giường, với lấy cái chăn quấn quanh cô thật chặt, xoa xoa lên lưng cô. “Không sao nữa rồi... Em không sao, Lady cũng không có việc gì...”.

Anh một lần lại một lần, kiên nhẫn an ủi cô, Từ Minh Bồng thế mới chậm chạp bớt run rẩy.

Vốn tưởng sẽ không ngủ được tối nay, nhưng thần kinh căng như dây đàn ban nãy, giờ thả lỏng toàn bộ, Từ Minh Bồng dần chìm vào giấc ngủ. Cố Hằng Chỉ ôm từ phía sau cô vợ được bọc trong chăn như cái kén tằm, khẽ vuốt mặt cô, xót xa nhìn thấy hàng nước mắt rỉ ra từ khóe mắt vợ.

Em chống cự đến giờ phút này, thật không hề dễ dàng đúng không em?

Ánh mắt anh kịch liệt đau, lồng ngực tức tối, hoàn toàn nhận ra sự bất lực của bản thân. Một tháng nay, anh nỗ lực học đọc khẩu hình miệng, dù vẫn chưa thể giao tiếp bình thường, nhưng cũng mơ hồ nhận ra được vài từ. Hơn nữa Từ Minh Bồng luôn tự giác giúp đỡ anh, nhìn khẩu hình miệng cô đã quen, vừa rồi cô nói chuyện với anh cảnh sát, không phải anh nghe được tất cả, nhưng...

“Anh ấy không biết, anh ấy đang ngủ”.

“Tai anh ấy không nghe được”.

Nét mặt cô thật bình thản, như thuật lại một điều bình thường hiển nhiên, ngay cả một câu oán giận cũng không có, chỉ yên lặng đáp trả, giống như cô sợ khi anh biết được sẽ chán ghét bản thân, thật cẩn thận. Nhưng khi gặp tên trộm trong nhà, anh lại không biết không thấy, còn nằm trong mộng đẹp ngủ ngon, một mình cô đối mặt với hắn, sẽ mang tâm trạng gì?

Còn nữa, nếu gặp phải tên trộm lỗ mãng hơn, không nghe lời cô dọa mà bỏ đi thì sao?

Anh không dám đoán thêm.

“Bồng Bồng...”.

Nhẹ giọng gọi vợ yêu trong lòng, Cố Hằng Chỉ siết chặt thêm vòng ôm, anh không biết phải làm gì để nghe được tiếng cô gọi, mặc dù trong lòng đau như dao cắt, cũng không thể nghe được tình cảm của chính mình. Anh nằm trong bóng đêm mở mắt thao láo, không thể ngủ. Mất đi khả năng nghe hóa ra là một chuyện thật đáng sợ, Cố Hằng Chỉ không muốn nghĩ quá nhiều về tương lai, cũng không muốn nghĩ về hiện tại, vì đối mặt với hiện tại, anh thấy tuyệt vọng...

Thật sự mình phải sống như thế này cả đời sao?

Một buổi tối tai họa tràn ngập như thế, anh sinh ra nghi hoặc với sự thật vốn tưởng bản thân đã chấp nhận.

9. Chương 9

Cố Hằng Chỉ bắt đầu mất ngủ.

Liên tục một tuần, anh ngủ không ngon, cho dù cố gắng đến mấy, vẫn tỉnh giấc nửa chừng, sau đó mở mắt thao láo, đến khi mặt trời mọc.

Anh sợ bóng đêm, hơn nữa khi mất đi khả năng nghe, mỗi lần nhắm mắt lại, cảm giác tĩnh mịch vô tri vô giác liền như sóng dữ mà ập vào anh, dường như muốn anh nghĩ ngờ có phải anh đã chết rồi không, anh chỉ có thể trợn tròn mở to mắt, xác định mình là ai, đang ở đâu, bị làm sao.

Di chứng sau cuộc phẫu thuật cộng với việc suy nghĩ nhiều làm não không được nghỉ ngơi đầy đủ, sau khi mổ anh còn bất chợt bị những cơn đau đầu đáng sợ, chỉ khi ôm Từ Minh Bồng ngủ vào lòng, cảm nhận độ ấm và hơi thở mới xác định cô đang mạnh khỏe anh mới thấy yên lòng.

Tên trộm được xác định là leo từ ban công nhà hàng xóm qua, may là bọn họ không đặt đồ đạc quan trọng gì trong phòng khách, cho nên không thiệt hại gì nhiều, chỉ độc mỗi bệnh mất ngủ của anh là không tốt lên được, chỉ có thể nằm chợp mắt chút chút lúc trời còn đang sáng tỏ.

Hôm nay, Cố Hằng Chỉ nằm ngủ vật vờ ở sofa, gượng gượng ngủ qua loa đến ba giờ thì tỉnh dậy.

Buổi chiều ba giờ, Từ Minh Bồng còn đang đi làm, anh chống thân hình mỗi một xoay người ngồi dậy.

Trời vẫn đang thu. Sau giữa trưa, mặt trời đã dịu bớt, Cố Hằng Chỉ mở to mắt, nhìn thời gian trôi qua. Xung quanh anh vẫn là một mảnh tĩnh mịch, cho dù mỗi ngày đều cầu nguyện khối máu tụ trong đầu nhanh tự tan đi, nhưng tới giờ vẫn không có gì thay đổi, thế giới này vốn làm gì có phép màu, anh đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Một màu đen u ám nháy mắt vây quanh anh, anh sắp không chịu nổi.

Cố Hằng Chỉ đi vào toilet, khóa cửa lại, sau đó —

Anh bắt đầu hét lên.

Từ Minh Bồng mở cửa ra, liền bị tiếng động đó làm hoảng sợ không thể động đậy. Cho dù cách một cánh cửa, cô vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hét bên trong truyền ra, tiếng gào thét khàn khàn dữ dội như tiếng một con thú khốn khổ. Cô đứng ở lối đi, cả người run lên, cảm thấy tâm mình bị xé rách, đau quá, đau quá.

Cố Hằng Chỉ vẫn dùng hết sức hét lên, anh đập tay vào vách tường, giải tỏa nỗi thống khổ không cam lòng, cho đến khi kiệt sức... Anh mới vịn vò nước rửa mặt, bình tĩnh lại.

Anh không đoán trước được thì ra Từ Minh Bồng đứng ngoài cửa đã biết hết thấy, cô khóc ướt cả mặt, nếu hôm nay không phải vừa vặn cô quên bản thảo ở nhà mà về lấy, có lẽ cả đời cô cũng sẽ không biết.... Người đàn ông của cô đến tội cùng đã tuyệt vọng tới mức nào.

Bởi vì, anh vẫn che giấu rất giỏi.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, một người mất đi thính lực, làm sao có thể vui vẻ lạc quan như vậy được?

Từ Minh Bồng ngồi ở phòng khách, chờ anh đi ra. Cô lau khô nước mắt, trang điểm lại, chuẩn bị sẵn bảng và bút viết, Lady ngồi trên đùi cô, trông mắt màu vàng hổ phách nhìn nhìn cô, rồi lại nhìn hướng phòng tắm, Từ Minh Bồng vuốt ve nó, không ngừng tự nhắc nhở mình. “Ráng đợi, không được khóc...”.

Cố Hằng Chỉ sửa soạn tốt bản thân, mở cửa đi ra, thấy cô ngồi trên sofa thì kinh ngạc. “Bồng Bồng?”.

Biểu tình trên mặt anh lập tức trở nên khó coi, giống như bị người khác đánh một cái, Từ Minh Bồng ngược lại, gương mặt trầm tĩnh nhìn không ra đang vui hay buồn, chỉ mỗi vành mắt là đã đỏ hồng lên. Ngón tay cô chỉ chỉ xuống ghế, ý muốn nói “anh ngồi đi”.

Cố Hằng Chỉ bắt đầu thấy hoảng trong lòng, anh ngồi xuống ghế, muốn hỏi cô “Về lúc nào” lại không mở miệng ra được. Có thể nhìn ra là cô đã khóc, là do anh làm cô khóc? Thật sự quá tốt rồi đây, phần u ám yếu đuối gì đó của anh không muốn cô thấy đã bại lộ.

Từ Minh Bồng giương mắt, nhìn chăm chú vẻ mặt biến hóa của anh. Cố Hằng Chỉ vốn chịu nền giáo dục của một quân nhân, mặt ngoài thì có vẻ không hề nghiêm túc, nhưng bên trong anh rất quật cường. Dù chịu thiệt thòi, chịu ủy khuất, cũng không chấp nhận để người khác biết được trong lòng anh tức giận căm phẫn, ngay cả lúc này cũng vậy, chưa từng để lộ bất an khi mất đi khả năng nghe, hay khi ca mổ thất bại...

Anh luôn ân cần, chăm lo đến ba mẹ, lo lắng cho cô, nên mới chịu áp lực vất vả như vậy, cô thực may mắn vì đã đột ngột trở về nhà hôm nay, nếu không như thế cô thật không biết anh còn lừa dối cô bao lâu?

Từ Minh Bồng cầm lấy bảng, chưa đợi anh mở miệng, liền viết xuống một câu, Cố Hằng Chỉ nhìn, không thể tin trở mắt ra. “Cái này...”.

Cô viết là. “Anh có nghĩ nên giải phẫu lần nữa không?”.

Cô nhìn anh, ánh mắt oanh liệt kiên quyết, như đã suy nghĩ kỹ mọi thứ. Cô vẫn biết Cố Hằng Chỉ muốn mổ lần nữa, vấn đề là phí tổn cho ca mổ nào quá lớn, còn phải làm các xét nghiệm khó khăn, huống hồ qua hai lần suýt thất bại lúc trước, bộ dáng người nhà lo lắng giày vò, khiến anh không đành lòng.....

Anh nhớ, và Từ Minh Bồng cũng biết, nhưng cô ích kỷ không muốn nói tới, vì sợ sẽ mất anh lần nữa, thà cứ duy trì hiện trạng bây giờ, tự lừa dối bản thân. Vấn đề này bây giờ còn ý nghĩa gì đây?

Lúc này, cô mới hoàn toàn hiểu được. Yêu một người bất chấp cả được mất mới là tình yêu chân chính.

“Bác sĩ trên thế giới nhiều như vậy, nhất định sẽ có người chữa khỏi cho anh, chúng ta không được buông tha bất kỳ hy vọng nào, được không anh?”.

Cố Hằng Chỉ hô hấp căng thẳng, nhìn cô viết ra câu này, nhất định cô đã hạ quyết tâm nhiều lắm, mới có thể chấp nhận, đối lại nếu là anh, chắc chắn anh sẽ dốc sức can ngăn cô cứ duy trì hiện trạng bây giờ...

Cô gái anh đã bảo bọc trong tay suốt mười bảy năm, giờ lại là chỗ dựa cho anh, tiếp sức cho anh đi về phía trước, không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được tình cảm trong lòng anh bây giờ, Cố Hằng Chỉ nhìn vào

đôi mắt đen láy của cô phản chiếu hình ảnh anh, trái tim anh như có hoa đang nở, đóa hoa nở vì nhìn thấy ánh mặt trời sau ngàn năm u tối...

Rất lâu sau, anh gật đầu.

Anh quyết định, sẽ mở lần nữa.

Là lần cuối cùng, nếu vẫn không được, anh cam tâm tình nguyện mãi mãi như thế này, dù sao anh cũng không có khả năng ích kỷ để cho người bên cạnh mình cứ vì mình mà chịu tra tấn.

Đúng lúc này, bạn tốt hồi học đại học của anh Kì Thiệu Thần xa cách bốn năm rồi cuộc hội ngộ. Bốn năm trước anh ấy bị ba mẹ bắt ép sang New York học, cắt đứt liên lạc với mọi người, nay biết được bệnh tình của anh, liền hỏi riêng. “Ông có muốn đến Mỹ làm phẫu thuật thử không?”.

Ba mẹ của Kì Thiệu Thần là người làm ăn, kinh doanh một công ty thực phẩm, chỉ có mình Kì Thiệu Thần là con trai độc nhất. Hai người trần trọc trao đổi MSN, anh ấy nói. “Bác của tôi lúc trước có bị chấn thương não, đi gặp bác sĩ tên Chris Lee, chủ một phòng khám nổi tiếng ở Mỹ, nếu ông đồng ý, tôi sẽ chuẩn bị cho ông một giường, còn về vấn đề tiền nong thì ông không cần lo lắng”.

Cố Hằng Chỉ dờ khóc dờ cười. “Quá hào phóng rồi bạn hiền”. Chi phí chữa trị y tế ở Mỹ đắt kinh người, huống chi đó còn là bệnh viện tư?.. “Chưa tính chuyện tôi ở nhà ông tới bốn năm”.

“Ông không cần trả đồng nào tiền nhà hết, hơn nữa khi ông lấy vợ, tôi còn chưa kịp đưa bao lì xì cho ông, huống chi bốn năm nay tôi bật vô âm tín, cũng chỉ liên lạc với mình ông”.

Câu cuối cùng mới là quan trọng nhất?.. “Ba mẹ ông không phản đối sao?”.

“Ừ, không phản đối”.

“Được”.

Cố Hằng Chỉ dứt điểm luôn, giữa hai người đàn ông với nhau thì không cần rầy rà, anh cũng không muốn nói thêm, nếu chữa trị khỏi, phần chi phí này anh đảm bảo mình có thể kiếm trở về, nhưng... Nếu không khỏi thì sao?

Anh đem bản khoản của mình nói cho Từ Minh Bồng hay, không ngờ bà xã đại nhân vừa nghe liền giương mi. “Đi, tất nhiên là đi. Em? Không cần lo lắng, em có thể tự nuôi sống bản thân... Còn Lady, tiền gửi ngân hàng cũng không phải ít, em cũng đã phấn đấu gần hai mươi năm, không sợ đói chết...”.

Cố Hằng Chỉ ôm lấy cô đáp lại, nay cô dĩ nhiên là chỗ dựa của anh.

Ngày hôm sau anh trả lời ông bạn thân. “Được, phiền toái ông”.

“Phiền gì, chờ ông khỏe lại đến công ty giúp tôi, tôi cho ông làm quản lý nghiệp vụ”.

Cố Hằng Chỉ cười khỏ, sớm biết tên tiểu tử này có mục đích mà. “Làm ông chủ phiền toái lắm...”.

“Có vợ rồi, còn nói cái gì phiền toái nữa!”.

Hai người đàn ông lên kế hoạch như vậy, nhưng dù có Kì Thiệu Thần hỗ trợ, bọn họ vẫn phải chờ đặt hẹn đến ba tháng. Xuân đến thu đi, Cố Hằng Chỉ đã trải qua một năm không nghe được tiếng động nào. Năm mới, khi bọn họ trở lại nhà họ Cố, ông Cố mua một dây pháo lớn, nói là muốn trừ xui, anh “nhìn” dây pháo nổ lách cách, nói. “Chờ anh khỏi bệnh, sẽ mua liền mười dây pháo, cho nổ một hơi nghe đã ghiền”.

Từ Minh Bồng lờm anh một cái. “Đến đó chắc tới lượt em điếc”.

“Vậy anh sẽ chăm sóc em cả đời”.

“Không cần”. Cô bĩu môi, viết xuống. “Chúng ta đều phải khỏe mạnh”.

Cố Hằng Chỉ đầu tiên hơi ngạc nhiên, sau đó bật cười. “Em nói đúng, chúng ta đều phải khỏe mạnh”. Dứt lời, anh cúi người hôn lên trán cô, đột nhiên nghiêm mặt, sờ lên chiếc nhẫn cưới đeo ở tay trái cô. “Từ Minh Bồng, em có đồng ý gả cho Cố Hằng Chỉ hay không, bất luận nghèo khó, vui buồn, thất vọng, bệnh tật, cả đời thề mãi mãi không xa rời, không phản bội?”.

“Anh...”. Cô đang muốn viết “Anh đang nói vớ vẩn gì đó?”, nhưng bị ánh mắt long lanh của anh làm kinh ngạc.

Cô nghĩ đến hôn lễ của bọn họ, người đàn ông này chặt vật ôm cô bước đi trên thảm đỏ, khi đó cô đã biết anh chính là bạn cùng đường duy nhất trong cuộc đời này của cô, là chỗ dựa cả đời của cô, dắt tay nhau đi đến nay đã tròn ba năm. Kết hôn không đơn giản, cuộc sống không đơn giản, thực hiện lời thề khi kết hôn cũng không đơn giản, nhưng bọn họ nay đã đi đến đoạn này của con đường, chính là một điều giản đơn như thế đấy, rất giản đơn.

Cô chần động trong lòng, mắt chữ a mồm chữ o, nói không ra tiếng, nhưng cô biết nhất định Cố Hằng Chỉ nhìn sẽ hiểu.

Anh bật cười, cầm tay cô. “Giờ em hỏi anh đi”.

Cô đỏ mặt, vừa bực mình vừa buồn cười viết xuống. “Đã biết đáp án, cần gì hỏi nữa?”.

“A

Sao lại vậy!”.

“Chờ anh khỏe mạnh trở về, em sẽ hỏi lại anh câu đó”.

Sau đó... Còn có một câu, cô khao khát anh có thể nghe thấy, một câu nói có sức mạnh phi thường. Cô rúc vào người anh, nói. “Anh sẽ khỏe lại”.

Cô tin tưởng vững chắc điều đó.

Ba tháng sau, Cố Hằng Chỉ đi Mỹ.

Lịch mỗ vào tháng năm, Từ Minh Bồng định đến đó sẽ qua Mỹ luôn, may mắn mạng internet đã phát triển vượt bậc, hai người sống cuộc sống vợ chồng qua MSN, không biết tán gẫu gì, nhưng khi bắt đầu, hiểu được người kia đang ở phương trời khác, nghĩ đến cái gì liền nói cái đấy. Cách xa nhau mười hai múi giờ, nhưng chỉ muốn nhìn thấy người kia mạnh khỏe, vất vả mấy cũng không sao.

Gần cuối tháng, tháng sáu phải báo thuế, Từ Minh Bồng muốn sang Mỹ vào tháng năm nên quyết định sắp xếp gọn toàn bộ hồ sơ sổ sách. Đây là tài liệu một năm trước Cố Hằng Chỉ đến các bệnh viện lớn nhỏ, Từ Minh Bồng đem ra phân loại, còn đồng giấy tờ rơi vãi ra, cô cầm lên, hai con mắt trở to. Là giấy tờ nhà.

Căn hộ này là quà của ba Cố cho hai vợ chồng, phí tu sửa và thuế là do Cố Hằng Chỉ trả, cho nên anh đứng tên nó, nhưng nay trên giấy tờ tên đã bị sửa, biến thành cô đứng tên... Từ Minh Bồng đờ người, từ lúc nào cô đã có một căn nhà, mà cô lại không biết gì hết?

“Có làm không đó?!” Từ Minh Bồng giận dữ, không thích anh làm việc này chút nào, giống như đang lo hậu sự vậy. Để cô đứng tên, rồi sao nữa? Anh có thể phủ tay thoải mái đi?

Mơ tưởng!

Tháng năm, Cố Hằng Chỉ phải nhận kết quả xét nghiệm nên không dùng máy tính, Từ Minh Bồng cũng không đề cập tới việc này, chỉ lo làm xong Visa, chuẩn bị chu đáo vé máy bay, quyết định ém xuống chờ gặp anh rồi hỏi luôn —

Ngồi trên máy bay, cô cầm sổ ghi ghi chép chép, viết xuống mấy câu sau : Anh làm chuyện đó lúc nào? Vì sao làm như vậy? Cô biết anh làm tất cả là vì cô, nếu có chuyện “vạn nhất” xảy ra, ít nhất không cần thông qua di chúc, nhưng cái loại “vạn nhất” này, cô không tính nghĩ tới...

Bệnh viện tư Kì Thiệu Thần giới thiệu nằm ở Philadelphia nước Mỹ, thành phố tràn ngập hơi thở xa xưa, cô từng xem phim “Philadelphia” do Tom Hanks đóng nên rất muốn được đến nơi này, nhưng không nghĩ khi có cơ hội đến, lại đến vì lý do đáng buồn này.

Kết thúc trong “Philadelphia” đầy tiếc nuối, nhân vật do Tom Hanks thủ vai tuy thành công trong việc chứng minh sự khác biệt của bản thân, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được cái chết. Trong phim có một đoạn rung động lòng người, nhân vật chính bệnh sắp ra đi vẫn cố gắng hét lên —

“Cuộc sống vẫn tiếp tục, tôi chính là cuộc sống, là thiên đường trong mắt mọi người. Cuộc sống của mọi người khắp nơi, máu và cát bụi thì sao? Tôi là thần thánh... Tôi đã bị lãng quên... Tôi là đấng tối cao trên trời, sẽ biến nhân gian thành thiên đường — Tôi là tình yêu! Tôi là tình yêu!”

Cô nhắm mắt, gấp quyển sổ lại. Nếu điểm xuất phát của anh là vì yêu, thì cô nên lấy tình yêu mà đáp trả, không nên ngây thơ chất vấn anh.

Cô viết xuống một câu nữa, trong lòng dần bình tĩnh lại, đến “thành phố của tình anh em”, cô tin mọi chuyện cực khổ rồi sẽ qua đi.

Trải qua mười giờ trên máy bay, rốt cuộc Từ Minh Bồng cũng tới Philadelphia, nước Mỹ.

Cô hoàn toàn không có thời gian thưởng thức vẻ đẹp của thành phố, vừa bước ra khỏi sân bay liền gọi taxi, vì muốn tạo bất ngờ cho Cố Hằng Chỉ, nên khi đến phòng khám, cô liền đến phòng tiếp tân hỏi đường đến phòng bệnh Cố Hằng Chỉ từng kể.

Mặc dù là bệnh viện tư, nhưng quy mô không hề nhỏ so với bệnh viện Đài Loan. Trong này có quy định thời gian thăm bệnh đủ thứ, còn phải kiểm tra trước khi vào khu vực phòng bệnh. Xung quanh đều là cây xanh, nếu không thấy y tá bác sĩ đi lại trên hành lang, chắc cô sẽ hoài nghi mình đang đi thăm trường học.

Đi đến, gặp một bác sĩ tóc vàng cao to, anh nhìn cô, đôi mắt xanh trợn tròn kinh ngạc. “Pun Pun?”

(*phiên âm tiếng Anh của từ “Bồng Bồng” là Peng Peng, anh zai tây này đọc nhầm thành Pun Pun =)))

“Hả?”. Từ Minh Bồng ngạc nhiên, nhìn kỹ anh ta, xác định mình không quen người đàn ông tóc vàng mắt xanh này. “Anh là...”

Cô dùng tiếng Anh hỏi, thấy đối phương hình như đã xác định danh tính của cô, khóe miệng nhếch lên thân thiện tiến đến. “Đúng rồi, cô đúng là Pun Pun, nhìn cô giống trong ảnh như đúc!”

Pun Pun... Lần đầu nghe không rõ, đến lần thứ hai, Từ Minh Bồng cảm thấy da đầu run lên một trận. “Anh có thể gọi tôi là Angela”. Nghe anh nhắc đến ảnh chụp, chắc là người quen của Hằng Chỉ?

“Ok, Angela, tôi cứ nghĩ cô sẽ đến muộn hơn”. Bác sĩ tóc vàng đẹp trai nhú nhú mày. “Đúng rồi, tôi còn chưa giới thiệu, tôi là Chris Lee, bác sĩ của anh Cố. À, tôi biết cô là ai, dùng tiếng Trung nói thì, gọi là... Tim nhỏ*?”

(*nguyên văn là : – tiểu diễm tâm)

“.....”. Là vợ yêu bé nhỏ phải không*? Từ Minh Bồng quyết định bỏ qua cách phát âm không rõ của anh bác sĩ. “Tôi là vợ anh ấy, có thể dẫn tôi đến gặp anh ấy được không?”

(*nguyên văn : - tiểu ngọt tâm = người yêu ngọt ngào bé nhỏ =)) hình như hai từ và anh bác sĩ soái ca bị nhầm, cơ mà ta cũng chả biết đâu, chém bừa í mà =)))

Vị bác sĩ trẻ tuổi nhiệt tình hào phóng, chắc là rất hợp tính với Hằng Chỉ đi? Tâm tình hồi hộp ban đầu của cô thả lỏng một chút, không ngờ gặp về mặt muốn nói lại thôi của Chris, ngập ngừng. “Tôi vẫn phòng tôi nói chuyện đã!”

Vì sao? Cô không hiểu, nhưng chắc bác sĩ có gì quan trọng muốn cô biết. Từ Minh Bồng gật gật đầu, theo bản năng đặt tay lên ngực ngăn nỗi sợ hãi, thái độ của Chris vẫn cực kỳ thân thiết. “Lần đầu tiên chị đến Philadelphia? À, vậy nhất định chị phải nếm thử mấy món đặc sản ở đây, nhà ăn của chúng tôi đồ ăn phong phú lắm, nhất là thịt bò, pho mát Fort...”

Anh ta cứ nói quang quác quang quác, kéo cô vào trong văn phòng, bên trong sáng sủa sạch sẽ, rất giống thư phòng bình thường. Anh mời cô ngồi trên sofa, nhờ cô y tá pha hai ly cafe, nhấp một ngụm rồi nói. “Tốt lắm, tôi phải nói cho chị hay, ca mổ của anh Cố vừa kết thúc xong”.

“..... Cái gì?!”. Từ Minh Bồng tròn mắt, không thể tin. “Không đúng, không phải lịch mổ của anh ấy là vào cuối tháng sao?”. Mà hiện tại... Còn chưa đến giữa tháng!

Đầu ngón tay cô run lên, hơi ấm từ tách cafe tỏa ra không thể trấn định cô nổi, vì sao lại mổ trước lịch? Có phải phát sinh tình huống nguy hiểm gì không?. “Làm sao có thể...”

“Đây là quyết định của anh Cố, chúng tôi đã bàn bạc kỹ, chuyển ngày mổ sang hôm nay”. Chris nói, vẻ mặt nghiêm nghị. “Chúng tôi tôn trọng ý kiến của bản thân người bệnh, vị trí của khối máu rất sâu, chúng tôi đánh giá rút ngắn thời gian phẫu thuật sẽ rất phiêu lưu, nhưng anh ấy không muốn người nhà chịu giày vò nữa”.

Từ Minh Bồng như bị sét đánh, cả người cứng đờ, không nhúc nhích nổi.

Tin không lường trước được giáng xuống đầu cô, vì sao anh cứ thích độc đoán như vậy? Ngay cả quyền lợi ngồi ngoài phòng mổ chờ anh cũng không cho cô. Đã hai tháng kể từ khi họ nói chuyện lần cuối qua MSN, một chữ anh cũng không tiết lộ cho cô biết... Từ Minh Bồng dụi hai mắt, hốc mắt nhói đau, không muốn rơi lệ trước mặt người ngoài, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được mà trào nước mắt.

Chris kinh nghiệm phong phú với những trường hợp thế này, chờ cho cô ổn định cảm xúc, mới mở miệng. “Ca mổ rất thành công, không tổn thương đến thần kinh, cũng không xuất huyết nhiều. Không có gì ngoài ý muốn, chờ hết thuốc mê, thân thể anh ấy hồi phục sẽ tỉnh lại. Chị có thể vào gặp anh ấy, nhưng bầu giờ thì chưa được, có gì cần nói, chờ anh ấy tỉnh chị cứ hỏi”.

Im lặng một lúc, Từ Minh Bồng lau nước mắt, gật gật đầu.

Chris dẫn cô vào phòng hồi sức, ca mổ vừa kết thúc cách đây một giờ, trong phòng vẫn còn vài bác sĩ đang quan sát tình hình hậu phẫu của anh. Cố Hằng Chỉ nằm một chỗ, đầu quấn băng trắng, trên mặt bịt máy thở oxy, thân thể còn nối vào mấy cái ống nữa, chỉ số máy đo vẫn đang tính là tốt, không có dấu hiệu nhiễm trùng, nhưng mổ não thì thời gian tỉnh lại không thể xác định.

Nhìn anh như vậy, Từ Minh Bồng vừa đau lòng vừa tức giận, mọi cảm giác hỗn độn đánh nhau bên trong cô, không thể dung hợp.

Chris nói cho cô biết dù quá trình phẫu thuật có thuận lợi nhưng cũng không thể đảm bảo anh sẽ tỉnh lại vô sự, Từ Minh Bồng nghe, một mặt cảm thấy chỉ cần anh tỉnh lại là đã tốt lắm rồi, nhưng mặt khác không cách nào chấp nhận nổi hành vi của anh.

“Cái tên chết tiệt này...”.

Cô mắng bằng tiếng Trung, Chris nghe thấy. “Vẫn thần? Chị đang nói tới đồ ăn Trung Quốc sao?”.

Từ Minh Bồng nghe vậy dở khóc dở cười, cảm giác bức mình liền tản đi, đột nhiên thấy buồn cười không chịu nổi.

“Tạm thời anh ấy còn chưa tỉnh, chị cứ nghỉ ngơi trước đã, ngày mai hãy đến thăm anh ấy. Đường nhiên, nếu chẳng may có biến cố gì chúng tôi sẽ gọi chị ngay... Thoải mái, chỉ là nếu chẳng may thôi mà!”.

Chẳng may cái đầu anh ta! Tốt nhất anh mau tỉnh lại đi ông chồng tôi ơi!

Từ Minh Bồng âm thầm mắng trong bụng, hai người cách một lớp kính, rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không chạm vào được, thật sự ép người mà. Cô hiểu bây giờ có ở lại cũng không giúp được gì, thời gian thăm bệnh cũng đã hết, cô đành phải đi đến khách sạn đã đặt trước.

Khách sạn có kiến trúc khá cổ, Philadelphia là thành phố có từ rất xưa rồi, tràn ngập các loại truyền kỳ ma quái, nhưng Từ Minh Bồng tuyệt không thấy sợ. Quỷ rất có lợi, không giống mấy thần linh cao cao tại thượng, cô có thể thương lượng với quỷ, chỉ cần có thể làm cho Cố Hằng Chỉ khỏe lại, lấy đi nửa dương thọ của cô cũng không sao...

Trời à, mình đang nghĩ cái gì thế không biết?

Trong phòng khách sạn, Từ Minh Bồng nằm thả lỏng trên giường, nhìn trần nhà loang lổ, có cảm giác dở khóc dở cười. Cô khác ba mẹ, là người không hề mê tín, nhưng tại thời điểm này, khó tránh khỏi cầu nguyện, tin cậy quỷ thần. Ca mổ thành công — nghĩ đến bốn chữ này, bất luận thế nào cũng đã an ủi cô vô cùng, cô biết anh nhất định sẽ tỉnh lại, bởi vì lòng tin có sức mạnh rất lớn...

Một ngày hao phí hết sức lực, tại một nơi không quen biết, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị.

Một tuần sau, Cố Hằng Chỉ tỉnh lại.

Anh hồi tỉnh cũng không có gì kịch tính, chỉ là thuốc tê đã hết tác dụng, cơ thể phục hồi chức năng, đầu óc bắt đầu hoạt động, chẳng khác gì một người ngủ no mắt rồi... thì tỉnh.

Chris rất tin tưởng vào lần phẫu thuật này, việc anh ấy tỉnh lại cũng không ngoài dự đoán của anh, anh đã kiểm tra lần nữa sau khi Cố Hằng Chỉ tỉnh, xác định miệng vết thương và mọi thứ ổn định, nhưng suốt một năm không nghe được, khôi phục lại thính lực gây áp lực lớn lên bộ não, phải làm vật lý trị liệu một thời gian, anh ấy còn phải nghỉ ngơi và lấy lại sức khỏe để bộ não làm những việc còn lại. Phục hồi.

Anh làm trị liệu đã mười ngày. Trong suốt thời gian đó, Chris luôn hỏi Từ Minh Bồng. “Chị có muốn qua gặp anh ấy không?”.

Cô lắc đầu. “Không, hiện tại anh ấy cần nghỉ ngơi, tôi không muốn tạo gánh nặng cho anh ấy”.

Chris cười cười, không nhiều lời.

Gần cuối tháng, Cố Hằng Chỉ đã phục hồi tốt sau ca mổ, vẫn định ninh tuần tới Từ Minh Bồng sẽ đến đây. Anh phục hồi khá thuận lợi, chỉ cần không quá ồn ào, còn đối thoại bình thường thì không vấn đề gì. Chris Lee đưa hai tay ra, cười nói. “Chúc mừng! Hoan nghênh anh đã trở lại với thế giới âm ỹ này!”.

Cố Hằng Chỉ nở nụ cười, mặc dù anh chàng này từ lúc anh tỉnh lại đến giờ cứ lú lú như chim sẻ ồn muốn chết, nhưng đối với một người không nghe được gì đã một năm như anh, tiếng nói người khác như cứ tiếng trời vậy.

Nhưng mà, tươi cười trên mặt anh tắt ngúm sau một giây, mặt cứ dờ ra.

“Làm sao vậy... À, Angela, chị vào được rồi”. Chris vẫy vẫy tay, Từ Minh Bồng đứng ngoài cửa chờ bọn họ làm kiểm tra xong, bước vào. Biểu tình trên mặt cô rất thần nhiên, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, Chris cười, giải thích. “Thật ra, chị ấy đã đến nửa tháng trước rồi, còn nói muốn mang cho anh một niềm vui bất ngờ”.

Niềm vui bất ngờ?! Anh nhìn là biết chỉ có bất ngờ chứ chả vui vẻ gì rồi đây!

Nửa tháng, trời a trời... Cố Hằng Chỉ dựng hết tóc gáy toàn thân lên, lấy lại được khả năng nghe giờ chẳng làm anh mừng rỡ gì nổi nữa, anh nhìn Từ Minh Bồng, biết phải giải thích cho cô rất nhiều chuyện, anh nói với người nhà ở Đài Loan là cuối tháng mới mổ... Tất nhiên là nói xạo.

Anh quay sang Chris, muốn nhờ anh ấy làm ơn nói cái gì đi, đối phương nhún nhún vai. “Thôi không còn vấn đề gì nữa, chắc hai người có rất nhiều chuyện muốn nói? Được rồi, vì thân thể khỏe mạnh, tốt nhất anh nên đi đứng nhiều vào”. Rồi nhìn về phía Từ Minh Bồng, cười. “Vườn trong viện rất đẹp, chị có thể nói anh Cố dẫn đi dạo”.

Anh ấy nói xong, cười meo meo theo những bác sĩ y tá khác rời khỏi phòng, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai vợ chồng, Cố Hằng Chỉ bị ánh mắt của cô chiếu thẳng vào rát như mèo cào ngực, chỉ có thể xấu hổ tìm đề tài để nói. “Lady... Có khỏe không?”.

Thực ra anh muốn hỏi cả hai vị “phu nhân”, một người một mèo. Từ Minh Bồng nghe xong, không lên tiếng, chỉ đi đến, kéo ghế dựa ngồi xuống, tiếp theo lôi tấm bảng ra, viết lên trên. “Đều khỏe”.

Da đầu Cố Hằng Chỉ bắt đầu run lên, cảm giác tê tê vì thuốc mê chưa hết tác dụng. “Bồng Bồng...”.

“Theo em đi”.

Cô không để ý đến anh, xoay người đi ra ngoài, Cố Hằng Chỉ không hiểu gì bước đi theo. Hai người đến chỗ điện thoại công cộng trong bệnh viện, cô cúi cho anh ít tiền lẻ, sau đó viết lên bảng. “Gọi cho ba mẹ, tự anh giải thích với bọn họ”.

Aizzz, hiện tại anh thật xác định, Từ Minh Bồng cực kỳ hiểu anh.

Cố Hằng Chỉ cầm lấy điện thoại, đút tiền vào, ngoan ngoãn nhấc tám con số.

“Mẹ? Con là Hằng Chỉ... Dạ, con khỏe lắm, mẹ à, ngày con mổ... À ờ, trước tiên, là vì bác sĩ cảm thấy ngày này mổ tốt... Dạ, lịch hoàng đạo là do lão tổ tông vĩ đại của Trung Quốc phát minh ra thôi, người nước ngoài cũng tin... Đúng rồi, cho con gặp ba chút đi mẹ...”.

Cố Hằng Chỉ nói chuyện với ba mẹ xong, đã hơn một năm không nghe được tiếng người nhà, lỡ tai anh nóng nóng, dù có bị mẹ lải nhải cũng thấy thực là khoái. Gác điện thoại lên, quay người lại, cảm giác hờ hững lập tức teo lại khi nhìn mặt Từ Minh Bồng. Tuy biết là việc này sớm hay muộn cũng phải bùng nổ, nhưng anh không nghĩ tới mình mới tỉnh dậy mà lại muốn tiêm thuốc mê cho bất tỉnh quên đi.

“Anh không muốn hai ông bà lo lắng...”.

Từ Minh Bồng gật đầu, đối với ba mẹ, chỉ cần trấn an họ là tốt rồi, nhưng còn với cô?

Nếu không phải cô qua đây sớm hơn dự kiến, chắc anh cũng sẽ lừa cô cho qua mọi chuyện như thế?

Bản khoán của anh, bất an của anh, cô hiểu hết, nhưng vì hiểu hết, nên cô mới không vui. Thật may là anh khỏe lại, nhưng bây giờ cô không thể thản nhiên khi thấy anh lại gạt mình ra ngoài hiện thực như vậy nữa, đã là vợ chồng... Cô không muốn anh làm thế.

Cô cần thời gian suy nghĩ, nhưng Cố Hằng Chỉ cần có người chăm sóc.

“Đi tản bộ, vừa đi vừa nói”.

Cô viết lên bảng như thế, Cố Hằng Chỉ nhìn, đành phải gật đầu.

Xem ra bà xã đại nhân bốc hỏa lớn, chỉ sợ lúc này lành ít dữ nhiều....

10. Chương 10

Từ Minh Bồng tức giận.

Cô mà tức lên thì rất rõ, nhưng không làm quạng lên, mà im im nhưng lạnh lùng.

Cô không nói lời nào, mặc kệ đối phương là ai cũng không mở miệng — như bây giờ, anh đi cạnh cô, ngay cả “ạ” hoặc “ừ” đơn giản cũng không thêm nói. Cô lợi hại, rõ ràng biết tai anh hồi phục rồi, khao khát nhất được nghe thấy gì, cho nên một chữ cũng không nói cho anh nghe, Cố Hằng Chỉ đành phải cố gắng pha trò khiến cô bật cười, nhưng cô vẫn thủy chung thờ ơ.

Ví dụ —

“Có một ông già, đến sở Hộ chính lãnh tiền trợ cấp dưỡng già, kết quả quên mang chứng minh thư, cô gái tiếp tân nói không sao, cho tôi xem ngực ông là được. Ông già cởi áo ra, lộ ra một đám lông ngực màu trắng, cô gái kia nói có thể nhận tiền rồi, nhìn ông đủ già rồi. Ông già rất vui vẻ về nhà kể với bà nhà, bà vợ nghe xong, liền hỏi ông. ‘Sao ông không cởi cả quần ra?’. Ông già lại hỏi. ‘Vì sao?’. Bà vợ đáp. ‘Vậy thì ông được lãnh cả tiền trợ cấp thương tật chứ sao?’. Ha ha ha ha ha!”.

Anh cười bay cả nước miếng, phản ứng của Từ Minh Bồng lại là một cái liếc mắt, trừng anh giống như đang muốn nói : Mặc cười lắm hả?.

Lúc này không có tiếng động gì, Cố Hằng Chỉ xấu hổ đỏ hết mặt.

“Anh, anh đi toilet...”. Xấu hổ quá trời ơi! Phải chờ chiều “đi toilet” cũ rích này ra.

Từ khi ca mổ kết thúc đã gần một tháng, sau khi anh tỉnh lại làm trị liệu thì mọi thứ đã phục hồi như cũ, không có di chứng, nếu không có gì trở ngại, hai ngày nữa có thể xuất viện, chờ về Đài Loan sẽ tái khám định kỳ. Nếu theo những gì anh sắp xếp trong kế hoạch thì Từ Minh Bồng đến Philadelphia thì anh đã khỏe lại, cô không cần lo lắng về ca mổ nữa, bọn họ có thể cùng nhau đi tham quan ngắm cảnh ở thành phố cổ xưa này, không ngờ...

“Aizzz!”.

Cố Hằng Chỉ thở dài trong toilet, lúc này Chris đi vào, nhìn thấy vẻ mặt anh đau khổ, cười hì hì trêu chọc. “Chị dâu vẫn không hòa hảo với anh sao?”.

Cái tên này, đúng là sợ thiên hạ ít loạn mà! Cố Hằng Chỉ liếc anh ấy, bắt đầu dĩ buông thông hai tay. “Cô ấy tức điên rồi”.

“Đáng kiếp!”. Chris không đồng tình với anh. “Tôi còn nhớ khi chị ấy nghe được tin anh đã mổ xong, sắc mặt hả, chặc chặc, so với tuyết New York còn trắng hơn”.

“Tuyết New York? Chẳng lẽ tuyết Philadelphia màu đen?”.

“Cái này là nói văn vẻ!”. Chris kháng nghị.

Ông làm bên khoa học còn văn vẻ cái gì!

Cố Hằng Chỉ chịu không nổi, chống tay xuống bồn rửa. Anh đương nhiên biết lý do Từ Minh Bồng tức giận, nhưng anh không biết phải giải thích thế nào, xin lỗi và giải thích đều đã làm, bộ dáng cô không phải không chấp nhận mà là... không được vui. Cả đời anh sợ nhất chính là sự lạnh lùng đến rùng mình, Từ Minh Bồng còn là cao thủ am hiểu khoản này.

Giống như trong trận cầu, anh phát bóng, kết quả đối phương không thêm để ý, thì biết làm sao?

Cố Hằng Chỉ vô phương.

Dưới bầu không khí phi thường kỳ dị này, anh ra viện, đến ở cùng khách sạn với Từ Minh Bồng. Hai ngày trước lần đầu tiên anh đến nơi này đã khuyên cô đổi nơi ở. “Nơi này có phải cũ nát quá? Em biết Philadelphia nhiều ma lắm không? Chúng ta tìm nơi khác ở đi em...”.

Cô lạnh lùng liếc mắt đáp trả, sau đó viết lên sổ ghi chép. “Em đến đột ngột, chỉ có thể đặt phòng ở đây”.

Một câu, hoàn toàn dè bẹp Cố Hằng Chỉ.

Cô đến trước thời gian dự tính là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới lại bị lừa một vố, Cố Hằng Chỉ tự biết lỗi, đành sờ sờ cái mũi không dám động dãi, may mắn là ông chủ khách sạn cũng không tệ lắm, hiểu được một chút tiếng Trung, đổi cho họ một căn phòng khác, tuy vẫn cũ nát như thế nhưng rộng hơn, ở cũng tạm thoải mái.

Chiều tối anh xuất viện, đem hành lý chuyển đến khách sạn, hai người im lặng ăn cơm ở tiệm gần đó. Ngoài cửa sổ sắc trời tối dần, Cố Hằng Chỉ nằm trên cái giường cổ, chống tay sau đầu đếm. Một ngày, hai ngày, ba ngày... Bảy ngày, đã một tuần rồi mà cô vẫn không chịu nói câu nào với anh.

Cố Hằng Chỉ thở dài, nghe động tĩnh cô tắm trong phòng tắm, tiếng nước ào ào, trong đầu anh đang hình dung ra hình ảnh dòng nước kia đang lướt qua da thịt mịn màng mềm mại của cô. Tiếng nước ngừng, tiếp theo là tiếng động cầm lấy vật gì đó, à, anh tưởng tượng thấy miếng bọt biển bắt đầu chà khắp người cô, cô có thói quen kì cọ từ ngực xuống, tiếp theo là tay chân, cẩn thận tắm sạch các nơi, cuối cùng cầm lấy vòi sen, nước nóng làm hồng da thịt...

Xong rồi, trong đầu bắt đầu miên man bất định, cả người Cố Hằng Chỉ khô nóng, khó ức chế.

Tháng ba anh đi Mỹ, hiện tại sắp hết tháng năm, ước chừng đã ba tháng chưa được ôm vợ yêu một cái, nay vất vả lắm mới được ở chung trong một phòng, cô vừa vặn đang tắm, anh có “phản ứng” như vậy cũng bình thường.

Vấn đề là bà xã còn đang tức giận, anh đành cặm cụi tự diệt lửa trong người mình vậy.

Cố Hằng Chỉ hít sâu, bắt đầu nghĩ đến những chuyện trong sáng, khỏe mạnh khác. Anh tưởng tượng đến một vùng thảo nguyên rộng lớn, có thảm cỏ màu xanh biếc xinh đẹp, trời xanh mây trắng, nằm dài lên bãi cỏ, hít một hơi thật sâu... Đây là phương pháp thả lỏng mà bác sĩ dạy anh lúc trước, rất hiệu quả.

Nhưng giây tiếp theo, trong ảo ảnh xuất hiện một người con gái, thân mình trần trắng mịn, đầu tóc đen dài mượt theo từng bước chân nàng xỏa ra hai bên, khuôn mặt tươi cười dụ hoặc... Trời ơi, không được!

Cố Hằng Chỉ trợn mắt. Tốt lắm, thảo nguyên của anh đã bị thiêu rụi hết. Anh muốn cô, rất muốn cô, anh muốn nói chuyện rõ ràng với cô, không thể ôm ở mãi thế này được, sớm muộn cô cũng phải nguôi giận... Nhưng trước mắt, trước khi cô đi ra, anh phải kiểm chế “chú em” của mình đã. Có lẽ nên đọc Kinh Thánh đã?

Anh không phải con chiên ngoan đạo, nhưng đôi khi cũng cầu nguyện chút chút, dù sao cũng là tôn giáo gia đình giữ từ lâu. Anh đứng dậy, đi tới chỗ để hành lý, kết quả mở nhầm vali của cô, đây là vali bọn họ mua

trước khi đi tuần trăng mật, để dễ quan sát ở sân bay, nên cả hai mua hai cái giống nhau như đúc. Anh tính đóng vali lại, bỗng một đồng giấy tờ rơi ra, chắc là rơi từ túi áo khoác... Anh sửng sốt, tùy tay cầm lên xem, thấy nội dung thì kinh ngạc.

Cạch! Tiếng cửa phòng tắm mở ra vang lên sau lưng, nhưng Cố Hằng Chỉ vẫn chưa tỉnh lại. Anh lôi giấy tờ bên trong vali của cô ra, có dấu của hãng máy bay, cho thấy cô đã viết nó trên chuyến bay.

Từ Minh Bồng phát hiện anh đang nhìn gì đó, cũng hoảng. “Anh—”.

Cô rút cuộc lên tiếng, mặc dù phát ra tiếng kêu có phần bất mãn, nhưng rót vào tai anh lại như thánh ca. Tiếng kêu như đánh trên đầu anh, Cố Hằng Chỉ không nén được hốc mắt nóng lên. Trong tiềm thức anh vẫn cảm thấy quyết định của mình là chính xác, anh không muốn làm cô lo lắng, nên lựa chọn giấu ngày mỗ đi, thậm chí còn cảm thấy Từ Minh Bồng không nên tức giận đến vậy, cho dù muốn giận, thì cũng đã giận đủ lâu rồi —

Hóa ra, anh đã sai, còn rất sai nữa.

“Bồng Bồng, anh xin lỗi...”. Bảy ngày gặp lại cô, ba chữ này anh nói đã nhiều lần lắm, nhưng chưa bao giờ thật lòng như lần này.

Trên tờ giấy là những gì Từ Minh Bồng viết muốn nhắn cho anh trước khi phẫu thuật, anh nhìn từng cái từng cái một, cảm động, run rẩy. Từ Minh Bồng tiến tới, thu tờ giấy lại, khuôn mặt hồng lên vì vừa tắm xong được đà đổ tới mang tai. Cô xác định không phải anh cố ý nhìn lén, nhưng không đoán trước được anh sẽ đọc những dòng này, cô không biết phản ứng sao cho đúng.

Hằng Chỉ, chúng ta quen nhau đã mười tám năm, đủ ột lứa trẻ giờ cũng vào đại học.

Thật ra, đối tượng em thầm mến năm nhất, là anh, nhưng anh đúng là đứa ngốc hồ đồ, nói chúng ta là anh em, còn cho phép nam sinh khác theo đuổi em, hại em khổ sở khóc một đêm, không biết làm thế nào, tùy anh nói làm anh em thì làm anh em... Không nghĩ tới lên đại học, anh lại giới thiệu bạn gái anh cho em biết, lòng em thôi đã chết.

Cứ như vậy, chúng ta kết giao với những người khác nhau, rồi chia tay họ, nhưng quan hệ giữa chúng ta thủy chung không thay đổi, cứ như tình yêu thì chẳng kéo dài được bao lâu, còn tình bạn thì kéo dài vĩnh viễn. Em cảm thấy chúng ta cứ như vậy là tốt rồi, không nghĩ tới... Anh còn muốn kết hôn.

Em đúng là bị anh hù chết.

Em kể chuyện này cho Vi Á và mấy cô bạn, cô ấy nói người với người muốn ở cùng nhau lâu dài, tình yêu không phải là điều trọng yếu, chúng ta đã ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, là ví dụ điển hình. Cho nên em đồng ý lấy anh, cùng nhau sống vui vẻ, nhưng em không nói ra, em rất hâm mộ Vi Á và các cô ấy, bởi vì các cô ấy lập gia đình vì tình yêu, chỉ mình em không phải.

Nhưng... Dần dần, em biết em không cần hâm mộ bất kì ai nữa.

Làm sao chúng ta lại không có tình yêu? Cuộc sống hằng ngày đã tích lũy tình yêu từng giọt từng giọt một, nhìn anh ở trong phòng mỗ, em hiểu ra nếu mất anh em sẽ vô cùng đau đớn, nhưng cảm giác đó, cũng là một minh chứng của tình yêu, em vui vẻ chịu đựng.

Chúng ta thề dù cho nghèo khó, vui buồn, thất vọng đều sẽ ở cùng một chỗ, em không muốn bị gạt ra ngoài, nhìn anh đổi tên em thành chủ căn nhà, em đã không vui, không muốn anh cảm thấy như vậy là đã xong trách nhiệm, xong hết mọi chuyện, dù có xảy ra “vạn nhất” cũng không lo gì nữa. Nhưng thật ra chúng ta còn rất nhiều tiếc nuối, còn một câu quan trọng, em vẫn chưa nói với anh...

Anh yêu, không cần lo lắng cho em, hiện tại em tràn trề sức lực, sức lực mười tám năm dồn hết lại của em, em sẽ tiếp sức cho anh. Em sẽ cầu nguyện khi đứng ngoài phòng mỗ chờ anh, đây là quyền lợi của em, anh nhất định phải khỏe mạnh trở lại.

Rất nhiều tờ giấy, không có tiêu đề, Cố Hằng Chỉ phải đọc đi đọc lại nhiều lần mới lờng ghép được toàn bộ ý tứ. Đó là bản nháp, bản nháp tình yêu, anh không biết cô đã dùng tâm tình gì khi ngồi viết nó một mình trên máy bay, chắc cô đã vất vả lắm mới tới được nơi này, để rồi nghe được anh gạt cô, nghe tin anh phẫu thuật xong, nhất định cô hụt hẫng lắm.

“Bồng Bồng, anh xin lỗi em...”. Anh lặp lại lần nữa, không để ý cô giãy giụa, ôm chặt cô.

Từ Minh Bồng run run, tay nắm chặt lại, nhưng vẫn ức chế không được một cổ chua xót trào lên cổ họng. Cô nói. “Anh có nghĩ tới hay không, nếu... Nếu thật sự anh có chuyện gì không may, khi em đến sẽ nhìn thấy cái gì?”.

Một thi thể... Anh bị gây mê, bất tỉnh nhân sự, có chết cũng chẳng cảm giác được gì nữa, nhưng cô ngàn dặm xa xôi chạy tới, vừa đứng chờ nhặt xác, đã kích như vậy... Nếu anh đã đề phòng chu toàn hết những cái “vạn nhất” kia, sao lại không nghĩ tới cái này?

Anh ôm lấy cô, đã hơn một năm chưa nghe tiếng cô nói, mặc kệ cô nói gì anh cũng thấy vô cùng trân quý, giờ anh hiểu rồi, anh hiểu mình sai lầm ghê gớm, luôn cố chấp nhận định cái gì là tốt cho cô, lại không biết cái cô cần là gì. Cô sớm đã không còn là cô bé cùng lớp bị bắt nạt mười tám năm về trước nữa, không còn là cô bé yếu ớt cần người khác bảo vệ nữa, cô là vợ anh, có thể cùng anh chung vai đi qua mưa gió, dù đường xá có gập ghềnh quanh co, cũng chưa từng nói muốn bỏ cuộc.

“Cảm ơn em...”. Là anh sai rồi, anh đã sai khi đánh giá cô, cứ nghĩ cô yếu ớt mỏng manh cần mình bảo hộ, nhưng thật ra anh có thể đến được nơi này, tất cả đều dựa vào cô kiên cường duy trì, anh đã xem thường cô lần nữa, cứ độc đoán quyết định, khó trách cô tức giận như thế...

Từ Minh Bồng bùi ngùi, mặc anh ôm, toàn thân vô lực. Mấy ngày nay giả bộ lạnh lùng làm cô phi thường mỗi mệ, Cố Hằng Chỉ thật không biết đúng sai dám coi nhẹ cảm nhận của cô, cô thấy đau lắm, không thể thản nhiên.. Mà thật ra, khi anh tỉnh lại, cô đã muốn nhào tới ôm anh thật chặt...

“Về sau... Mặc kệ là vì cái gì, cũng không cần đối xử với em như vậy”.

“Ừ”. Cố Hằng Chỉ đáp ứng, chỉ có thể đáp ứng, thà muốn đáp ứng.

Rốt cuộc cô đã mềm mại ở trong lòng anh, đồng ý vì anh mà làm mềm trái tim cứng rắn. Cô cũng không ép anh nhận sai, chỉ là cần thời gian để giải tỏa tâm tình của mình, vợ chồng sống với nhau không thể cứ dựa vào một bên tự cho là đúng, chuyên quyền độc đoán, mà cần cân bằng giữa hai người. Cô không muốn bị coi là một người yếu đuối chịu sự chiếu cố của người kia, cô có thể chứng minh cô đủ sức trở thành chỗ dựa cho anh...

Cô nói hết những gì mình nghĩ ra, Cố Hằng Chỉ nghe, cười khỏ. “Ngốc nghếch này, em đã sớm như vậy rồi”.

Anh biết dù mình có mất đi thính lực vĩnh viễn, cũng không bị bỏ rơi, vì có cô, cô luôn ở cạnh anh kéo anh đứng dậy mỗi khi anh gục ngã, anh luôn muốn quý trọng cô, xót xa khi cô bị thương tổn, đau khi cô đau, khổ khi cô khổ, đến cuối cùng lại xem nhẹ cảm nhận của cô, cô còn cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Đêm xuân ở Philadelphia còn chút lạnh, họ ôm nhau, găt gao dựa vào, tay siết chặt tay, mọi khó khăn vừa qua cũng trở nên đáng quý. Tâm hồn xao động của Cố Hằng Chỉ chậm rãi bình tĩnh lại, như lúc trước, khi được ở bên cô. Bọn họ ở trong một thành phố xa lạ vẫn cảm thấy sự ấm áp quen thuộc, trong lòng tròn vẹn, viên mãn như muốn tràn ra...

Thật sự, thật sự không đơn giản.

Một lúc lâu sau, Từ Minh Bồng mở miệng. “Thật ra, em còn một câu muốn nói...”.

“Hửm?”.

Cố Hằng Chỉ nhìn cô, trong căn phòng lờ mờ tối, ánh mắt của cô như ngôi sao trong đêm vĩnh viễn tỏa sáng.

Cô nói. “Em yêu anh”.

Làm hòa xong, hai người vốn có hứng thú với thành phố này, bắt đầu đi ngắm cảnh du lịch, giống tuần trăng mật thứ hai.

Từ Minh Bồng xin giữ chức ngừng lương trong một tháng rưỡi, bây giờ vẫn còn hai tuần. Philadelphia có rất nhiều kiến trúc cổ xưa, cũng từng là nơi quay nhiều bộ phim điện ảnh, món ăn ở đây rất phong phú lại

ngon, họ đến nơi bán thịt bò nổi tiếng nhất thành phố, vô tình gặp Chris và bạn anh ấy, một chàng trai phương Đông mắt đen. Chris thấy hai người liền cười cười. “Làm lành rồi sao?”.

Cố Hằng Chỉ liếc nhìn anh ấy một cái. “Nhờ phúc của ông”. Anh không quên được bộ dáng chế nhạo ngạo nghễ của tên này khi thấy anh buồn khổ.

Chris cười hê hê, kéo chàng trai trẻ lạnh lùng kia qua, chìa tay trái khoe nhẫn. “Nè nè, chúng tôi sắp kết hôn, ngày này tháng sau. hai người ở lại tham gia hôn lễ của chúng tôi được không?”.

Cố Hằng Chỉ sớm biết chuyện của Chris, cho nên không bất ngờ mấy, cũng biết anh ta thân là người thừa kế phòng khám, nên không dễ dàng chút nào. “Không được, lần này mổ tốn nhiều tiền lắm, mấy người nghèo khổ tội tôi còn phải về nhà kiếm tiền nuôi thân”.

“Ý ông là bệnh viện của tôi lấy mắc ông?”.

“Ai nói vậy! Tiền nào của nấy thôi”.

Hai người đàn ông tranh cãi, anh tới tôi đi, chàng trai trẻ đứng bên biểu tình khá lạnh nhạt, một chút kháng nghị đối với hành động “khoe nhẫn” của Chris cũng không có, đôi mắt đen như mực nhìn anh ấy, trong đáy mắt trong trẻo lạnh lùng tỏa ra một chút tình cảm dịu dàng sâu sắc.

Từ Minh Bồng nhìn thấy, hoàn hồn sau khi kinh ngạc một hồi, lập tức cười cợt vũ chàng trai trẻ kia. “Chúc mừng hai bạn”.

Chàng trai sững sốt, không đoán ra cô ấy lại phản ứng như vậy, mặt bỗng đỏ lên, dùng tiếng Trung nhỏ nhẹ trả lời. “Cảm ơn”.

Bồng. “A

Bé yêu, sao em có thể đỏ mặt trước phụ nữ khác hả!”.

Chris kháng nghị, cậu ấy lườm anh một cái xem thường, mặc kệ anh nói điên khùng. Từ Minh Bồng nhìn vẻ mặt đắc ý của ông xã cũng liếc một cái, trong lòng cô và chàng trai kia có cảm giác “đồng bệnh tương lân”. Quả nhiên ngày thơ không hề có biên giới...

Cô và chàng trai trẻ nhìn nhau cười, cùng nói. “Cố lên!”.

Mặc kệ đồng tính hay không đồng tính, kết hôn đều là sự kiện thay đổi cuộc đời con người, cần phải cẩn trọng. Chris oang oang nước miếng tung bay nói về kế hoạch kết hôn của hai người — đi thủ đô Washington đăng kí, sau đó đãi tiệc ở Philadelphia, ngại vì thân phận bác sĩ nên họ chỉ tính mở tiệc chiêu đãi số ít bạn hữu thân thiết... Cuối cùng lộ ra vẻ mặt đáng thương năn nỉ ỉ ôi hai người. “Thật sự không thể tham gia sao?”.

“Thứ hai tuần sau chúng tôi mới đi, hai người có thể kết hôn sớm hơn không?”.

Cố Hằng Chỉ chỉ thuận miệng xã giao, ai ngờ Chris nghe xong mắt sáng rõ. “Được, ngày mai tội tôi đi đăng kí liền!”.

“Hả?!”. Hai vợ chồng bị tính cách nói phong là phong, nói vũ là vũ* của anh ấy dọa, còn chàng trai trẻ kia một chút kinh ngạc cũng không có, giống như đã quen rồi.

(*giống “nói là làm liền”)

Đúng là tình yêu chân chính nha... Bọn họ nhìn Chris kích động kéo chàng trai kia đi xa, vừa bực mình vừa buồn cười, Từ Minh Bồng nói. “Đã lâu không tham gia hôn lễ”.

Đến tuổi này rồi thì một là cưới phất luôn, hai là ở giá. Nhìn Chris mong muốn họ tham gia như vậy, thật hy vọng có thể chúc phúc cho hai người đó. Từ Minh Bồng nắm tay chồng, thở dài. “Thật không dễ dàng...”.

“Cái gì?”.

Cố Hằng Chỉ ngơ ngác, Từ Minh Bồng liếc nhìn anh một cái, bọn họ có thể kết hôn, được mọi người chúc phúc, không khí vui vẻ, còn ở đây... Mọi chuyện đúng là không dễ dàng, bọn họ thật may mắn, nên cảm kích gia đình và bạn bè.

“Đúng rồi”. Từ Minh Bồng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng hỏi. “Cậu bé đó... Đã thành niên chưa đó?”.

“Ồ...”.

Cố Hằng Chỉ trả lời không được, hai vợ chồng nhìn nhau, lặng lẽ hóa đá. (Oa oa, hông được, bác sĩ soái ca sao lại đoạn tụ vậy... T_____T)

Hóa ra Chris không hề nói giỡn, làm theo “đề nghị” của Cố Hằng Chỉ, sửa ngày kết hôn thành cuối tuần này.

Hai vợ chồng tham gia, mặc dù hôn lễ cử hành trong vườn riêng của nhà, nhưng không khí rất ấm áp, tính cách ồn ào náo nhiệt của nhân vật chính Chris mang đến không ít tiếng cười, còn cầm bánh ngọt mà bôi trét lên người khác, chàng trai trẻ nhìn, vẫn giữ vẻ thản nhiên trầm ổn. Nhưng mỗi một sóng mắt phát ra, đều chứa đầy tình yêu đối với người đàn ông này.

Chàng trai trẻ vừa thành niên, không ai dị nghị hôn lễ này. Ba mẹ cậu mất sớm, còn ba mẹ Chris suy nghĩ con cháu đều có phúc của con cháu, chỉ cần hai người yêu nhau không ảnh hưởng đến hòa bình thế giới, cũng không cướp của ai, thì sao lại ngăn cấm họ?

Hai vợ chồng dự tiệc cưới xong, lên máy bay, Cố Hằng Chỉ bỗng không đầu không đuôi nói. “Anh đồng ý?”.

“Gì?”.

Từ Minh Bồng đang nhét headphone vào tai, nghe thấy câu này bỗng ngừng lại, chỉ thấy Cố Hằng Chỉ méo mào, nói. “Lúc trước không phải em nói chờ anh khỏe lại rồi hỏi anh có muốn lấy em hay không đó sao? Chắc chắn là em quên mất tiêu rồi nên anh tự trả lời”.

“Cái gì?”. Từ Minh Bồng dở khóc dở cười, chẳng lẽ anh bị hôn lễ của Chris nhiễm rồi?. “Chuyện đã biết đáp án, cần gì phải hỏi lại?”. Lập tức nghĩ nghĩ, cầm lấy tay chồng yêu, vỗ vỗ. “Ngoan nha, em cũng đồng ý”.

Cuối cùng, cô vẫn nợ anh toàn vẹn lời hẹn ước. Hai người lên máy bay, trên hành lang cũng có vài khách người Hoa, anh đưa máy ảnh lên chụp, Từ Minh Bồng nhìn thấy cười. Aiz, có đôi khi chụp hình không phải để khoe mà là vì nhớ quá kìm lòng không được...

Gây trở ngại đến người khác, thật sự xin lỗi.

Hai người trở lại Đài Loan, Từ Minh Bồng như bình thường đến nhà xuất bản làm việc, Cố Hằng Chỉ đã nghỉ việc ở công ty Quang Thái, mặc dù cấp trên ở công ty biết tin anh khỏi bệnh vẫn hy vọng anh trở về nhưng vì lời hứa với bạn tốt trước đây, Cố Hằng Chỉ đành phải cự tuyệt, ngoan ngoãn đến công ty của Kì Thiệu Thần nhậm chức.

Anh luôn cảm thấy công việc quản lý thật phiền toái, ước gì có thể làm bên nghiệp vụ cả ngày chạy ngoài đường, hiện tại phải làm quen với áp lực mới, Kì Thiệu Thần cũng không khách khí với anh chút nào. “Quý tiếp theo, tôi muốn bộ phận nghiệp vụ tăng 20% doanh thu”.

“Mẹ nó, ông còn nhân tính không thể!”. Làm vậy chẳng khác gì lột da uống máu anh đi?!

Đúng là món nợ tình nghĩa là món nợ lớn nhất, Cố Hằng Chỉ sống nhàn một năm trời, lại bắt đầu khởi động lại cuộc sống tăng ca cả ngày cả đêm, hơn nữa lúc trước làm việc ở công ty văn phòng phẩm, nay chuyển sang làm bên này là công ty thực phẩm, càng phải chạy đua với thời gian. Chuyện làm việc một mình và dẫn dắt cả một bộ phận hoàn toàn khác nhau, Cố Hằng Chỉ ngoài miệng thì oán giận, nhưng trong đáy lòng cực kỳ hưởng thụ công việc mới đây thử thách, cứ về nhà là ngã nhào ra giường, ngủ như chết, Từ Minh Bồng nhìn xem đau lòng, ra sức “thưởng công” cho ai đó.

Vì thế, Cố Hằng Chỉ liên tục thành công vượt qua áp lực công việc hơn nửa năm. Kì Thiệu Thần nhìn bản báo cáo lợi nhuận cuối quý, phi thường vừa lòng. “Đúng là đao quý chưa cùn, không tầm thường nha!”.

“Ông mà cũng biết tôi không tầm thường hả?!”.

Sức lực gom góp cả năm giờ bay sạch không còn gì hết.

Kì Thiệu Thần cười ha ha. Luôn mồm ca ngợi kéo được Cố Hằng Chỉ đến công ty anh, là công sức to lớn của anh.

Mưa gió một năm qua đi, cuối năm, Kì Thiệu Thần tốt bụng, duyệt cho Cố Hằng Chỉ một tuần nghỉ phép. Ba ngày đầu anh ở nhà làm ông chồng nhàn rỗi, ngày thứ tư vừa vặn cuối tuần, hai vợ chồng bắt đầu quét tước trong nhà, thời gian chưa lâu mà khắp nơi đã đầy bụi bặm, anh cầm bàn chải kì cọ toilet, Từ Minh Bồng ở bên ngoài gọi anh. “Hằng Chỉ, lại đây một chút”.

Anh chạy ra, thấy bà xã chỉ vào đèn trần. “Giúp em thay bóng đèn”.

“Được”. Anh hơi nghi hoặc, vì bình thường Từ Minh Bồng luôn tự làm, không cần gọi anh ra, nhưng vợ muốn thì phải làm. Anh thay bóng đèn xong quay về phòng tắm, đang chà một nửa bồn tắm, lại bị bà xã gọi lần hai, lần này là muốn anh quét bụi trên nóc tủ quần áo.

Được, vợ muốn đi thì phải đi, kết quả không lâu sau lại bị gọi tới treo rèm cửa sổ... Tất cả đều là chuyện phải trèo lên cao, Cố Hằng Chỉ không hiểu ra sao. “Sao vậy, tự nhiên em lại sợ trèo lên cao?”.

Từ Minh Bồng liếc nhìn anh một cái. “Chỉ để cẩn thận thôi”.

“Cẩn thận chuyện gì?”.

Cố Hằng Chỉ đang leo lên thang, nghe thấy cô đáp. “Chuyện mang bầu”.

“À, hóa ra là chuyện mang — a a a a?”. Tiếng hét chói tai! Cố Hằng Chỉ kinh hãi, đứng không vững, cả người và thang ngã còng queo ra đất. Anh cố nhịn đau, vội vàng nhảy dựng lên. “Mang bầu?! Khi nào?!”.

Từ Minh Bồng nhìn phản ứng khoa trương của anh, phụt cười. “Ba tháng rồi”.

“Ba, ba tháng?!”. Không phải ba tuần?! Cầm Cố Hằng Chỉ rớt xuống sàn. “Em phát hiện khi nào?”.

“À, hai tháng trước”.

“Vậy mà giờ mới nói cho anh biết?!”. Trời à trời!

Cố Hằng Chỉ muốn té xỉu, bà xã đại nhân đã “lớn tuổi” mang thai gần ba tháng, hai tháng trước đã biết mà không hé ra xiu nào cho anh biết... Anh bắt đầu nhớ lại hai tháng trước họ đã làm gì, có tổn hại gì không? Bọn họ tháng trước vừa đi mua sắm! Vì mua nhiều quá, anh còn để cô xách một ít... Sắc mặt Cố Hằng Chỉ xanh rồi trắng, rất phấn khích. “Em! Hiện tại không được làm gì hết! Lên giường nằm liền! Anh, anh đi gọi ba mẹ...”.

Từ Minh Bồng nháy mắt mấy cái. “Em đã kể cho ba mẹ nghe rồi”.

“.....”. Vợ anh đi kể cho bên thứ ba nghe, để cho chồng đáng thương biết cuối cùng?. “Sao em đối xử với anh như vậy.....”.

Từ Minh Bồng xoay xoay lộn tóc, miệng vô tội. “Vì mang bầu ba tháng không được nói cho người khác nghe”.

“Anh là người khác sao?!”. Cố Hằng Chỉ điên mất. Bà xã đại nhân lại xuất chiêu gì nữa đây a?

Kết quả từ hôm đó trở đi, Từ Minh Bồng bị ép không được động tay vào bất cứ việc gì, cái này không được cái kia không được, chỉ được phép xem tivi, nhưng ngay cả xem chương trình tivi gì anh cũng phàn nàn. “Không, không được coi tin tức, hiện tại xã hội rất rối loạn, không tốt cho cục cưng... Kịch rối rắm, không được, tuyệt đối cấm! Quên đi, xem MTV tốt cho thai nhi lắm...”.

Aizz, phản ứng của anh cô sớm đã đoán biết trước hết, phát hiện cô mang bầu trong khi công việc của anh đang lúc bận rộn cả ngày cả đêm, cô không muốn tạo thêm căng thẳng cho anh, nhưng lý do lớn nhất là — Hừ hừ, lúc trước ai bảo anh gạt cô ngày mỗ, mặc dù đã tức giận xong, nhưng vẫn cần giáo huấn anh một chút, để xem về sau anh có còn dám như vậy không?

Một thời gian sau, Cố Hằng Chỉ do dự nửa ngày, đột nhiên hỏi cô. “Em nói thật đi, có phải anh làm chuyện gì có lỗi với em không?”.

Từ Minh Bồng tròn mắt, vẻ mặt ngoài ý muốn. “Anh không đoán ra?”.

Anh trưng vẻ mặt vô tội. “Thật ra anh làm sai cái gì?”.

Cô dở khóc dở cười. “Được rồi, thật ra em muốn nói cho anh biết một điều... Trăm ngàn lần không được giấu vợ điều gì”. (Nghe chưa các đấng mày râu, câu nói khắc vào tâm khảm nhớ ;))

“Hả?”.

Nhìn biểu tình trên mặt anh vẫn không hiểu như cũ, Từ Minh Bồng không khỏi mỉm cười.

“Em cam đoan, nếu làm vậy, anh sẽ mất nhiều hơn được”.

11. Chương 11

Cố Cảnh Hành tám tuổi.

Bé có một cái tên rất là suất nhé, ông nội nói tên của bé lấy từ câu “Núi cao ngưỡng chỉ, cảnh hành hành chỉ”*. Câu này, bé chẳng hiểu gì cả, chắc là rất lợi hại đi, nhưng ông ngoại lại cảm thấy hai chữ “Cảnh Hành” viết ra không tốt, nên không thích lắm, mà bé cũng không biết đâu, người lớn thấy được là tốt rồi.

(*nguyên văn : = “con người có phẩm chất cao quý sẽ được nhiều người kính trọng”. Câu văn này cũng xuất hiện trong Sử kí về Khổng Tử nhằm ca ngợi phẩm chất của ông)

Năm nay bé lên lớp ba, lần đầu tiên thầy giáo dạy các bé viết văn, chủ đề là “Chuyện không đơn giản”. Cố Cảnh Hành nghĩ nửa ngày không nghĩ ra, về nhà lập tức hỏi ba ba.

“Ba ba, chuyện gì thật không đơn giản hả ba?”.

Cố Hằng Chỉ chà chà cái cằm, nhìn mắt con trai lóe sáng, nghĩ muốn nói “ba ba của con ngày trước nửa đêm dọn nước tiểu hầu tên tiểu tử tổng con thật không đơn giản đó”... Cuối cùng đổ hết lên vợ. “Đến hỏi mẹ con đi, mẹ sinh ra con không hề đơn giản”.

“Dạ”. Cố Cảnh Hành cảm bút và vở lon ton chạy tới, Cố Hằng Chỉ thắm cảm thán, nhìn bóng dáng đứa con đang dần lớn lên, nhớ ngày đó bà xã đã lớn tuổi còn mang thai, khổ cực đủ điều sinh ra tiểu tử này làm anh lo lắng đồ không biết bao nhiêu là mồ hôi lạnh, hại anh sau đó lập tức đi giải phẫu thất ổng tinh, không thể để bà xã lại mang thai sinh con khổ thân nữa.

Từ Minh Bồng đang ở phòng bếp làm này làm nọ, mấy năm nay khả năng nấu nướng của cô có nhiều tiến bộ, nhìn thấy con trai vội vàng chạy tới, cô nhin không được cười một tiếng. Aizz, cục cưng này cũng tốn không ít công chăm sóc của cô đâu, khi Cố Hằng Chỉ bận đi làm, phụ trách đút cơm cho con dĩ nhiên là cô. Cô nhéo nhéo hai má phúng phính hồng hồng của Cố Cảnh Hành, hỏi. “Sao vậy con?”.

“Ma ma, thầy giáo bảo chúng con viết một bài văn ngắn”.

“Vậy à?”.

“Chuyện gì thật không đơn giản hả mẹ?”.

Từ Minh Bồng cầm lấy vở bài tập của con trai, nhìn đề văn thầy giáo ra, cô cười cười. “Rất nhiều chuyện không đơn giản nha”. Nói xong, cô nắm tay con đi vào phòng khách, trừng mắt nhìn Cố Hằng Chỉ đang ngồi trên sofa liếc một cái. “Không được nói con cái gì cũng đến hỏi em”.

Cố Hằng Chỉ ôm con đi qua, cười ha ha. “Anh nghĩ việc em sinh con ra tuyệt đối không đơn giản”.

Đúng vậy, quả thật không đơn giản, nhưng nếu phải làm lại lần nữa, cô cũng cam tâm nhận, làm mẹ là thiên chức ngọt ngào của phụ nữ, cô nhìn những nét giống nhau trên khuôn mặt của con và chồng, trong lòng thỏa mãn biết bao, đây là con trai của họ...

“Đúng đó, con chính là chuyện cực kỳ không đơn giản của ba mẹ”. Từ Minh Bồng nhéo nhéo cái mũi nhỏ của con, nhìn trong mắt con vẻ khó hiểu, không khỏi cười ngọt ngào. “Thế này nè, ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé và một cô bé, cậu bé tưởng cô bé là dân chạy nạn từ Châu Phi, cô bé lại tưởng cậu bé là con khi...”.

Ngày hôm sau, Cố Cảnh Hành nộp bài tập cho thầy giáo.

Đề bài : “Chuyện không đơn giản”.

Mẹ nói, trên thế giới chuyện không đơn giản nhiều thiệt nhiều, hai người yêu nhau không đơn giản, kết hôn không đơn giản, có thể luôn ở bên nhau lại càng không đơn giản. Ba nói mẹ sinh tôi ra là một chuyện cực kỳ không đơn giản, vì tôi là kết tinh tình yêu của ba mẹ.

Cho nên, tôi muốn thật quý trọng bản thân mình, quý trọng mọi người, chuyện này cũng là một chuyện không đơn giản đấy.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-khong-don-gian>